

Petr Nacházek

masomlejn III

Obsah:

Výhra	3
Přepadení	14
Výcvik	32
Poutník	65
Japonsko	89
Návrat	138

Výhra

„Erínku, prosím tě, vstávej! To je hrozný tohle to!“
 „Nejsem Erínek! Dej mi pokoj!“ Odbyl jsem matku.
 „Co jsi vyhrál v té sportce, tak seš hrozně línej!“
 „No jó.“ Převalil jsem se na posteli.
 „Počkej až přijde Míša! Ta tě prožene!“
 „Dej mi pokoj, sem rád, že tu není.“
 „Ten váš vztah se mi taky nelíbí!“ Řekla a demonstrativně práskla dveřmi.
 Znovu jsem se zachumlal do peřiny a přemítal, za co utratím výhru.
 „Prachy.“ Zasnul jsem se. „Dvěštěpadesát mega!“ Stisknul jsem polštář, byl velký, nebezpečně připomínal Míšu... Sednul jsem si proto raději na postel a mnul si oči.
 Můj starej pokoj.
 Rozhlédl jsem se kolem sebe a vstřebával do sebe všechny podrobnosti. Znovu jsem sebou plácnul na postel a koukal do stropu.
 „Prachy.“ Vypustil jsem vzduch z plic a usmál se. Dnes jdu dělat zkoušky na zbroják, ale to je až odpoledne, teď se můžu ještě flákat. Zachránit svět dalo fušku a já si potřebuju odpočinout. Zase jsem zalezl do peřin.

XXXXX

Po hodině přišla matka a strhla ze mne peřinu.
 „Tak a dost! Nemysli si, že když seš teďka pracháč, tak že budeš jenom ležet! Vstávej!“
 „No jó.“ Odbyl jsem ji a zvednul se.
 „Vyměníš si trenky!“
 „Mami prosím tě!“
 „Seš Eriku hrozný prase! Nikdy si takový nebýval.“ Láteřila.
 „No jó.“ Mávnul jsem rukou.
 „Prase!“ Zopakovala znovu a nakvašeně odkráčela pryč. Vstal jsem a oblíkl si nové prádlo a vyrazil do kuchyně.
 „Přestaň se šťourat v tom uchu! Byl ses umejt?“
 „Jó.“
 „Zhoršil si se!“ Vyčítala dál.
 „No jó.“ Mávnul jsem rukou.
 „Přestaň s tím!“
 „S čím?“
 „Ty víš moc dobře!“
 „No... jó.“
 „Pudeš na nákup! Nemysli si, že tu budeš jen tak lelkovat!“
 „Nemám čas, mami.“
 „Jak to, že nemáš čas?!“
 „Musím něco vyřídít.“
 „Zase nějakou výpověď?“ Mračila se matka.
 „Né, přídu navečír.“
 „Ale nejdřív nakoupíš!“ Strčila mi do ruky igelitku, vystrkala mě z bytu a zabouchla dveře.

„Nemám klíče.“ Matka však už neotevřela, otočil jsem se tedy a s lístkem v ruce se vydal na nákup.

XXXXX

„Dobrý den, paní Kropáčková...“ Pozdravil jsem sousedku, kterou táhnul do schodů ten její prašivý Bertík. Kropáčková se mračila a ten bastard mě málem kousnul, jen tak tak jsem uskočil.

„Dávejte na něho pozor, paní Kropáčková, může někoho pokousat!“

„Von pozná dobrého člověka, asi si mu něco udělal...“

„Já? Né...“ Ale baba si mne podezřívavě měřila. Prosmýknul jsem se za jejím tlustým zadkem.

Vyšel jsem ven z baráku a nasál do sebe letní vzduch a namířil jsem si to do samošky. Doufal jsem, že nikoho nepotkám, ale neměl jsem to štěstí.

„Jé Eriku, jak se máš?“ Zavolal na mne tlustej Véna. Spolužák ze školy, blbec a lempl.

„No... dobrý.“

„Dobrý jó? Slyšel jsem, žes dal výpověď? Máš asi něco lepšího, vid’?“ Jeho závistivá očka mě skenovala skrz naskrz.

„Už mě to tam sralo...“ Odbyl jsem ho.

„Ale prachy tam byly dobrý, né?“

„Moc né.“

„Kolik si tam bral?“ Zeptal se a číhavě se nahrbil.

„Málo!“

„Kecáš.“

„Di doprdele, Véno, co je ti kurva do toho. Já se taky nestarám, kolik bereš.“

„No jó ty si teďka pán, vid’...Televizní hvězda...“ Měl jsem sto chutí po něm skočit, ale otočil jsem se a šel k samošce.

V krámě byla fronta, báby si mne nedůvěřivě prohlížely.

„Jak to že nejsi v práci, Eriku, že ty si dal výpověď?“ Drze se optala paní Hluchovcová, mámina známá.

„Hmm. Prosil bych dvě mlíka, dvacet rohlíků a...“

„Kde teďka budeš dělat?“

„... a taky jednu hořčici...“

„Máš už něco?“ Naléhala.

„Plnotučnou.“ Upřesnil jsem.

„Nebo půjdeš dělat do Prahy?“

„Máte vokurky?“ Zeptal jsem se prodavačky.

„Tak do Prahy, hmm. Teďka tam hodně berou k policajtům... to bys měl dobrý.“

„Posloucháš mě vůbec?!“

„Cožé? Ne, neposlouchal... už musím jít. Kolik to...? Jo.“ Zaplatil jsem u kasy a nechal báby ať si to přeberou jak chtějí.

První věc, co budu muset udělat, bude, že se odstěhuju z téhle díry! Co nejdřív! Míša chce, abychom se odstěhovali do Francie a koupili barák někde blízko Eleonory. Už na netu zjišťuje podmínky, mě se to nezdá, raději bych byl zde, ale když to člověk vidí...

„Koupil si to všechno?“ Zeptala se matka, když jsem přišel domů a vzala si nedůvěřivě tašku.

„Jó.“

„Tys zapomněl na těsto!“

„Neměli.“ Zalhal jsem. Těsto bylo napsané na druhé straně lístku a já na něj úplně zapomněl.

„Kecáš, včera jsem si ho zamluvila.“

„Už budu muset vypadnout... jede mi vlak...Tó... přijedu večer.“ Couval jsem z bytu.

„Kam deš?!“

„Přijedu večer, čau...“ A vytratil jsem se rychle z bytu. Něco ještě po mně volala, ale to už za mnou zapadly dveře od domu.

Běžel jsem na nádraží, musel jsem ale pomalu, protože, kdyby si toho někdo všimnul... Stalo se totiž něco podivného a sice, že nám s Míšou zůstaly stejné vlastnosti, jaké jsme měli v Japonsku!

Docela průser.

XXXXX

Když odvezla Míšu sanitka do nemocnice, tak jim musela utéct, protože jí chtěli vzít krev, měřit tlak a hlavně udělat krevní rozbor... Podepsala revers, že si nepřeje, aby jí vyšetřovali, nakecala jim, že je v nějaké sektě a odjela za mnou domů. U nás pak bylo docela divného, protože image Míši nebyla zrovna to, co si rodiče přáli mít doma. Od jisté doby je docela od rány a to otec těžce nese. Matka se s Míšou ale docela skamarádila. Někdy mám pocit, že se proti mně spikly.

Další průser byl ten, že nemusíme nic jíst a to matka špatně snáší. U nás na vsi je to vyhlášená kuchařka. Pořád se do nás snaží cpát různá jídla a nenechá si říci, že držíme dietu. Nakonec jsme se prohlásili za vegetariány a to vzbudilo v okolí poprask. Vždy jsme na půl dne vypadli a doma jsme řekli, že jsme se najedli venku. Nevím, jak matce vysvětlit, že nemusím jíst, vyčítá si, že mi u ní už nechutná a že mě Míša určitě zkazila. Když jsem pak vyhrál ty prachy, tak to bylo v pohodě, musel jsem ale říct, že mi ty čísla poradila Míša. Pak ji tak nějak respektovali oba.

XXXXX

Nastoupil jsem do motoráku. Uvelebil jsem se na sedačce a opakoval jsem si otázky. Zákon jsem měl zabalený do novin, aby čumilové nevěděli co čtu.

Vlak dojel se zpožděním dvaceti minut do Prostějova, vůbec jsem nechápal jak je možný, aby na patnáctikilometrové vzdálenosti nabral takové zpoždění. Na střelnici jsem musel běžet.

Nejdřív se šlo na písemnou část. Tu jsem zvládnul jako jediný na plný počet a pak jsme šli na střelby. Střílel jsem z čízy pětasedmy. Stará známá, podobná jako Espéčko, ale lehčí.

„No, výborně... Vy už jste někdy střílel?“ Ptal se zkoušející komisař.

„Akorát na vojně.“

„Hmm, pět desítek. To tu ještě nebylo. Dobrý.“ Pochválil mě a kroutil u toho nechápavě hlavou.

„Díky.“ Usmál jsem se.

„Neviděli jsme se už někdy?“ Ptal se dál.

„Né...nevzpomínám si.“ Nechápal jsem co tím myslí.

„Hmm, hmm, tak tady máte razítko, za čtrnáct dní si dojděte na oddělení, tam vám vydaj průkaz.“ Pokýval jsem hlavou, poděkoval a šel se podívat znovu do prodejny zbraní.

Vočumoval jsem tam Superredhawk a Rigbiho. Nakonec jsem prodavače požádal, aby mi sundal tu pušku, podezřívavě si mne prohlížel.

„Chystáte se na slony?“

„Né, ale takový kousek...“

„Ukážu vám náboj.“ Vida, že jsem nadšenec.

„Díky, už jsem měl tu čest.“

„Opravdu? To bych se divil, v republice jich moc nebude? Střílel jste z ní?“ Dál se vyptával.

„Jo.“ Prodavač se usmál a trochu se zasní.

„A kde?“

„Ve Francii.“

„Ve Francii? Na co?“

„Na psy...“ Řekl jsem polohlasem. Prodavač se usmál a zeptal se nadšeně:

„A co, jak? Dobrý?“

„Jo, na dvě půlky.“ A oba jsme se rozchechtali.

„Rezervujte mi toho Casulla.“ Povídám potichu, aby to nikdo neslyšel a dodal jsem: „Za měsíc si pro něj přídu.“

„To nebude problém, ale potřeboval bych...“

„Zálohu?“ Zeptal jsem se.

„No... ano.“

„Dva tácy, bude to stačit?“ Prodavač zakýval a zeptal se:

„Nechcete si z něho nejprve vystřelit... vidím, že jste vážný zájemce, aby vás to...“

„Nebojte, už jsem měl tu možnost...“ Prodavač významně povytáhl obočí a zeptal se:

„A?“

„No, dobrý, pětikilo je sice silnější, ale k němu...“ Ukázal jsem na vitrínu. „...mám jakési osobní pouto...“

„Chápu.“ Zase zakýval hlavou a já si byl jist, že nechápe vůbec nic. Pak jsem znovu prohlédl celou prodejnu a rozloučil se s ním.

Vylezl jsem ven před krám, parkovalo tam černé BMW sedmičkové řady. Vypadalo mohutně. Před vozem stáli dva pánové. Chtěl jsem je obejít, ale jeden se mne zeptal:

„Pan Lounský?“

„Jo.“ Odpověděl jsem a prohlížel si oba týpky. Vypadali, jako by posledních deset roků nebyli nikde jinde, než v posilovně.

Vazouni.

„Zastupujeme společnost, která má na starost lidi, kteří vyhraju... v loterii.“

„Hmm. A co chcete po mně?“

„Poskytujeme různé služby, které... se hodí právě pro vás případ.“

„Já nejsem žádný případ, peníze jste mi ještě nepřevedli. Už je to čtrnáct dní!“ Reagoval jsem nakvašeně.

„Je to velká částka, neměl byste... Můžeme vám zařídit zřízení bezpečného konta u nás.“

„Ne, děkuji. Peníze pošlete na ty dva účty. Máte je nadiktovaný.“

„Ovšem, nabízíme vám také ochranu pro případ, kdybyste měl pocit, že jste v nebezpečí... Naše služby ovšem můžou jít mnohem dál... investice, zhodnocení, rozklad vašeho portfolia a jiné...“ Nabízel vyšší z Vazounů.

„Nemám zájem. Nemíním tu dlouho zůstat.“

„V tom vám také můžeme pomoci. Nabízíme i vystěhování, mohl byste pro své sousedy zmizet a ták...“

„Hmm... a ták...“ Opakoval jsem po něm. „Ne, děkuji.“

„Je to pro vaše dobro, pane Lounský...“

„Už jsem vám jednou řekl, že nemám zájem.“

„Ovšem, ale abyste nelitoval...“ Řekl temně a lehce se mi otřel o rameno. Nasedli do autůáku, demonstrativně nechali protočit gummy a odříčeli pryč.

„Čuráci.“ Řekl jsem polohlasem. Pak jsem si vzpomněl na Míšu a vytočil její číslo.

„Nazdar.“ Řekl jsem.

„Nó, tak ják?“ Ozvalo se na druhé straně. „Udělalš?“

„Jo.“ Odpověděl jsem. „Ale navštívili mě dva vometáci...“

„Tebe taky?“ Řekla radostně Míša.

„Co... tebe taky votravovali?“

„No jasně.“

„Co chtěli?“ Vyzvídal jsem.

„Že mi zařídí ochranu.“

„A co si jim řekla?“

„Poslala jsem je do prdele.“ Smála se na druhém konci Míša.

„Měli bychom dávat bacha... Nepodceňuj to.“

„Ty máš vo mě strach, holoubku?“

„Prosím tě, nech toho! Co doma?“ Musel jsem odvést rozhovor na jiné téma. Nebezpečně se to začal stáčet jiným směrem...

„Dobrý. Byla jsem na pařbě, přestav si, že mě tam chtěl jeden kluk vošukat.“

„Cože? Si děláš srandu! Já ho zabiju!“

„Ale holoubku, snad nežárliš...“

„Nech toho, jestli si něco dovolí, tak ho...“

„Ale nedovolí, už nemá čím...“

„Co, co... Jak nemá čím? Cos mu provedla?“ Na druhém aparátu se ozval bublavý smích. Tak se směje vždy, když má záchvat.

„Tak cos mu udělala?“ Dostal jsem najednou hrozný strach, aby se Míša nedostala do nějakýho průseru.

„Byl to jen takovej blbeček, kulatý brejličky a bed'áry na ksichtu. Zatáhnul mě do průjezdu, byla s ním docela sranda... ale pak si začal dovolovat...“ Zase smích. „No a když ho na mne vybalil...“ Chvíli nebylo rozumět co říká.

„Co říkáš? Neslyším tě.“ Křiknul jsem do mobilu, dal jsem ho na hlasitý odposlech, protože mluvila jak z hrobu.

„Že ho měl ještě menšího než ty!“ A zase ten přidušený smích. Slečna, co šla právě kolem se na mne soustrastně podívala a pak mě přejela pohledem od hlavy k patě.

Otočil jsem se bokem a zase vypnul odposlech.

„Seš kráva! To musíš tak řvát? Cos mu udělala?“

„No, co by, kopla jsem ho do kulí a utekla jsem. Ale... měla jsem ho asi kopnout míň. Vůbec jsem si neuvědomila...“

„Viděl tě někdo?“

„Né, neboj.“

„No, tak tam dávej bacha. Myslím, že ty pitomce nevidíme naposled!“ A zavěsil jsem.

Došel jsem zase na nádraží a vydal se na zpáteční cestu. Domů jsem dojel po desátý večer, protože vlak, který měl jet, vůbec nepřišel a museli jsme čekat na další přípoj.

Výpravčí vůbec nevěděl, kde je ten vlak, ale náhradní dopravu nikdo nezřizoval. Další vlak přijel až po dvou hodinách. Mezitím se na nádraží nashromáždily mraky lidí. Když se otevřely dveře, tak jsem zjistil, že nejtvrdší lokty mají důchodkyně a nejlíp na tom byly ty, co měly nějakou hůl. To měl člověk pramalou šanci se ubránit.

Zlatí mutanti.

Do vlaku jsem se ale přeci jen dostal, osvojil jsem si jejich taktiku a než se zavřely dveře, tak jsem stál v chodbičce. Ležel na mně nějaký jezeďák, kterému strašně táhlo z pusy a smrděl cigárama.

XXXXXX

Doma mě máma sprdla kde jsem a že se jí to, jak žiju, vůbec nelíbí. Otec si mě také vyčítavě prohlížel a nemluvil se mnou.

Musel jsem pryč.

Ráno jsem se sbalil, a řekl rodičům, že jedu do Prahy za Míšou. Máma pokrčila rameny a dala se do breku.

„Co je? Co blbneš?“

„Proč si na nás takový?“ Plačtivě se ptala.

„Ják takový?“

„Proč s námi nemluvíš?“

„Ale mluvím, potřebujem si na sebe jenom zvyknout. Vy na Míšu, Míša na vás. Už nejsem malej, našel jsem si holku, ta mě vyhovuje, všechno je stejné jako dřív. Nic se nezměnilo.“ Utěšoval jsem ji. „Koupím vám dům, odstěhujete se z téhle díry jinam. Pamatuješ, jak si chtěla vždycky bydlet na horách. Koupím vám tam chalupu, třeba v Jeseníkách. Tohle to je na nás malý.“

„Já nevím...“ Vzlykala máma. „Táta by asi nešel...“

„Ale pude, byt je stejně tvůj, tak ho prodáš a on nebude mít jinou možnost.“ Zasmál jsem se, máma stála trochu v rozpacích a povídá:

„Vy mladí, vy jste hned se vším hotový, to takhle nejde. Žiju tu celý život...“

„Tak to není pravda.“ Oponoval jsem. „Žiješ tu od svatby, tak nepovídej. Nebude problém najít si jiný místo. Tady si lidi hrozně závidí.“

„Já vím, tak tam dávej pozor, to víš, Praha je velkoměsto.“

„Neboj, já už si nějak poradím.“ Řekl jsem na rozloučenou, máma mě pohládila, vzal jsem si na záda ranec a vyrazil na vlak.

Nemusel jsem ale vůbec spěchat, protože vlak měl opět zpoždění, takže mi přípoj do Prahy ujel a já čekal další dvě hodiny na další spoj. Seděl jsem na prázdném nástupišti v Prostějově, když se kolem mě začali motat divní lidé tmavé pleti.

Zpozorněl jsem.

„Nemáš cígo, vole?“

„Nemáš.“ Odpověděl jsem. Mouřenín se na mne tázavě podíval a pak povídá:

„Džandre mindž, gadžo! Aby tě chuja vyjebala. Chandela móre, gadžo!“ A kopl mě do lýtky.

„Di do hajzlu, sráči!“ Odstrčil jsem ho. Kde se vzali tu se vzali tři další mameluci a pustili se do mně.

Nejhorší je, když se člověk nemůže prát naplno. Jednoho jsem z nich vzal, hodil na toho dalšího a třetího v kožené bundě jsem kopl do břicha. Svalil se na zem a podivně chrčel. Ten první obejda vytáhnul kudlu, vystřelovák a rozběhl se na mne. Ustoupil jsem bokem a dal mu ránu do zátylku, svalil se na zem do blítek, které tam mezitím vypustila ta Kožená bunda.

Rvačka pokračovala.

Ti dva, co jsem je o sebe hodil se postavili do karatistického postoje a začali dělat machry.

Mlčel jsem.

„Chuj!“ Křikli oba současně a vrhli se na mne.

Vyskočil jsem do vzduchu a kopl je současně do hrudních košů.

„Asi pojedou autobusem.“ Řekl jsem a vypadnul zadem z nádraží. Autobus naštěstí jel za čtvrt hodiny, sehnal jsem poslední místo a sednul si vedle tlustý bábinke, které z košíku voněly jitrnice.

„Nejste vy od Mikulků?“ Začala rozhovor babka.

„Ne.“

„Jirka, nebo Franta, že jo?“

„Ne.“ Zakroutil jsem hlavou.

„Né? To je divný. Tak to budete od Nosků, Pepík.“

„Ne paní, s někým si mě pletete.“

„Musíte být od Nosků, to mi nevykládejte.“

„Tak jsem od Nosků.“ Kývnul jsem.

„No já jsem si to hnedka myslela, ty mladý to je hrůza, ani neví jak se to jmenuje...“

„Neberete vy taky náhodou drogy?“

„Neberu.“ Zavrčel jsem.

„Kam jedete?“

„Do Prahy.“

„Tak to máme společnou cestu.“ Řekla spokojeně. „Jak se má švagr?“

„Ujde to.“ Řekl jsem neurčitě.

„Pořád je marod?“

„No, už je na tom líp.“

„To je dobře, pozdravujte ho.“

„Jasně, vyřídím.“

Odevzdaně jsem trpěl, protože hůř jsem si sednout už nemohl. Za mnou se neustále gebily dvě pubertáčky a vedle se pochcal pes.

Cesta byla hrozná, na Dé jedničce byla nějaká bouračka, tak jsme to museli složitě objíždět. Nakonec jsem ale od babky dostal výslužku.

XXXXX

Autobus zastavil na Florenci.

Když jsem byl naposled v Praze, vypadalo to tu... jinak. Teď tu byl pěkný mumraj. Větší bordel jsem neviděl ani po povodních – špína a smrad. Nechápu vůbec ty lidi, jak tu můžou žít, takový blázinec. Míša o mé cestě ještě neví, bude to pro ni a pro rodiče pěkný překvápko.

„Nemáš pětikorunu, kámo?“ Zeptal se mě roztrhaný bezdomovec.

„Nemám, vole.“ Odbyl jsem ho a štrádoval si to pryč. Měl jsem pocit, že si mě prohlíží nějak moc očí. Loktem jsem se dotknul teleskopického obušku, co jsem měl za pasem, nahrazuje mi to pistoli. Když mi nic nevisí u kalhot, tak si připadám jak nahatej. Namířil jsem si to do Holešovic, z Florence to je kousek. Všude byla spousta lidí, každéj někam pospíchal a spousta lidí měla utrápený obličej. Pocit nezávislosti mě hřál u srdce.

Je dobrý mít prachy.

Myslel jsem na Martina, copak asi dělá? Jestlipak se setkal se Zajou a jestli ví, co děláme my s Míšou. Vůbec, ten jeho svět je divnej. Nechápu, jak může jeho tělo být v mrazu v nějakým horským sedle a on přitom žije, ale duchem někde mimo...

Divný.

S mapou v ruce jsem asi po hodině bloudění našel Míšin dům. Moc si to tu ani nepamatuji, ale vím že bydlí v osmičce. Otevřel jsem dveře a vyběhl po schodech do druhého patra. Zazvonil jsem.

„Brý den...“ Pozdravil jsem plešatého chlapíka v nátělníku a s lahváčem v ruce.

„Bydlí tu Míša?“ Zeptal jsem se.

„Jo.“ Odpověděl a dál vejral. Tušil jsem problém.

„A je tu?“

„Ne.“ Loktem byl opřený o futra, z podpaží mu lezl prales chlupů. Smrděl.

„Aha a kde je?“ Začínal jsem být nervózní, chlapík asi taky.

„Nejseš ty ten z Moravy?“ Optal se a parodoval moravský přízvuk.

„Jo, to asi jo.“ A dotknul jsem se loktem obušku. Chlapík se zasmál a zavolal do bytu:

„Mámo, zachránce přijel.“ Do předsíně vyšla podivná, jeden a půl metru vysoká ženská. Kolem pasu měla taky jeden a půl metru. Z fyziky si pamatuji, že koule je ideální tvar, ale... zřejmě vyjímka potvrzuje pravidlo. Na hlavě, jako na dokreslení celkové osobnosti měla příšerné červené natáčky. Vážila přes metr a měla na sobě umaštěnou havajskou košili ke kotníkům.

Cvoci.

Ženská, když mě viděla, tak se začala hystericky smát. Měla takový kvílivý jekot, který místy přecházel v táhlou fistuli. Nikdy jsem nic podobného neslyšel. Připomínalo to ultrazvuk.

„Alenko, nesměj se ženichovi, zachránil nám dceru...“ Ironicky pravil chlápek.

Na to Alenka propukla v další hysterický jekot. Cítil jsem se trapně.

Kdyby si ze mně někdo jiný dělal podobnou srandu, tak by už asi nežil, ale tady se jednalo o Míšiny rodiče. Co dělat?

„No, pod' dál...“ Začal mi tykat tatík. Alenka ustoupila a chichotala se mi dál. Když jsem vešel dovnitř a zavřely se za mnou dveře, plácla mě po zadku.

„Dobrej!“ Pochválila moje pozadí Alenka.

„Co, co, co?“ Otočil jsem se dozadu.

„Neboj, mladej, však vono tě neubude. Dáš si pivo, vid'... Co piješ? Dáš si Braníka, nebo Braníka?“ Zeptal se mne tatík a Alenka propukla v novou vlnu toho odporného smíchu.

„Ehmm... co třeba Plzeň?“ Navrhnul jsem.

„Ty piješ panský, hmm, no to si dcera vybrala dobře...“ Pokýval hlavou tatík a otevřel láhev Braníka o kliku. „Nemám, musíš vzít to co je.“ Dodal. Alenka opět začala kvílet a odkutálela se do kuchyně.

„To... jsem vám přivezl...“ A strkal jsem chlápčovi balíček s tlačenkou a jitronicema.“

„Nó, voní.“ Čichnul k nim a dál povídá: „Zabíjeli jste? No to jste nemuseli...“

„Nó, totiž...“

„Ájo!“ Zavolal na manželku. „Dneska si dáme do nosu, mladej přivez prasečí hody!“ A rozchechtal se na celé kolo. Z kuchyně se přikutálela Alenka.

„Ukáž! Hmm, není toho nějak málo?“ Zkušeně povážila v ruce balíček.

„Nó...ehmm.“

„Ale co, to se sežere, to nebude problém. Dáš si topinku?“

„Nó...já jsem vegetarián... a topinku... moc né.“ Alenka se kysele zatvářila.

„To si mě pěkně nasral, zkurvils nám dceru!“ Obvinila mě. Tázavě jsem se na ni podíval.

„Vždycky žrala maso, ale co přijela z tý podělaný Moravy, tak maso nejí.“ Řekla na vysvětlenou.

„Není to zdravý...“ Zablekotal jsem.

„Hovno.“ Oponovala matka a pak znova: „Hovno.“ Chlapík se pochechtával v koutě a otvíral dalšího Braníka.

„Pij, brachu!“ A plácnul mě po rameni. Alenka se mezitím otočila a odkráčela do kuchyně. V pokoji řvala televize a puštěné rádio. Zanedlouho se z kuchyně začal linout nepříjemný smrad z připáleného chleba a já si začal vyčítat, že jsem sem lezl.

„Zavolám Míše...“ Řekl jsem chlapíkovi, vstal jsem, ale tatík reagoval:

„Kurva chlastej! Bráník ti nejedé?!“

„Ale jó, ale jen si zavolám...“

„Séd', neboj, holubička přiletí, bude tu co by dup!“ Lákal mě zpátky do křesla tatík a ve dveřích se objevila matka s čoudícím podnosem.

„Tady máš jitnice.“ Hodila na stůl talíř. „Sou náký připálený.“ Zvednul se mi žaludek.

„Á jitnicičky...“ Usmál se tatík. „Si dám.“ A rukama se pustil do připáleného jídla.

Kousnul do jedné a ta mu vystříkla do obličeje. Alenka začala zase hystericky ječet.

V tom bouchly dveře a v nich se objevila Míša.

„Eriku...?“ Nechápvavě na mne koukala..

„Chtěl jsem tě překvapit...“ Vypravil jsem ze sebe.

„Á, hrdličky se slítaj...“ Komentoval to fotřík. Matka začala zase natahovat.

„Držte hubu.“ Usadila je Míša a mně poklesla brada. Pak se mi vrhla kolem krku.

„Eriku...“ Objala mě. „Proč si mi nic neřekl?“

„Překvapení.“ Pokrčil jsem rameny. Zase mě objala. Chlapík začal milostně vzdychat. Míša mě pustila a obrátila se na tatka.

„Vypadni, vypadněte voba!“ Řekla to takovým tónem, jakým v Dánsku vyslychala černochoy. Tatíkovi zaskočilo, ale vstal a bez keců s matkou opustili pokoj.

„Promiň.“ Sklonila hlavu Míša. „Měla jsem ti to říct dávno...“ A pak se na mne podívala se slzami v očích. „Mí rodiče jsou alkoholici.“

„No jó, prosím tě. Rodiče si nevybíráme...“ Chlácholil jsem ji. Zase mě objala, začala brečet.

„Ty je máš takový slušný, víš. Já abych se hanbou propadla, ani nejsou oddáni...“ Vzlykala.

Už jsem pochopil, proč se tak mermomocí chtěla vdávat a já byl blbec takový cynik. Chtěl jsem si dát pár facek, chápal jsem proč pořád brečela, když jsem se jí smál. Stisknul jsem jí.

„Mám tě rád. Mám tě rád.“ Opakoval jsem pořád a hladil ji. „První co uděláme bude, že budeme mít pořádnou svatbu!“ A plácnul jsem ji po zadku. Přestala brečet a dala mi velikou pusu. Šeptala mi, jak mě má ráda a že bude hodná milující žena.

„Zamluvil jsem si Casulla.“ Řekl jsem, abych trochu odlehčil situaci. Usmála se a kývla.

„Já jsem byla na Staromáku, maj tam taky obchůdek... Je tam pěkný espéčko. Už se na něj těším. Kolik si nastřílel?“

„Pět desítek.“ Řekl jsem hrdě. „Co ty?“

„Taky. Ten komisař čuměl jak blázen, říkal, že to tu ještě neměl a jestli bych neměla dnes odpoledne čas...“ Plamínky v jejích očích hovořily o tom, že už je ta trapná situace s rodiči zapomenuta.

„A cos mu řekla?“ Majetnický jsem ji stisknul zadek.

„Že už někoho mám. Jen se neboj, von povídal, že ten chlap má štěstí a pak mi popřál, abych tu zbraň nikdy nepotřebovala.“ Zase jsem ji objal. Z kuchyně bylo slyšet nějaké štrachání a mlácení. Vůbec se mi to tu nelíbilo.

„Přišly ti už prachy?“ Zeptal jsem se Míši.

„Ne, jsou to kurvy, dneska jsem tam zrovna volala a taky jsem jim povídala ať stáhnou tu votravnu firmu, co se stará o výherce.“

„No ty mě taky serou, představ si co se mi dneska stalo...“ A odvyprávěl jsem jí ten příběh, jak mě přepadli ti cikáni.

„Myslíš, že to maj na svědomí ti chlapi?“ Zeptala se. Pokrčil jsem rameny.

„Nevím, ale to jejich chování se mi vůbec nelíbilo.“

„No to mě taky ne, byli dost vulgární. Jeden mi furt čučel na kozy, dobytek.“

„Rodiče o tom nevědí?“

„Blázníš! To bych udělala tu největší hovadinu. Nic neví. A nehodlám jim to taky říkat, všechno by to prochlastali.“

„Hmm, asi máš pravdu. Až se usadíme, tak jim můžeš pustit nějaké chlup, ale neradil bych ti, abys jim říkala kde bydlíme.“

„To je jasný, díky, díky.“ Objímala mě. „Co asi dělá Martin...?“ Tulila se ke mně. „Víš, připadá mi to hrozně dávno, jako by to byl jen sen. Chudák.“

„Neboj.“ Chlácholil jsem ji. „Bude dobrej, škoda že jsem neviděl tu jeho nevěstu. Třeba bych se jí líbil...“

„Ty!“ Zahrozila a plácla mě po zadku. Jakoby na usmířenou jsem jí dal pusu, ale nestačilo jí to a pronikla do mě jazykem.

„Počkej! Teď ne, pudem se projít, ukážeš mi ty svoje kluby. Jó?“

„Ty chceš vidět kam chodím? No to je paráda, ale to víš, to není takový to vaše umcaca, umcaca...“ Začala parodovat dechovku.

„Já ti dám umcaca! Jsem zvědavej, jak se předvedeš ty! Pojd' dem.“ Vzal jsem ji pod křídlo a šli jsme ke dveřím. V předsíni nás zastavila matka.

„Miško, kdy prosím tě přideš...?“

„Až se mi bude chtít!“ Odbyla ji Míša a zabouchla dveře.

„Kráva, má úplně vypitej mozek.“ Ulevila si pro sebe. Nechtěl jsem se do toho vrtat, tak jsem raději mlčel. Zamířili jsme na tramvaj.

Přepadení

„Pojedem do Vagónu! Tam by to mohlo bejt dobrý.“

„Na nádraží?“ Zeptal jsem se, tam se mi moc nechtělo. Míša se ale začala gebit a já pozdě pochopil, že to bude asi název nějakýho klubu.

„No jó, prosím tě, nech toho.“ Bránil jsem se, ale Míša se smála na celé kolo. Drželi jsme se za ruce a sledovali okolní cvrkot. Praha je obrovská a tolik lidí jsem naposled viděl v Tokiu, když do města přijel nový císař... To už je ale dávno...

Vystoupili jsme někde na Národní třídě.

„Nejdřív zajdem do jednoho pabu. Jsou tam dobrý typy.“

„Prosím tě, mluv alespoň česky. Co si tam chceš dát? Víš, že nemůžem nic jíst!“

„Jíst né, ale můžeš chlastat rum, ten nevadí. Vodku nesmíš, po tom bliju, ale rum, absint nebo slivovici, tý můžu vypít kolik chci a nikdo na mne nemá!“ Zasmála se Míša.

„Rum? Hmm, dobrý. Co pivo?“

„Pivo moc né, ale rumu můžeš vypít klidně dva litry!“

Šli jsme temnou uličkou, na mokrých kočičích hlavách se odráželo světlo lamp a v každém druhém vchodě bylo nablito. Na jedný čerstvý pizze hodovalo několik holubů. Žaludek v mém břiše udělal několik kotrmelců. Najednou jako by okolí ztichlo, ve stejný okamžik mi Míša stiskla ruku.

Zastavili jsme se.

Naproti nám se z jednoho baráku vyřítila banda holohlavých mládenců v těžkých botách. Bylo jich šest.

Nekřičeli, ani jinak nedělali bordel, podle toho se dalo poznat, že se jedná o profíky. Nadzvednul jsem si cíp bundy a stisknul obušek. Nacvičeným pohybem jsem ho roztáhnul a prvnímu vylízanci rozbil jeho plešatou hlavu.

První.

Míša kopem do hrudníku (od jisté doby nosí jako já Martenzky) vyřadilo nejtlustšího ze skupinky.

Druhej.

Já, jakmile jsem rozbil hlavu tomu prvnímu, tak patou jsem zasáhl do břicha dalšího.

Třetí.

Ostatní si ani ještě pořádně neuvědomili co se děje, ale my s Míšou nenecháváme nikdy dílo rozdělané.

„Jednoho mi nech, toho si vyslechnu...“ Křikla a vrhla se na dvě dvoumetrové gorily. Malíkovou hranou třískla každého z nich do krku a gorily se sesypaly na zem.

Zbyl na mně poslední z nich, který byl také holohlavý, akorát na bradě měl takové dlouhé vousy, vypadalo to jako brada nějakého kozla. Skroutil jsem mu ruku za zády, Míša ho klepla do spánku. Celý boj netrval ani šest vteřin.

Oba jsme ho vzali mezi sebe, vypadalo to, jako bysme nesli opilého kamaráda. Chlapec moc nespoupracoval, ale odtáhli jsme ho o několik bloků dál. Tam jsem zapadli do jednoho dvora. Byla to nějaká stavba. Chlapíka jsem přehodil přes plot a oba s Míšou jsme se ladně přehoupli přes dvoumetrovou ohradu.

„Zatopíme?“ Zeptala se Míša, když viděla všude tolik dříví. Trochu mi přejel mráz po zádech.

„Raději ne, vzbudili bysme pozornost...“

„Mě je zima. Slíkneš ho!“ Chlapíka jsme dotáhli do nově budovaného sklepa. Míša mi podala zapalovač.

„Rozdělej voheň, ať na nás vidí.“

„Ty kouříš?“

„Občas. Dělej, už se probouzí.“

Ve tmě vidíme podobně jako v noci, ale je dobré, aby si to užil i náš přítelíček.

Kozí brada se začínala probouzet, ale to už oheň pěkně hořel a já přiložil další lať. Míša ho mezitím svázala.

„Co chcete?! Puste mne!“ Dožadoval se chlapík.

„Slíkni ho.“ Řekla tiše Míša, tón jejího hlasu dával najevo, že se dostává zase do formy. Nožem jsem mu začal rozřezávat košili.

„Co blbneš, seš buzík! Kreténe, pust mě!“ Nic jsme neříkal a dál řezal jeho oblečení.

„Kalhoty.“ Řekla Míša. Chlap sebou začal cukat.

„Takhle se pořezeš.“ Upozornil jsem ho.

„Mě nesar! Kreténi, za tohle budete kukat! Zařídím vám v lapáku pořádněj mrsk! Se poserete!“ Dál vyhrožoval, ale kalhoty jsem z něj dostal.

„Spodky a pověš ho támhle na ten hák.“ Ukazovala Míša na háky na věšení prádla.

„Co blbnete! Tohle už přestává být sranda. Hovada!“ Čapnul jsem ho za uši, Míša mu do pusy nacpala ponožky a slipy. Koulel u toho očima, že jsem se bál, že mu vylezou z důlků.

„Zeptáme se tě na jednu věc.“ Řekla, když se na háku přestal mrskat. „A sice, kdo tě poslal? Když nám neodpovíš...“ Šáhla do ohniště a vytáhla kus hořící latě a přiložila mu ji ke stehnu. Chlap sebou mrskal ještě víc a sklepem zavoněla pečinka.

Přihodil jsem další kus dřeva do ohniště. Měli jsme jen malý ohýnek, aby to nepřilákalo nežádoucí pozornost. Když se konečně uklidnil a jen tak potichu sténal, tak mu Míša vytáhla roubík.

„Tak povídej.“

„Za tohle vás parchanti rozřežu na kusy a hodím do Orlíku! Už jsem to dělal.“

„Já taky.“ Odpověděla Míša a strčila mu zpátky do pusy roubík. Zase zakoulel očima. Míša sáhla do ohničku a procedura se opakovala. Tentokrát se u toho pomočil a podělal.

„Ale ale...“ Řekla Míša, když nabyl vědomí. „My jsme se počůrali a pokakali, takovej velkej kluk...“ Kroutila nechápavě hlavou.

„Už né, co chcete vědět?“ Zaúpěla Kozí brada.

„Kdo tě najal?“

„Nevím, dostali jsme akorát fotky. Měli jsme vás pořádně zmlátit. Víc nevím.“ Skuhral. Míša mu zase nacpala do pusy roubík. Pokrčila omluvně rameny. Chlap jí bedlivě sledoval, Míša sáhla do ohničku a vytáhla zase ohořelou lať. Pomalu se k němu přibližovala. Mířila na obličej, na tohle jsme se nemohl dívat a raději jsem se otočil. Slyšel jsem jen temné mručení, jak se Kozí brada ze sebe snažila dostat ten roubík a pak nic. Otočil jsem se. Měl ošklivě spálené obě podpaží.

„Dojdi pro vodu, potřebuje vzbudit.“

„To nebude potřeba...“ Oba jsme se s Míšou otočili. Ve dveřích stál chlap v černém koženém kabátě a vedle něho pět dalších týpků v kožených bundách. Vypadali dost nabroušeně. „Pan Kowalski nic neví.“ A gestem dal signál jednomu Kožeňákovi. Ten vytáhl pistoli s tlumičem a Kozí bradu zastřelil.

„Podcenili jsme vás...“ Chlap si pročísl rukou vlasy a pokýval hlavou. „Naše agentura nabízí individuální přístup, ale zde... jsme selhali.“ Pak se zasmál, nebyl to příjemný smích. S Míšou jsme se na sebe podívali. Kožeňáci zvedli zbraně, byly to malé samopaly značky Uzi. Chlap se otočil a já slyšel jak klaply závěry samopalů. Přikrčil jsem se a oba jsme se rozběhli vstříc smrtící lavině.

Střely mířily mírně nad.

Těch deset metrů jsme přesprintovali v rekordním čase. Vrhli jsme se po hlavě na střelce, jen jsem roztáhl ruce a skosil dva na zem. Míša byla rychlejší a taky pěkně vytočená. Pátému utrhla hlavu. Jejich velitel nechápavě vytřeštil oči.

„To...to.“

Míša ho chytla pod krkem.

„Pojď k ohni, ať si tě prohlídnu.“ Řekla a táhla ho směrem k háku. Chlapík se pokoušel protestovat, ale zlomila mu obě ruce. Už samotný zvuk lámání byl dost nepříjemný.

„Běž zkontrolovat, jestli tu ještě někdo není! Museli přijet nějakým autem.“ Byl jsem rád, že můžu vypadnout. Vzal jsem si od jednoho z Kožeňáků pistoli, byl to Smith&Wesson MP40. Teda její utlumená varianta.

Vyběhl jsem po schodech nahoru. Dobré bylo že řev z podzemí nebyl nahoře vůbec slyšet.

Na staveništi nikdo nebyl. Přehoupl jsem se přes ohradu a uviděl na chodníku zaparkovaný velký černý Lexus. Svítilo se tam.

Uvnitř seděl podobný Kožeňák jako ti ze sklepa. Rozhlédl jsem se, ale nikdo další v okolí nebyl. Otevřel jsem dveře, praštil chlapíka do ohryzku a vytáhl ho z auta. Hodil jsem si ho na záda a běžel k ohradě. Tam jsem ho zase přehodil a honem s ním do sklepa. Ozýval se tam šílený řev. Jako by šel člověk do pekla.

Chlap visel za zlomené ruce na háku a Míša pod ním topila.

„Co blbneš?“ Obořil jsem se na ni.

„Je to šéf tý posraný agentury, co nám dluží prachy, svině!“ Řekla na vysvětlenou Míša a zeptala se:

„Co neseš?“

„Řidič.“ Hodil jsem ho k ostatním na hromadu. Mezitím chlapovi hořela lýtka a chyběly mu varlata a místo očí měl jen vypálené důlky.

Hrůza.

„Ses zbláznila!“

„Nezbláznila. Unesl ti rodiče...“ V tu chvíli mě polilo horko.

„Rodiče?“ Podíval jsem se na Míšu a pak na chlapa. „To...to.“ Vykročil jsem k němu.

„Počkej, chytnula mě kolem pasu. „Já si ho ještě vyslechnu, ty bys ho hnedka zabil!“

„Taky že ho zabiju!“ Dral jsem se přes Míšu k němu.

„Hovno, vím kde jsou, teď potřebuju vědět i jiný podrobnosti! Ser na něj, jinak to posereš! Di vodsud! Vypadni!“ Strkala mě pryč ze sklepa. „Přines vodu, vypadá to, že zase utek. Dělej!“ Vykopla mě ze dveří. Vymotal jsem se a šel na vzduch.

„Maminko, tatínku...“ Šeptal jsem, ale byl jsem zlostí bez sebe. Nevěděl jsem jak jsem se vzal zase ve sklepě, ale najednou mi smrad ze spáleného masa nevadil. Nadechoval jsem z plných plic. Bylo to utrpení mého nepřítele.

„Zkurvený prachy!“ Polil jsem toho hajzla kýblem vody a pak zase.

„Pomalů! Uhasíš voheň!“ Křičela Míša.

„Mluv ty svině, co si s nima udělal! Zmrde, já tě naučím mluvit! Mluv ty kurvo!“
Cloumal jsem s ním a nehty jsem zarezal do jeho masa.“

„Je v prdeli...exnul. Nech toho, něco řekl, ale moc toho nevím.“

„Ják, nech toho, ta svině někde vězní mé rodiče, to přece nejde! Proč?!“ Bušil jsem dál do toho prevíta, ale už to nebylo moc platné. Míša zatím posbírala pistole a samopaly od střelců.

„Musíme tu uklidit.“ Řekla. „Zejtra dělníci přijdou do práce a uvidí tuhle spoušť. Pod', pomůž mi!“ Chytla mě za ruku a táhla k hromadě.

„Kde jsou mí rodiče, kurva?! Řekni mi to!“ Křičel jsem na Míšu.

„Hovno, teď budeš dělat to, co ti řeknu, jinak máme za prdelí poldy. Jsme na stavbě, to by tu mohli mít vápno...“

„Jaký vápno? Co blbneš, kde jsou mí rodiče? Musíme je jít zachránit!“ Naléhal jsem. Míša mě ale chytla pod krkem, nikdy se mnou tak nejednala. Praštila se mnou o zeď křičela na mně:

„Tvoji rodiče jsou někde za Prahou, pak ti řeknu kde. Jsou v pořádku, vězní je, aby si pak vod nich mohli vzít naše prachy. Teď to tu uklidíme, ty se taky uklidíš, možná vymyslíš nějaký plán a pak půjdem pro ně! Je ti to kurva jasný, nebo tě mám hodit na ten hák vedle toho zkurvenýho zmrda?!“

Konečně jsem se dal trochu dohromady. Situace potřebovala stejně rozumné řešení.

„Dobrá, co navrhuješ?“ Zeptal jsem se.

„Vápno. Hodíme ty parchanty do vápna, to je pak nikdo nepozná. Sklep zatopíme, pak si pučíme to jejich auto a pojedem za tvými rodiči. Tak se seber, protože já to všechno nezvládnou!“

„Jo, asi jo.“ Vypravil jsem ze sebe.

„Výborně! Teď jsme zase ve válce, takže se s nikým nebudeme moc srát, co?“

„No já se srát s nikým nebudu, to se neboj.“ Přítakal jsem. Strach o rodiče mi zatemnil hlavu. Vůbec si nepamatuji co jsme tam na té stavbě dělali. Vím jen to, že jsem nosil mrtvoly do takové veliké kádě. Aby nevyplavaly, tak je Míša přivázala k nějakým traverzám. To jsem já dělat nemohl, protože to byla práce, na kterou jsem se musel soustředit a to mi prostě nešlo. Nakonec jsme ukradli z jednoho domu hasičskou hadici a odšroubovali hydrant. Hadici jsme natáhli do sklepa a pod tlakem umyli ty sračky co byly na zdi a na zemi. Pak jsme nechali puštěnou hadici svému osudu a vypadli z ohrady. Míša mě vyzbrojila jak do bitvy.

Říkala, že se to může vždycky hodit. Měl jsem tři pistole a Uzinu. Ona dva samopaly a dvě pistole. Ten jejich velitel měl nějakou lepší než ostatní střelci, byla taková chromová v kombinaci s dřevěnými stěnkami. Blíž jsem to nezkoumal, bylo mi blbě. Auto řídila Míša.

„Kde to je?“ Chtěl jsem vědět.

„Miškovice, to je prdel někde na severu Prahy, je to nějaká bývalá vojenská základna. Nevím, moc toho nevím, chlapík byl dost tuhej. Ještě jsem se s takovým odporem nesetkala.“ Kroutila hlavou a nabrala směr Žižkov.

Pojedeme přes Vysočany a Prosek, snad to nějak trefím.

XXXXX

Jeli jsme noční Prahou, moc jsem to nevnímal, po chvíli řekla:

„Hele Letov, tady dělá můj bejvalej.“

„Bejvalej, jó?“ Nedůvěřivě jsem se zeptal.

„Jo, neboj, voženil se s nějakou holkou, která byla o pět roků starší...“

„Hmm, víš kudy se tam jede?“

„Ne, nejsou tu žádné cedule, musíme se někoho zeptat.“

Míša zastavila u chodníku na kterým cupitala taková malá rychlá babka. Měla do fialova odbarvenou hlavu.

„Paní, prosím vás nevíte, jak se jede do Miškovic?“ Ptala se. Paní začala něco ukazovat a drmolit, jeli jsme evidentně špatně.

„Ne, já opravdu nevím, kde je Lid'ák...“ Bránila se Míša, zaklonil jsem hlavu a myslel na matku a otce.

„Pochopils jí?“ Zeptala se.

„Ne.“

„Já taky ne, vím jenom, že to budem muset otočit a jet někam na Satanice, nebo tak nějak...“ Pokrčil jsem rameny.

„Hele zase Letov, hmm mají to tu pěkný.“

„Čum na cestu.“ Usadil jsem jí. „Co děláš?!“

„Sory, nevěděla jsem, že tu jsou koleje, ty vole to je přejezd! Člověk si připadá jak na Moravě...“

„Hele, hele, náhodou tam takovýhle přejezdy nejsou!“ Začíná být nějak moc drzá.

„Zpomal, chytanou nás policajti a jsme v prdeli!“

„Sem chtěla jenom vědět kolik to jede. Nevíš kudy?“

„Nevím. Zeptej se ještě někoho.“

„Támhle je cedule... no a pak že nerostou...“ Řekla a zabočila doleva. „Seš nachystanej?“

„Jo, jen nevím k čemu nám budou ty pistole. Vlítne tam, stáhnem je z kůže a pojedem do prdele.“

„Ty chceš z nich tahat kůži před rodičema?“

„No, to né... ale co s nima. Zabijem je, nebo ty s nima odjedeš a já je vyslechnu.“

„No to určitě, já je vyslechnu!“ Trvala na svém. „Hele, Miškovice!“ Ukazovala Míša.

„Kde to může ale bejt?“

„To bude někde za vsí, objed' to. Koukneme na to.“

„Co ale s autem, to budeme muset někam uklidit.“

„Nejdříve to najdem a pak se zbavíme auta.“ Rozhodl jsem. Přikývla a my křižovali vesnicí sem a tam.

Po deseti minutách jsem uviděl na chodníku nějakého chlapíka a zeptal jsem se ho na bývalou základnu. Byl ožralý, tak mu ani nebylo divný, že se ho na to ptáme v půl jedné v noci. Auto jsme zaparkovali za nějakýma hangárama a nechali pootevřený dveře. Chytrému napověz...

„To se prodá...“ Řekla Míša a otevřela víko od kufru. „Ty vole, no to je síla! Pojď sem!“ Mávla na mne. Přišel jsem k ní a zůstal čučet. V kufru byl celý armádní sklad.

Byly zde samopaly, pistole, granáty, tlumiče, vysílačky a mnoho dalšího pěkného zboží.

„Blázni. Ale čezetu tu nemaj, jen ty zasraný plastový americký krámy! Budem muset ukrást jiný auto a přeskládat to tam. Tohle může mít nějaký lokátor...“

„Hmm, asi jo. Víš co? Zajedem kousek pod tu raketárnu a tam ho necháme stát. Pak šlohnem nějaký jiný. Nasedni, jedem!“ Poručil jsem a Míša kupodivu poslechl. Rozjeli

jsme se k základně, kousek pod nějakou ubytovnou jsme nechali stát Lexuse a vydali se potichu na výzvědy. Hráli jsme zamilovanou dvojici, která se co chvíli do sebe zakousne a jde si do areálu zašukat. Ve tmě jsem viděl dva ukrytý frajery, který nás pozorovali nějakým dalekohledem. Šli jsme nenápadně k nim. Zastavil jsem asi deset metrů od nich a začal Míšu pomalu slíkat, když jí spadla podprsenka jeden z hlídačů to nevydržel a vybař na nás.

„Co tu děláte?!“

„Já, my to...my jsme...“ Plačtivě koktala Míša a zakrývala si poprsí.

„Ty vole, ta má kozy! Pod' se mrknout.“

„To...to né.“ Zaprotestoval jsem.

„Di do prdele mladej, teď přijde řada na opravdový chlapy a tady slečinka dostane přes čárku.“ Rozchechtal se vyšší z nich. Popadnul jsem ho za ohryzek a škubnul, chlap se zhroutil na zem a začal chroptět. Nechal jsem ho být, ať si to trochu užije. Míša zneškodnila toho druhého, do pusy mu nacpala drn trávy a špitla:

„Teď nám povíš, kde jsou rukojmí a kolik vás je.“ A na důkaz přátelství mu zlomila ruku. Chlap div nespokl drn a vyvalily se mu oči až navrch hlavy. Chytnul jsem ho za koule a zmáčknul.

Omdlel.

„To nesmíš být tak hr!“ Napomenula mě. „Musíš pomaličku.“

„Nemáme čas!“ Oponoval jsem. „Za chvíli ty blbce může někdo střídat.“

„Tak di hlídat, já si ho vezmu do parády. Tobě bude akorát ječet a dozvíme se kulový. Rozhlídni se kolem, ale opatrně!“

„Ale...“

„Běž, nech ho mě, já si už poradím.“

„Kurva!“ Zasyčel jsem a stisknul jsem naprázdno klouby. „Svině jedny!“ Ale věděl jsem, že ten chlap je v nejlepších rukách. Taky jsem si všiml, že s přibývajícimi mrtvolami Míše ubývá podkožní tuk. Když jsem ji „znovuobjevil“ v té jeskyni, tak byla jak koule, ale teďka... docela dobrý. Tohle ji evidentně prospívalo!

Vydal jsem se pomalu po cestičce, nebyla už moc vidět. Plížil jsem se kolem nějakých bunkrů, bylo to asi nějaké postavení pro rakety. Do jednoho jsem opatrně nakoukl a dával pozor na nástrahy. Nic. Vydal jsem se dál nahoru na kopeček. V půli stoupání jsem cítil přítomnost někoho dalšího. Vyskočil jsem asi pět metrů do výšky a rozhlídnul se. Uviděl jsem jednoho maníka v saku jak nervózně chodí sem a tam. Vylezl jsem na další bunkr, vytrhnul ze země drn trávy, rozhlídnul se a když se mi zdálo, že vzduch je čistý, tak jsem po něm skočil. Spadli jsme oba na zem, bleskově jsem mu nacpal do pusy hlínu, zlomil mu obě ruce a hodil si ho na ramena. Běžel jsem k Míše.

„Tady máš dalšího, má zlomený ruce... Ty vole, co si to s ním udělala?“ Koukal jsem zděšeně na hlídku, která neměla oči a chybělo mu zápěstí.

„Nic, nečum!“ Najednou mi toho druhého bylo líto. Skučel mi na zádech. „Doprdele!“ Ulevil jsem si.

„Aspoň porovnáme výpovědi. Ty běž dál a opatrně!“

„Míšo, ale...“

„Mazej! Chtěl si, abych se s nima nesrala!“ Otočil jsem se a beze slova šel stejnou cestou nahoru.

„Ty vole, ty vole... ale co, jsou to svině, tak do hajzlu s nima!“ Vrátil jsem se na stejné místo, kde jsem ulovil toho v tom saku. Cítil jsem lidi. Kouknul jsem se doleva a z křoví vylézaly obrysy dalšího bunkru. Šel jsem s pistolí v ruce pomalu dovnitř.

„Kurvy jedny.“ Hrozil jsem potichu do tmy. Pak jsem uslyšel přešlápnutí z jedné nohy na druhou.

„Stando?“ Zavolal někdo do tmy. Skočil jsem tím směrem. Stál tam chlap s Uzinou a mířil na mne.

Zmáčknul jsem spoušť a chlapík se zhroutil k zemi. Odtáhnul jsem ho do roští. Chtěl jsem se vrátit pro Míšu, ale nějak mě to táhlo dál. Nakoukl jsem dovnitř. Na konci chodby svítila slabá matová žárovka. Nikde nikdo. Už, už jsem se otáčel nazpátek, když jsem uslyšel z chodby kroky. Schoval jsem se nad portál dveří. Vylezli dva chlápci a zapálili si. Byli ode mne půl metru. Zamířil jsem na ně a každému zasadil jednu do temena.

„Zmrdi.“ Ulevil jsem si. Seskočil jsem na zem a hodil je do roští a vydal se do chodby. Za žárovkou se chodba lomila doleva, po deseti metrech jsem narazil na schody vedoucí dolů. Opět jsem se zastavil a zaposlouchal. Vše se zdálo v pořádku. Šlápnul jsem na první schod, pak na druhý a opatrně s pistolí v ruce postupoval dolů. Po levé straně byly nějaké dveře. Za nimi jsem cítil lidi. Vyměnil jsem zásobník a dveře otevřel. Na židli seděli dva chlapíci, vzhledli ke mně. Jejich udivené obličejy skončily na betonové zdi.

„Kurva, co to je za náboje?!“ Podíval jsem se do hlavně. Vyšel jsem ze dveří dál do chodby. Další dveře, tentokrát tam nikdo nebyl. Pak jsem uslyšel zase někoho, tentokrát běžel.

„Rychle, rychle! Dělejte! Jednička se nehlásí, něco se stalo! Ty dva přenesete dolů do strojovny!“ Rozkazoval někdo přidušeným hlasem. Čekal jsem za dveřmi, srdce mi bušilo o sto šest. Pootevřel jsem dveře. Sem a tam běhali nějakí lidé, pak jsem uviděl dvě osoby s pytli na hlavě, jak je vede chlap a ženská. Oba měli pistole.

„Máma.“ Vydechl jsem a otevřel jsem dveře. Žena, vysoká štíhlá zrzka se na mne otočila. Ohromnou fackou jsem jí urazil hlavu. Bolela mě ruka. Chlapovi jsem dal ránu do žaludku a zastřelil dalšího chlapíka s vysílačkou. Oba, matku i otce jsem strčil do pokoje.

„Už je to v klidu. Počkejte tu, to jsem já Erik.“

„Eriku...“ Zvolala máma. Zavřel jsem ale dveře a jal se čistit zbytek patra.

„Proč si na mne nepočkal?!“ Křikl na mne někdo z chodby, když jsem zlikvidoval posledního človíčka.

„Míšo!“ Vrhnu se k ní. Vypadala našťvaně.

„Mohl si něco posrat!“

„Nic jsem neposral, rodiče jsou v támhlejších dveřích.“ Ukázal jsem na šedivé dveře.

„Viděla jsem je. Měl si víc štěstí než rozumu.“ Mávnul jsem ale rukou a táhnul ji za sebou.

„Mámo, táto!“ Strhnul jsem jim pytel z hlavy. Máma měla monokla a otec měl roztržený ret.

„Ty parchanti!“ Nadával jsem, když jsem viděl rodiče jak jsou zřízený.

„Synku, rozvaž nás, jak jste nás... Míšo! Jsme rádi, že vás vidíme. Jak jste nás našli, kde je policie?“ Chtěla vědět matka.

„No...policie tu nebyla...najali jsme si soukromou službu... víš. Policajtům se nedá dneska věřit.“

„No, ale...“ Namítnul otec.

„Dobře to dopadlo, pojďte, pudeme domů.“ Vstal jsem a vypravil se ke dveřím. Míša na mne mávla, chvíli mi šeptala do ucha, že to tak nejde, že všude je krev a že si budou muset vzít ty pytle.

„No je tu jeden problém...“ Začal jsem.

„Jakej problém?“ Zeptal se otec, zřejmě tušil nějaký průser.

„No... jsme na tajné vojenské základně, od tý bezpečnostní služby máme podmínku, že se na nic nesmíme koukat... Je to všechno přísně tajný, nějaký místní velitel se zbláznil a teď má armáda průser.“ Lhal jsem. „Musíme vám dát zpátky ty pytle...“

„Já si žádný pytel na hlavu už nevemu!“ Řekla matka uraženě.

„Mami, pochop...“

„Já tyhle předpisy znám, taky jsem držitel vojenského tajemství, to není sranda holčičko, musíš si vzít ten pytel.“ Zachránil zcela nečekaně situaci tatík.

„Ty že seš držitelem...“

„Css, nebyla si na vojně, tak nemůžeš vědět o co tu běží!“ Řekl důležitě otec a významně na mě mrknul.

„Ano...ano. Je to tak, táta má pravdu.“ Rychle jsem se přidal. Matka střídavě koukala na mne a na tátu, pak se ušklíbla, vzala ze země ten pytel a řekla:

„Vy chlapi jste všichni úplně pitomí!“ A nasadila si ho na hlavu. Otec si ho nasadil na hlavu také a vyrazili jsme.

XXXXX

Šli jsme chodbou, kterou procházela Míša.

Byl to mazec. Po chodbě byly rozházeny lidské končetiny. O jednu z nich máma zakopla.

„Co to je?“ Chtěla vědět a začala se shýbat. Chytnul jsem jí ruku a řekl:

„To je nějaká role papíru, prosím tě pód!“

„Máte tu taky pěkný smrad a vlhko. Bordel je tu! To je armáda!“

„Prosím tě, to je maskování...“ Nenapadlo mě nic lepšího. „Dneska se dá všechno zjistit z vesmíru pomocí satelitů a takhle nikdo nic netuší, proto ten cirkus! Pozor, teď budou schody!“ Hnal jsem každého rodiče dopředu. První šla Míša a jistila cestu.

Vylezli jsme ven.

„Konečně čerstvý vzduch! Můžeš nám alespoň říct, kde jsme?“ Ptala se matka.

„No, kousek od Prahy.“ Odpověděl jsem nejistě.

„Ty taky neudržíš žádné tajemství! Nejsi žádný voják!“ Káral mě otec.

„Už si můžem sundat ty hnusný pytle?“

„Né, ještě né. Až dole u auta. Jdu pro něj.“ Řekla Míša a plnou rychlostí zmizela z dohledu. Matka se pořád ošívala a chtěla si sundat pytel z hlavy.

„To nejde! Vydrž to.“ Otec, aby bylo vidět, jak je zodpovědný seděl s pytlem na hlavě a ruce měl za zády...

V dáli jsem uviděl auto, blížilo se. Instinktivně jsem šáhnul po pistoli, byla to ale Míša a její Lexus.

„Jdem, pojedeme autem, tam si teprv sundáte pytle.“ Míša přirazila k nám, nespítila. Otevřel jsem dveře a pomohl matce nastoupit.

„Víš o tom policie, Eriku?“

„Všechno je tajný, řešilo se to přes armádu, policajti o tom neměli ani šajna...“ Dál jsem lhal.

„Ale nevidím tu žádné vrtulníky, žádné vojáky...“ Namítla matka.

„Utajení!“ Zachránil mě otec. „To já znám.“ Matka se na něho podezřívavě podívala.

„Mě se to nezdá... Slyšela bych nějaké výstřely, nebo tak něco... Kdo nás vlastně unesl?“ Zeptala se.

„Nó... to se ještě přesně neví. Policajti, teda vojáci na tom pracujou.“

„A co nějaký výslech, jak to, že nejedeme na nějaký výslech?“

„Vyslechne vás Míša...“ Nic blbějšího mě nenapadlo.

„Míša?“ Zeptali se oba současně. Míša se na mne ve zpětném zrcátku zamračila.

„Jo, má v tom praxi a je to spojka mezi náma a vojákama. Všechno je tajný. Já vím, zdá se vám to jako hovadina, ale musíte nám věřit...“

„Erínku, řekni mi pravdu.“ Naléhala matka.

„Ale já ti přeci říkám pravdu, mami.“

„Já poznám, když lžeš.“ Otec se už taky ošíval.

„Už se o tom s vámi nebudu bavit, prostě vás Míša vyslechne, já nemusím vědět všechno a pak pojedete domů. S nikým o tom nesmíte mluvit. Víc nevím, co bych vám k tomu řekl.“

„Paní Lounská.“ Vložila se do toho Míša. „Všechno není úplně tak, jak vám říká Erik, ale musíte nám věřit, všechno je to tajná operace, s nikým o tom nesmíte mluvit.“

„Vidíš.“ Dloubla matka do otce. „Já jsem poznala, že Erik nemluví pravdu. Dobře Míšo, to mi stačí. Kam pojedem?“ Zeptala se matka. Na to jsem vůbec nepomyslel, situaci opět zachránila Míša.

„Pojedeme do hotelu. Budeme předstírat, že jsme normální rodinka. Vše musí proběhnout v klidu.“

„Jo do hotelu.“ Dodal jsem, Míša se na mne zase zamračila.

Kolem třetí hodiny ranní jsme zastavili u jednoho nenápadného hotýlku ve Strašnicích. Přivítala nás ospalá recepční.

„Budete si přát...?“ Zívala na nás. „Promiňte.“

„Přijeli jsme právě z Německa...“ Ujala se slova Míša. „... a potřebujeme dva pokoje.“

„Jistě.“ Recepční se chvíli hrabala v papírech a pak nám podala dva klíče. „Tady, čtyřka a pětka.“

„Díky.“ Míša vzala klíče a jeden z nich podala mámě.

„Budete na snídani?“ Zavolala na nás recepční.

„Jo budeme, díky.“ Odpověděl jsem a šli jsme na pokoje.

„Dejte se trochu dohromady. Erik přinese z auta lékárničku, já vás pak ráno vyslechnu.“ Chtěl jsem něco namítnout, ale pak jsem si to rozmyslel. Naklusal jsem do auta, z kufru vyndal lékárničku (byla perfektně vybavená...) a vydal se nazpátek. V okolí nikdo nebyl a já přemýšlel, co uděláme s tím autem.

Míša se sprchovala a já se také svlíknul a vlezl k ní do sprchy.

„Hmm, to je masíčko...“ Potěžkal jsem její ňadra.

„Prosím tě, nech toho, ty máš nápady...“ Ohodnotila mou snahu.

„Mám na to chuť...“ Dožadoval jsem se.

„Teď ne. Musím přemýšlet.“

„Vo čem? Rodiče jsou v bezpečí, tak vo co de?“

„Nejsou! Nejsou v bezpečí.“ Zamračeně se na mne podívala. „V bezpečí nejsme my, ani rodiče.“

„Jak to? Já myslel, že to všechno skončilo.“

„Naopak. Ty si myslíš, že nás teďka nechají? Když jsme jim zabili asi třicet lidí? Có?“

„Pudem na policajty?“ Zeptal jsem se.

„Seš magor?!“ Rozčílila se. „Mysli!“

„Myslím!“ Odpověděl jsem.

„Hovno, chceš jen šukat.“ Okřikla mě, ale pak pravila smířlivě: „To já bych chtěla taky, ale teď to nejde...“

„Co budem dělat?“ Znovu jsem se zeptal.

„Se to snažím vymyslet!“ Odsekla. Vylezl jsem ze sprchy a přemýšlel, jak z té bryndy.

„No jo, ale jak?“ Chodil jsem po pokoji. Pak vylezla i ona.

„Nejdřív se budem muset zbavit toho krámu.“ Ukázala ven z okna, kde parkoval Lexus.

„Hned ráno vypadnem. Pokusila bych se ho někde prodat...“ Chodila nervózně po místnosti a přemýšlela.

„Ty pojedíš s rodiči autobusem a metrem někam pryč. Počkej! Mají tu Zlaté stránky, najdem tam nějaký hotel, kde se schováte, já mezitím prodám auto. Zbraně vezete s sebou, já taky něco poberu. Jasný?“

„Nó... proč se musíme rozdělit, víš, že to nikdy nedopadlo dobře...“ Ten její nápad se mi moc nezdál, ale ona už listovala v seznamu a nevnímala mě.

„Tady.“ Ukazovala prstem. „Pojedete sem.“

„Pankrác! Do vězení?“ Ohradil jsem se proti jejímu nápadu.

„Drž hubu, brzo ráno se sbalíte a pojedete Céčkem tady do toho hotýlku. Tam na mne počkáte. Jasný?!“

„Proč nemůžem jet spolu?“ Namítnul jsem.

„Protože ty budeš hlídat rodiče. A vopovažte se jet tágem. Taxikáři jsou kurvy, všechno prásknou. Budete se motat po Praze, abyste za sebou zametli trochu stopy. Kus budete pěšky, kus tramvají a nebo metrem. To s tvým orientačním smyslem nebude problém...Hlavně nic nezkurvi, znáš se.“

„Co...já náhodou...“

„Prosím tě, nech toho. Já střelím auto a přivezu prachy, možná nějaký auto koupím. Nevím. Nepoužívejte mobily a nikam nevolejte z budky! Jasný?“

„Jó.“ Podíval jsem se smutně na Míšu. „Proč to nemohlo bejt všechno v pohodě?“

„Protože do všeho, do čeho se my dva pustíme se začne srát. Vzpomeň si na tu idylku ve Francii... Konec světa, nikdo nežije, ale my máme tu smůlu, že se do Evropy přisere banda z Afriky. Prostě je to k posrání, já se už ale babrat s nikým nebudu!“ Hrozila Míša. „Jestli mě zastavej policajti...“

„Tak se to snaž nějak ukecat.“ Přerušil jsem ji. „To by za chvíli po nás šla i armáda, stačí, že po nás jde ta pitomá agentura. Tak prosím tě v klidu.“

„No dobrý, tak já jedu. Ty taky dávej bacha!“ Dala mi pusku a vyklouzla z pokoje. Bylo mi najednou smutno, strašně bych s ní jel, ale starost o rodiče...

„Sakra!“ Nadával jsem a chodil po pokoji, pak jsem vylezl oknem ven a prohlídl si trochu okolí, jestli na nás zase někdo nechystá nějaký podraz. Nic ale nenasvědčovalo, že by se blížil nějaký průser. Pak jsem šel za rodiči. Nespali. Leželi v posteli a povídali si.

„Nemůžete spát?“ Zeptal jsem se a cudně schovával pistoli pod svetrem.

„Ne, nějak se nám to, Eriku, nezdá...“ Řekla máma.

„Prosím tě, co se vám zase nezdá?“

„To utajení, víš takový osvobození... byla by tam určitě televize, nebo další lidi, my ale nikoho neviděli. Taky by nás ošetřil doktor... je to divný.“

„To už jsme probrali.“ Chtěl jsem to zahrát do autu. Máma se ale nedala.

„Bylo tam takový ticho... nevím, ale při takových akcích bývá dost lidí, ale my jsme nikoho neslyšeli.“

„Byla to tajná akce, zúčastnilo se jí jen pár lidí.“

„Ale co jste tam dělali vy? Civilové?“

„Měli jsme provést identifikaci. Jakmile jsem poznal, že se jedná o vás, tak akce skončila.“

„Identifikace se provádí až po skončení takových akcí.“ Namítala logicky máma. Otec mlčel a jen si mne prohlížel.

„Tohle bylo něco jinýho...“

„Jak jiného?“ Chtěla vědět matka. „Podle mne jste tam vůbec neměli být!“

„Dobře, tak ti to řeknu, ale budeš nosit státní tajemství a do smrti ho nikomu nesmíš říct.“ Otec, jakmile zaslechl slova „státní tajemství“ tak se trochu příkrčil. Z peřiny mu koukala jenom hlava.

„Bereš?“ Zeptal jsem se matky. Matka se udiveně podívala na otce. Ten měl taky asi potřebu něco sdělit a pověděl:

„Jsme připraveni chl..., můžeš poslouchá mě.“

„No...kde začít.“ Potřeboval jsem si to trochu srovnat v hlavě, protože jsem vůbec nevěděl, co jim budu povídat.

„Nebyl jsem na vojně u strážáků.“ Řekl jsem a udělal dramatickou pauzu.

„Speciální jednotka?“ Zeptal se otec.

„No něco podobného, ale na poněkud vyšší úrovni. Byli jsme...“ A ztišil jsem hlas, abych je ještě více napnul. „...vycvičení na likvidaci nepřítele v době míru. Preventivní údery.“ A narovnal jsem se. Oba valili oči. „Všechno přísně tajné.“ Kývali hlavami. Už jsem je měl.

„O týchle jednotce v našem státě ví asi pět lidí, včetně prezidenta. Víc nepovím, jen že výcvik byl dost tvrdý a ukázal jsem jim pistoli.“

„Ty máš zbraň!“ Vykřikla máma.

„Tiše!“ Napomenul ji otec. „Vzbudíš celý barák!“ Pak se obrátil ke mně:

„To víš, ženská, vidí zbraň a je zcela vedle. To já na vojně... jsem přicházel se zbraněmi do styku denně. Byste měli vidět!“ Samovolně mi zacukaly koutky.

„Puč mi ji chl... Puč mi ji, já si ji prohlédnu.“

„Ale opatrně, je nabitá!“

„Jasně.“ Podal jsem otcovi pistoli. Matka se na něho zamračila.

„Umastíš peřiny!“ Napomenula ho.

Idylka.

„Je plastová, hmm. To kvůli rentgenům?“

„Né, to né, je tak lehčí, necítíš ji.“

„A co Míša?“ Zeptala se matka. „Ona je taky...?“

„Jo.“ Matka pokývala hlavou, otec si pořád hrál s pistolí, prstem pořád šmejdil kolem spouště a já cítil průser.

„Už mi ji raději dej...“ Natáhnul jsem ruku.

„Nemáš ještě jednu?“ Zeptal se.

„Jo, mám.“

„No a my bychom nemohli mít... taky jednu?“ Zeptal se.

„V žádném případě!“ Odpověděla matka. „Nic takového doma nechci!“ Dodala s plnou rozhodností a vytrhla otcí pistoli z ruky. V tom zazněl výstřel a střela mi prolítla nohou. Pálilo to.

„Padáme!“ Křiknul jsem na ně.

„Ježiši, synku promiň.“ Omlouvala se matka a vyskočila z postele.

„To je dobrý, teď musíme zmizet! Rychle!“ A vyřítíl jsem se do protějšího pokoje.

Někteří hosté zvědavě vykukovali z pokojů.

„Poplašňák.“ Uklidňoval jsem je, ale pohled na mé stehno nenechal nikoho na pochybách. Nějakou ženu jsem viděl s telefonem na uchu.

„Doprdele!“ Proklínal jsem se za to, že jsem otcovi svěřoval pistoli. Spěšně jsem házel věci do tašek a přes rameno dal obě Uziny. Matka mi oznámila:

„Táta volá záchranku, budou tu za chvíli.“

„Có?“ Vykřikl jsem a mazal do pokoje.

„Ano Krátká, děkuji.“ A položil sluchátko. „Už sem jedou.“ Zakýval hlavou otec.

„Ty vole, ty vole!“ Nadával jsem mu. „Musíme vypadnout, rychle se sbalte!“ A hodil jsem každému jeho oblečení.

„Kam?“ Ptala se matka.

„Musíme pryč! Teď jste právě aktivovali jejich síť! To jste to ještě nepochopili?“ O otce se pokoušely mdloby a do pokoje nakukovaly tři zvědavé hlavy.

„Ven!“ Zarval jsem na ně. Dveře sebou práskly a otec s matkou se konečně začali oblékat.

Pod okny zazněla siréna.

„Doprdele! Musíme voknem, dělej!“ Ukázal jsem na tatíka. Chtěl něco namítnout, ale pak si to rozmyslel. Otevřel okno a sunul se po parapetu. Já jsem mezitím prisunul skříň ke dveřím a pojistil to postelama.

„Rychle!“ Pobízel jsem matku, která si vedla o něco lépe než otec.

„Já do žádný Prahy už nepojedu.“ Řekla a někdo vzal za kliku od dveří, začal s ní lomcovat a volat:

„Jménem zákona, otevírejte!“ Když to uslyšel otec řekl:

„To je policie, musíme se vrátit!“ A začal se sunout zase zpátky, matka se na mne tázavě podívala.

„Hovno! Koukej lízt dolů!“ Nevím co otce přesvědčilo, jestli mé samopaly přes ramena, nebo tón mého hlasu, ale pak začal konečně spolupracovat. Slezli jsme do nějakého dvora. Nahoře se pokoušeli rozbít dveře a před námi byl téměř nevyřešitelný problém. Třímetrová zeď.

„Neměli bychom se vzdát, Erínku?“ Navrhla matka. Zalapal jsem po dechu a pak jsem řekl:

„Když to nejde po dobrém...“ Naložil jsem si oba rodiče každého na jedno rameno a tu zeď přeskočil. Bylo mi už všechno jedno. Pak jsem s nimi běžel po tom druhém dvorku a vykopl dveře do dalšího baráku. Proběhl jsem chodbou a vyběhnul na ulici.

„Dej jsem tu bundu!“ Řekl jsem otcovi, který se ještě nevzpamatoval ze šoku a nastavil ruku.

„Bundu?“ Opakoval po mě.

„Jo, nebudu se tu producírovat takhle!“ A ukázal na Uziny. Otec chápatě zakýval hlavou a svléknul si bundu.

„Jak...jak to že...?“

„Teď buďte voba zticha! Přemýšlím.“ Rozhlédl jsem se kolem a o kus dál uviděl nějakou zeď a za ní stromy.

„Támhle!“ Ukázal jsem na zeď.

„Ale...“

„Nasedat!“ Přerušil jsem matčinu námitku a oba si nasadil na záda. Rozběhl jsem se ke zdi a z rozběhu ji přskočil. Dopadl jsem mezi nějaké kameny a kvádry.

„Ty vole hřbitov!“

„My jsme na hřbitově!“ Zděšeně spustil otec a podíval se na matku. Ta si rovnala účes a okřikla ho:

„Ještě nejsme mrtví.“ Pak se obrátila na mne: „Co s námi ale bude?“

„Nevím, padáme!“ Zase jsme si je hodil na ramena a běžel jsem od místa katastrofy. Po chvílce jsem dorazil k další zdi. Nejdříve jsem vyskočil asi čtyři metry do výšky, abych se rozhlédl, co mě tam čeká, což se u otce nesešlo s pochopením, protože mi pozvracel kalhoty. Na druhé straně byly nějaké budovy. Sklady, nebo tak něco.

Přskočil jsem a dopadl na trávu. Byla mokrá. Natáhli jsme se jak široký tak dlouhý na zem. Otec nařikal, že má zlomenou ruku. Polilo mě horko.

„Ukáž?“ Chytnul jsem mu za ruku. „Co tohle, bolí?“

„Ne.“ Váhavě odpověděl otec.

„Tak dobrý, zlomený to nemáš. Dělej!“

„Ale...“ Chtěl něco namítnout, ale chytnul jsem ho za ruku (za tu zdravou) a táhnul dál. Matka pospíchala za námi.

„Támhle je sanitka... Svezem se.“

„Ale...ale to je krádež!“ Funěla matka.

„Není, povezeme přeci pacienta.“

„Tohle je nemocnice, jsme v nemocnici. Potřebuju, aby se mi na to někdo kouknul.“ Naléhal otec. „A jak to, že si s náma přskočil tu zeď?“

„Jedem!“ Rozkázal jsem a nastrkal jsem otce do vozu. „Ty budeš doktorka!“ Hodil jsem po matce bílý plášť a nasedl do auta. Klíčky byly v zapalování, matka naskočila, já natočil motor a vyrazili jsme.

Kousek od brány jsem pustil maják.

Vrátný nám zasalutoval a já přeladil na frekvenci policajtů. V éteru hlásili zrovna o třech podezřelých, kteří jsou ozbrojení a nebezpeční. Všechny hlídky mají pohotovost. O matku se pokoušely mdloby.

„Ještě že to neslyší táta. Eriku zpomal, měli bysme se vzdát, než z toho bude ještě větší průšvih.“

„Blbost, bude to v klidu. Sanitku necháme zaparkovanou někde stranou a vydáme se do toho hotýlku, co vybrala Míša. Jen by mě zajímalo, co dělá...“

XXXXX

Uháněli jsme noční Prahou, blížilo se svítání. Maják jsem vypnul a sanitku zaparkoval kdesi na Pankráci.

„Co ruka?“ Zeptal jsem se otce.

„Bolí.“ Držel si ji a vypadal ztrápeně.

„To bude dobrý, sbal tam nějaký obvaz, nebo obinadlo a máma ti to v hotelu zaváže.“

„Máš co vysvětlovat a chci slyšet pravdu!“ Otec se tvářil celkem nekompromisně, byl pěkně namíchnutý a zároveň dezorientovaný.

„Víš kde jsme?“ Zeptal se. Zakroutil jsem hlavou.

„Pankrác, támhle je metro...“

„V každé stanici je mapa města.“ Řekla matka.

„Jo, dobrý, pudu tam ale já s tátou. Vědí, že jsme tři, všude jsou kamery...“ Matka zakývala hlavou s tím, že počká u východu z metra.

Dolů jsme šli s otcem. Mapa tam byla, po chvíli jsem se zorientoval a pak jsem našel i ulici, kde by měl být ten hotel.

„Je to kousek.“ Řekl jsem.

„Co to je za ulici?“ Zeptala se matka, když jsme se vrátili.

„Gončarenkova.“

„To je po nějakým Rusákovi?“ Divila se.

„Nevím, to je jedno. Nemůžeme chodit všichni najednou, to by bylo nápadný. Někam se musíme uklidit... Pudete s tátou sem a ukázal jsem na náměstí. Já někam zalezu a vy se tak v osm hodin vydáte do hotelu. Já za váma přijdu po obědě. Necháte otevřený okno a já tam vlezu, společně počkáme na Míšu. Pak se uvidí. Jasný?“

„Hmm, v osm hodin do hotelu. „ Opakovala matka. „Ale řekni mi Eriku, proč už to není jako dřív... Co se to s tebou stalo? Jak to, že máš takové schopnosti? Proč musíme utíkat...?“

„Mami, nech toho, všechno vám řeknu, ale bude to..., no nevím jestli to pochopíte. Všechno bude zase dobrý, neboj. Teď di za tátou a courejte se tu. Kdyby vás stavěli policajti, tak jim dáš normálně svoje doklady. Když budou chtít vědět, co děláte tak brzo venku, tak jim řekni, že jedete do práce. Musíš jim vynadat, co tě votravujou a ať si honějí zločince... Jasný?“

„Tobě se to řekne... Já lhát neumím.“

„Budeš muset. Z kriminálu bych vás nedostal, víš.“

„Ale...“ Chtěla ještě něco namítnout, ale nepustil jsem ji ke slovu.

„Di, jdi s tátou a procházejte se tu. Hlavně, aby na vás nebylo nic poznat!“ Otočil jsem se a šel pryč. Neohlédl jsem se. Chtělo se mi brečet, ale nic se nedalo dělat, museli jsme se rozdělit.

XXXXX

Potuloval jsem se chvíli po Pankráci a pak jsem si zalezl do jednoho křoví v opuštěné vilce, páchlo to zde močí. Kousek od sebe jsem uviděl použitý toaleták, byl jsem ale už v horších podmínkách, tak jsem se jen stáhnul hlouběji a čekal. Neměl jsem hodinky a tak se těžko dalo odhadnout, kolik mi zbývá času do oběda.

Asi po čtyřech hodinách, co jsem seděl ve křoví, nade mnou začaly lítat vrtulníky, pak jsem uslyšel střelbu.

„Néééé!“ Zaúpěl jsem a vyřítil jsem se ze křoví jako dělová koule. Přeskočil jsem několik plotů a namířil si to za známým zvukem. Uzina.

„Míšo!“ Vykřikl jsem a plnou rychlostí si to namířil do Gončarenkovy. Běžel jsem z mírného kopečka a tak jsem měl tu scénu jako na dlani. Dům, ve kterém se asi

skrývala Míša s rodiči, byl neprodyšně obklíčen policisty. Zahlédl jsem i dva obrněné transportéry. Vrtulníky nalítávaly v kruhu a střílely kanónama do hotelu.

Doběhl jsem k jedné dodávce, byl to Mercedes Vito, popadl jsem ho a vši silou jsem ho hodil po jednom lítajícím dotěrovi, který to smažil ze všech svých zbraní.

Mercedes ho nabral do boku a oba stroje ve vzduchu explodovaly. Druhou Mi-24 to odhodilo trochu hodilo stranou, ale výbuch ustála. Začla se na místě točit a hledat viníka.

Našla ho.

Pilot trochu potlačil stroj, zhoupnul se a letěl na mně.

Uviděl jsem malé ohníčky na jeho bočních závěsnících.

„Kurva!!!“

Skočil jsem šipku do skleníku a začal se zahrabávat do země. Zakopávání mi nikdy nešlo, ale myslím, že by na mne v tuto chvíli neměli ani zmutovaní krtkové z Černobyly. Nad sebou jsem cítil chvění půdy a zvuk rozrušených turbín Mi-24.

Hrabal jsem se pryč od skleníku a přitom se zavrtával hlouběji do země. Narazil jsem při tom na něco kulatého a betonového.

„Trubka!“ Zvolal jsem a spolknul asi kilo hlíny. Byla to opravdu kanalizační trubka.

Rozbil jsem ji a protáhl se jí. Zvuk turbín už tu nebyl tak slyšet, zato o hovna tu nebyla nouze. Byl tu takový smrad, že jsem musel přestat dýchat, instinktivně jsem se dusil.

Plazil jsem se ve sračkách směrem k hotelu. Jednou mě jejich příval málem utopil.

Pak jsem uviděl světýlko. Byl to nejkrásnější okamžik mého života. Doplazil jsem se ke kanálu. Jasně jsem slyšel policisty, jak vydávají signál k obrněncům, ať na povel zahájí palbu na dům.

Odrazil jsem se a vylítnul jsem kanálem ven na boží světlo.

Smrděl jsem a byl jsem vytočený na nejvyšší míru. Víko kanálu, které mi zůstalo v ruce jsem hodil po vrtulníku, který visel asi dvě stě metrů bokem a prohledával terén. Dostal to do kabiny. Patnáctikilové víko od kanálu proletělo oběma kabinama a vrtulník nikým neřízen se poroučel k zemi. Došel jsem k chlapovi s vysílačkou.

„Odvolejte obrněnce.“ Za sebou jsem slyšel zvuk, jako když někdo natahuje závěr pistole. Přikrčil jsem se, zazněla rána, udělal jsem kotoul vzad a vytrhnul jsem pistoli opovážlivci i s kusem zápěstí. Zopakoval jsem příkaz a vyskočil na Pandura a ohnul mu hlaveň. Dotyčný policista zakoktal do vysílačky:

„Všem policistům...oka...okamžitě se stáhněte. Opakuji o...okamžitě ukončit střelbu.“

„Správně.“ Pochválil jsem ho. Pro jistotu jsem oba Pandury převrátil na bok, což se mezi policisty nesetkalo právě s pochopením. Pak jsem se otočil k hotelu a polilo mě horko. Nebyl to totiž ten hotel, co měla Míša na mysli.

„Co je tohle za ulici...?“ Zeptal jsem se chlapa s vysílačkou.

„Srážná.“ Odpověděl.

„Ty vole!“ Uniklo mi. „Aha, tak to sory... To bude asi omyl...“ A začal jsem couvat.

Chlap na mě nevěřičně koukal. Mezitím z domu začali utíkat nějací chlapi, Vypadalo to na Čečence. Namířili si to přes zahrady pryč.

„Střílejte kretěni, utečou vám!“ Křičel jsem na policisty, ale nikdo se neopovážil ani pohnout. Mávnul jsem rukou a skočil přes plot a utíkal opačným směrem než ti chlapy z toho hotelu.

„Kurva, já jsem takovej vůl! Míša mě zabije...“

Když jsem se konečně oklikou dostal do naší ulice a cestou jsem se převlíkl bylo kolem třetí odpoledne. Vyhledal jsem hotel, do recepcie jsem raději nešel. Byl jsem pořád takový vočáchlý a můj zjev nepůsobil zrovna seriózním dojmem. V prvním patře bylo otevřené okno a před domem parkovalo zelené Vito. Jaká to ironie...

Skočil jsem do okna, Míša seděla na posteli a hrála s rodiči karty.

„No konečně! Kdes byl? Tady se střílelo jak u Verdunu. Někdo policajtům sundal dva vrtulníky!“ Přivítala mě Míša.

„Jó?“ Podivil jsem se. „Hmm.“ Nedůvěřivě se na mne podívala.

„Smrdíš!“ Řekla.

„Já?“

„Jo ty! Kdes byl? Mazej do sprchy!“ Máma s otcem mě chtěli obejmout, ale nedovolila jim to.

„Smrdí jako by jezdil na korbě hovnocucu.“ Matka se na Míšu omluvně zatvářila, evidentně se za mě styděla.

Vlezl jsem do sprchy a drhnul ze sebe sračky. Moc to nešlo.

„Celá oblast je uzavřená!“ Prohlásila Míša, když jsem vylezl ze sprchy. „Jsou tu poldové i armáda. Průser jako svině!“

„Co budeme dělat?“ Špitl otec, jeho naražená ruka se mu houpala na šátku.

„Nevím.“ Odpověděla Míša. „Nemáme papíry, budeme první podezřelí. Musíme zmizet. Kdes byl vodpoledne, ale nelži!“ Obrátila se na mně.

„Já? Nó...ták, zametal jsem za sebou stopy.“

„Kecáš! Kecáš, protože se vždycky při tom drbáš na zadku! Tys jim sundal, ty hovado, vrtulníky a převrátil tanky! Blbče!“ Obvinila mě.

„Já? Né...“

„Nelži!“ Zahrozila. Matka se na mne káravě podívala.

„Eriku, proč si to udělal?“

„Protože jsem uslyšel střelbu a myslel jsem, že máte potíže! Měl jsem se na vás vysrat!“ Vykřikl jsem.

„Tos měl! Už to mohlo být v klidu, kdybys to zase neposral! Proč si se nepodíval na název ulice, vždyť jsem ti říkala Gončarenkova! Teď jsme v prdeli.“ Kroutila hlavou.

„Třeba nějak proklouznem...“

„Všude jsou hlídky! Seš magor!“ Okřikla mě.

„Když jsem viděl tu kavalérii, tak jsem myslel...“

„Nemysli, prosím tě už nikdy nemysli! Byli to nějakí teroristi, cajti je sledovali přes tři měsíce. A my, jako na potvoru, si vybereme hotel kousek od nich.“

„Tys vybrala ten hotel, tak buď zticha! Kdybys vybrala jinej...“

„Tak bys posral něco jinýho, nech toho, musím přemýšlet!“ Situaci ale vyřešil někdo jiný. Do pokoje vešel nějaký pán v hnědozelené kostkované čepici, světlých kalhotách a hnědém saku.

„Jmenuji se Horacio.“ Představil se. „Dva dny po vás pátrám, v těch Miškovicích jste proklouzli jen o fous.“

„Co?“ Uniklo mi. Pán se však usmál a sedl si na židli.

„Vy...“ Ukázal na Míšu. „... jste Michaela Voznicová a vy jste Erik Lounský...“

„To souhlasí.“ Potvrdil jsem a namířil na něho pistolí.

„Nechte toho, příteli. Já vám nechci ublížit.“ Zase se něžně usmál, jeho pomněnkové oči se na mne laskavě dívaly. Chlap musel být dost namachrovaný, nebo nevěděl s kým má tu čest.

„Co jste zač?“ Zeptala se Míša.

„Pracuji pro... Evropskou Unii. Najmou si mě vždy, když jim teče do bot a teďka tý vody mají tak ke krku.“ Poposedl si na židli, aby si udělal pohodlí. „Mají problém, řekněme světového významu...“

„Di do prdele, po nás šla nějaká zkurvená společnost, co má na starosti vyplácení výher, unesli mí rodiče, chtěli nás zabít a ty mi tu začneš povídat vo nějaký Evropský Unii. Na tu já ti seru! Chci svoje prachy a jestli patříš k těm hajzlům, co nám je dlužej, tak už tu čepici nebudeš potřebovat.“ Rozkřikl jsem se na něj, ale s ním to ani nehlo, řekl:

„S tím vápnem to byl dobrý nápad, ale typoval bych to spíše na Míšu, smím vám tak říkat, madam?“

„Ehmm...ano.“ Začervenala se.

„Pak to, jak jste to tam zatopili... dobrý.“ Pokýval uznale hlavou.

„Vo co ti de?“ Zeptal jsem se. Už mi ho opravdu nebavilo poslouchat.

„Viděl bych to pro každého na doživotí... Ale můžeme se nějak dohodnout... odvezu vás na určité místo a...“

„Ty si asi pořád nepochopil, s kým máš tu čest...“ Řekla Míša tónem, při kterém její rodiče normálně zalézali do kuchyně.

„Pojedete zpátky do Japonska.“

„Do jakého Japonska?“ Podívali jsme se s Míšou na sebe.

„Do Japonska, s Yamako.“

„Cože?“ Zvolali jsme oba současně. Chlapík se zase usmál.

„Uděláte si výlet, soudruzi v tom paralelním vesmíru mají nějaký problém a potřebují ho vyřešit.“ Dal si nohu přes nohu a sledoval naše reakce.

„Jak víš vo paralelním vesmíru?“ Zeptal jsem se.

„Od Yamako.“ Řekl klidně.

„Od Yamako? To je blbost, jak to?“ Matka s otcem se na nás nechápavě dívali.

„Mluvil jsem s ní a četl jsem její zprávu, přesvědčila nás. Příznávám, zprvu jsme si mysleli, že se jedná o blázna a taky tak s ní chtěli naložit, ale přesvědčila nás...“

„Vona je tu?“

„Jo, ale dorazila sama, tam došlo k převratu, císaře svrhnul Tamadův bratr.

Mimochodem, proč jste si nezjistili, jestli Tamada nemá nějaké příbuzné?“

„Příbuzné? Tamada měl bratra?“ Necháपavě jsme se zeptal.

„Ano a ten se teďka mstí. Císaře nechal oběsit, otce Yamako zavraždil a znovu povolal mutanty. Podrobnosti mám v autě.“ Chlapík se zvednul a zeptal se:

„Pojedem?“

„Ehmm... nó asi ano...“

„Výborně, o účet se nestarejte, je zaplacen.“

„Díky.“ Řekl radostně otec, který až do teď byl zticha a jen strach o život mu nedovolil promluvit. Horacio cháпavě pokýval hlavou směrem k matce.

„Moment!“ Zvolala Míša. „Jak se chcete dostat zpátky?!“ Chlapík se zastavil a pravil:

„Kousek od Bernu se buduje urychlovač částic, paní Yamako sebou přivezla plány na jeho úpravu, aby se z něho stalo něco jako stroj času, nebo spíše brána do jiného

vesmíru. Podrobnosti jsou ve zprávě. Jdeme.“ A vyšel ze dveří, pak se ale zastavil a povídá:

„Ty zbraně... schovejte je, ať zbytečně nebudíme pozornost.“ Zase se na mne vlídně usmál a vyrazil napřed. Zbraně jsme zamotali do prostěradla.

„Ať to neumažeš!“ Kárala mě matka.

„Prosím tě mami, nech toho!“

„A o čem ten pán vůbec povídal, jaký vesmír? Ty někam poletíš?“ Ptal se otec.

„Raketou?“

„Pane Lounský...“ Odpověděla mu Míša. „...nikam nepoletíme, jen se na chvíli vypaříme a zase se složíme, to nic není.“

„Vážně?“ Podivil se ještě, ale to už jsem ho strkal ze dveří. Šli jsme dolů po schodech, otec se zastavil ještě v u recepční a sháněl se po vizitce. Míša vyvrátila oči v sloup a řekla:

„Seš po tatínkovi, vid’?“

„Bud’ zticha, mě by zajímalo, po kom seš ty?“ A napodobil jsem smích její matky.

Několik lidí v hale se otočilo. Míša mě nabrala loktem lehce do žeber a ukončila tak debatu o rodinných dispozicích.

XXXXX

„Pojedeme naším, poctivě jsem si ho ukradla!“ Řekla Míša.

„Ale... Ovšem, samozřejmě...“ Horacio něco promluvil do vysílačky a vydal se napřed do auta. My jsme nasedli do Mercedesu a jeli za modrým Peugeotem. Za námi jelo několik nadupaných bavoráků. Naše auto řídila Míša.

„Co se to děje?“ Chtěla vědět matka. „Jaký paralelní vesmír, o co tu jde?“

„Nevím, ale zdá se mi, že má někdo problémy.“ Odbyl jsem ji.

„Co se tam děje? Alfred říkal, že ten stroj zničí.“ Dumala nahlas Míša.

„Jaký stroj?“ Zeptala se matka.

„Stroj času.“ Odpověděl jsem. Otec chápavě pokýval hlavou.

„Myslíš, že má Alfred problémy? Toho císaře není žádná škoda.“

„Hmm, nevím.“ Pokrčil jsem rameny.

„Jaký císař?“ Dál se ptala matka, evidentně nic z toho nechápaje.

„To měla Yamako odvahu, proč ale neletěl Alfred?“

„O co tu jde?“ Naléhali oba rodiče.

„Teče jim asi pěkně do bot.“ Přikývl jsem.

„Komu?!“ Vykřikli oba současně.

„Ale císaři a ... toho neznáte, je to všechno dost zamotaný... Nepochopili byste to.“

Výcvik

Dorazili jsme na nějaké letiště. Na ploše byl připraven malý dopravní letoun. Řvali mu motory.

„Prý o vás kolují legendy. Víme to...“ A směřoval nás do letadla. „... že v jejich světě došlo k neúspěšnému převratu. Je tam několik frakcí... první je Hašimoto Kató... ten zabil nově jmenovanou vládu a povolal mutanty...“

„To je blbost! Jakej Hašimoto?“

„Hašimoto je bratr pana Tamady, paní Yamako se podařilo spolu s pár lidma uniknout a ti nám podali zprávu a důkazy. Je to těžko pochopitelné. Ten Hašimoto... nařídil hromadné popravy, paní Yamako má jasné důkazy, zavraždil jí otce a“

„To je blbost! Proč by to dělal?“

„Pane Lounský, vy nejste moc chytrý, že? Všechno vám řekne paní Yamako. Je na základně Rammstein, kam právě letíme. Tam se všechno dozvíte. Byla rychle utvořena jednotka, která se právě secvičuje. Na všechno je hrozně málo času.“

„Proč by nějakej Hašimoto dělal převrat, dyť ví, že by mu to neprošlo?“ Nechápavě jsem kroutil hlavou.

„Jak vás Yamako přesvědčila?“

„Předala nám plány stroje času, antihmotového pohonu a pár zajímavých informací pro naše genetický inženýry...“

„Já mám spíš strach o Martina, jestli se mu něco stalo...“ Vzlykala Míša.

„No jo! Vidíš to! Martin! Kdy budeme na té základně?“ Zeptal jsem se Horacia. Ten se zvednul a odešel do pilotní kabiny.

„Za půl hodiny, tohle je speciální bizjet, lítá nadzvukovou rychlostí. Evropská Unie má pouze tři takové ptáčky.“ Řekl a pohodlně se rozvalil v křesle.

„Je to stejně divný.“ Řekla Míša a dodala: „Na tu Yamako jsem zvědavá...“

„Co se tam píše o Alfredu Largussonovi?“ Chtěl jsem vědět. Horacio se podíval do papírů a řekl:

„Nic, takové jméno tu nemám.“ A zeptal se: „O koho se jedná?“ S Míšou jsme se na sebe podívali.

„Je to náš přítel a nebejt jeho...“

„Byli bysme mrtví.“ Dokončil jsem za Míšu. Pak už nás otec s matkou nepustili ke slovu a vyptávali se na všechno. Snažil jsem se jim ve stručnosti povědět co se stalo, ale nevím jestli to vůbec pochopili. Samozřejmě, že jsme jim zatajili, jak jsme se do Japonska dostali, těžko by někdo věřil, že jsme spáchali sebevraždu a náš syn nás tam donesl v podobě vlasů, které znovu naklonovali...

XXXXX

Přistáli jsme, přšelo.

Rammstein je obrovská základna, před námi tu přistál jeden obrovitý čtyřmotorový proudový dopravní letoun. Vylezli z něho nějakí Američané a pak ještě podivný chlapík v modrém turbanu a křiklavě žlutých šatech. Měl žluté oči, vůbec se mi nelíbil. Něco prohodili směrem k nám s vysokým plukovníkem německé armády a pak nasedli do černé Audiny a odřičeli pryč.

„Kdo to byl?“ Zeptala se Míša.

„Nevím, asi nějaký výměnný pobyt.“ Odušil Horacio. „My musíme támhle, za těmi Američany!“ Ukazoval. Ti vylézali z letounu, vypadali dost nebezpečně. Pak začalo dohadování o pravomoce. Nebylo ani jasné, kdo tu velí. Postávali jsme stranou a nemíchali se do toho. Po půl hodině přijelo auto, vylezla z něho Yamako. Rozběhla se k nám a padla nám kolem krku.

„Míšo... Eriku...“ Brečela. Míša se na mne nechápavě koukala. „Jsem tak ráda, že vás vidím... Prosím vás pomozte nám!“ Klekla si na zem a objímala mi nohy, brečela a brečela.

„Yamako, neblbni, co to děláš! Vstávej!“ Míša ji zdvihla nahoru. „Co se stalo?“ Zeptala se. „Co je s Alfredem?“ Na to se Yamako rozbrečela ještě víc.

„Zabil...“ Vzlykala. „...zabili mého otce...“ A následoval nový příval breku. „Nechal ho rozpustit v kyselině...zaživa.“ Sténala Yamako.

„Co se stalo?“ Yamako nebyla schopna slova. Přijel malý mikrobus, naložili jsme tam Yamako a každý z nás si sednul po jejím boku. Rodiče seděli vzadu. Vedle řidiče seděl Horacio, jeli jsme k odbavovací hale kolem seřazených Američanů a různých velikých beden.

„Je to tu obrovský.“ Snažil jsem se poněkud změnit atmosféru. Horacio se chytil:

„To máte pravdu, je to největší letecká základna v Evropě.“ Sledovali jsme řady velkokapacitních letounů, stejných, z jakého vylezli ti Američané.

„Kolik poletí lidí?“ Chtěla vědět Míša.

„V rámci projektu Intervence, tak totiž dostala akce oficiální název, poletí čtrnáct lidí plus Yamako a sedm Biological Warfighter Unit, neboli: BWU. Dostanete...“

„Sedm čeho?“ Podivil jsem se.

„Sedm bojových biologických členů. To je nově vyvinutý druh organismu, který...“

„To jako nějaký mutant?!“ Přerušila ho Míša.

„No... já bych to tak nenazýval, jedná se o zcela nový živočišný druh. Budete překvapeni jeho možnostmi, vám se asi nevyrovná, ale je to síla...“

„Je to nutný?“

„Do paralelního světa se může dostat jen malá skupinka lidí, proto jsme se rozhodli akci podpořit těmito tvory, je to jejich první oficiální nasazení. Samozřejmě jedou s vámi jen ti nejlepší lidé, bojovníci, ale jako podpora a první sled jedou BWU.

„Jak vypadají?“ Zeptal jsem se, protože jsem za tím tušil nějakou zřůdu.

„Jsou fascinující, těžko to popsat. Viděli jste film Vetřelec, že jo?“ Oba jsme přikýkli.

„No tak něco podobného, ale s lepšími vlastnostmi, nemá to tu vystřelovací čelist, ale má to ten jeho ocas, není tak slizký, je suchý a hladký. Má strašlivou sílu, je odolný, rychle regeneruje, když je vážně zraněn. Je to taková kombinace Vetřelce a Deinonychuse, to byl druhohorní ještěr. Naši inženýři už na něčem podobným dělali, ale povahově byli dost nevyzpytatelní, ale jak přijela ta Japonka...“ Ukázal dozadu na Yamako. „...tak se problémy vyřešily. Provedli jsme nějaké úpravy v jejich genech a bylo po problému. Před třemi dny byli nasazení v Afganistanu a v ulicích Bagdadu, doslova způsobili revoluci. Prý jim dali čuchnout k plastické trhavině a poslali je do ulic zlikvidovat všechny lidi, co tak smrděj...“ Smál se Horacio a mě bylo jasné, že to bude zase pěkný průser. „...byly to šílený jatka, zlikvidovali několik tisíc lidí, ale teď tam je poměrně klid. Všichni tam jsou v šoku...“

Dojeli jsme k hlavní odbavovací hale. Bylo zde plno lidí.

Vylezli jsme z auta a hned se k nám přitočil nějaký generál. Představil se jako Damien Declercq a že je to velící generál téhle akce.

Yamako se dala už celkem do pořádku a šla mlčky sama za námi. Generál nám představil několik politiků, kteří se s námi vyfotografovali. Otec se usmíval na všechny strany, máma se pořád upravovala a my s Míšou se na každého mračili.

Votrava.

Pak nás odvedli na brífink, nebo li předstartovní poradou. Tam se nám generál pokusil nastítnit situaci.

„Eriku, Míšo...“ Začal. „Ehm... je to pro nás zcela nová situace... Pokusme se to ale brát jako normální akci, řekněme akci na území cizího státu. Slyšeli jsme o vašich výjimečných schopnostech a zásluhách v paralelním vesmíru. Myslím, že to je pro nás obrovská zkušenost. Paní Yamako...“ Podíval se na Japonku, která seděla vedle mne. „... o vás vyprávěla neuvěřitelné věci. Zachránili jste tamní svět před tyraníí a náš svět před opakovaným vyhlazením. Za to všechno od nás máte veliký vděk.“ Generál se uklonil a všichni okolo začali tleskat. Matka s otcem trochu nechápavě, ale pyšně koukali, máma měla vlhké oči.

„Dyť jsme zabili jenom pár negrů...“ Pošeptal jsem Míše, ta mě ale šťouchla loktem do žeber a nic neříkala.

„Situace je dost nepřehledná...“ Pokračoval generál. „... víme to, že pan Hašimoto Kató převzal moc a zlikvidoval nově jmenovaného císaře. Začal páchat zvěrstva na civilním obyvatelstvu, vznikla proti němu opozice, pod vedením pana Hemsu, otce Yamako...“ Generál se soustrastně podíval na moji sousedku a mírně se uklonil. „Vaším úkolem, Míšo a Eriku, bude přivést pana Hašimota před řádný soud a poskytnout veškerou podporu paní Yamako na znovuobnovení demokracie.“

„A jak se dostaneme nazpátek?“ Chtěla vědět Míša.

„Stejnou cestou jako paní Yamako.“ Odpověděl generál. „Yamako?“

„No... nevím jestli to půjde...protože moje skupina měla za úkol stroj času zničit, jakmile odletím. Byly zlikvidovány i mozky. Věděli jsme o tom, že ve Švýcarsku existuje zařízení, které by se dalo upravit na cestu zpět. Naši technici ve spolupráci s mozky vypracovali poměrně jednoduchou úpravu.“

„Říkala jsi, že jste mozky zlikvidovali?“ Ozvala se Míša.

„Ano, ale před tím jsme od nich získali potřebná data a základní tkáň. Jakmile zlikvidujeme Hašimota, tak znovu naklonujeme mozky. Snad se to podaří.“ Vzdychnula Yamako. Zeptal jsem se:

„Co Alfred?“

„Nevím, asi to nepřežil.“ Pokrčila rameny Yamako. „Překvapil nás, já jsem měla hrozný štěstí, císaře nejdřív prohlásil za podvodníka a pak ho oběsil. Bylo to i v televizi.“

„A Martin?“ Zeptala se nedočkavě Míša. Yamako svésila hlavu. Polilo mě horko.

„Hledají ho... Poslali do Tibetu nějakou výpravu, která ho má za úkol přivést.“

„Kdy můžeme odletět.“ Chtěla vědět Míša.

„No... práce nám zaberou asi tři měsíce a ...“

„Jestli to neprovedete do týdne, tak vás stáhnu z kůže!“ Pohrozila.

„Co si to...?“

Cítil jsem, že se v ní začíná vařit krev. Nahrbila se a pak se odrazila, prolétla stropem a zmizela pryč. Na mne a na Yamako napadaly kusy betonu.

Za sebou jsem zaslechl nějakou poznámku o Faustovi, myslím, že to byl Horacio. Všichni se klidili honem pryč. V sále propukl chaos, který se ale rychle podařil generálovi potlačit.

Vyběhli jsme na chodbu, zjistit co se stalo. Ozvala se série ohlušujících výbuchů. Všichni jsme se vyřítili ven. Dva Globemastery hořely a po dráze běhala rozzuřená Míša. Běžel jsem za ní.

„Co blbneš, nech toho, nebo nás nikam nepošlou!“ Pokoušel jsem se ji zastavit. nereagovala. Namířila si to k dalšímu letadlu.

„Přestaň, nebo budeme mít dalšího nepřítele!“

„Já nebudu nečině přihlížet, jak mi ty parchanti zabijou syna!“

„Přestaň! Nech toho, vrhnul jsem se jí na nohy, těsně jsme minuli křídlo dopraváku. Kousek od nás se ozvala střelba. Pevně jsem ji držel a kryl se za podvozkem.

„Pusť mě!“ Pokoušela se mi vyškubnout.

„Nepustím! Až se uklidníš! Když nebudeš spolupracovat, tak nás nikam nepošlou! Budeme je tlačit k dřívějšímu termínu, ale když budeš takhle řídit, tak pojedem akorát do prdele!“ Křičel jsem.

Blížilo se k nám několik obrněných transportérů.

„Vzpamatuj se!“

„Jsou to kurvy!“ Utápěla se vzteky.

„Jsou, ale teď se nám snaží pomoci! Tak se snaž spolupracovat, dělej co můžou. Podívej co si provedla!“ Ukázal jsem na hořící vraky letadel.

„Ať jdou do hajzlu!“

„Pojď, vstávej, pohrozíme jim, musí to udělat do měsíce, hlavně už nic nenič!“ Kouknul jsem se jí zpříma do očí.

„Mám bouli.“ Řekla.

„Bouli?“

„Jak jsem prorazila ten strop, bolí to.“

„Tak já ti to pofoukám...“ Něžně jsem jí hladil po vlasech a foukal, v tom se ozval z tlampače generál Declercq:

„Okamžitě se vzdejte a zanechte ničení, nebo proti vám povedeme adekvátní kroky.“

„To je vůl.“ Zasmála se Míša.

„Tak vstávej, jdeme mu to vysvětlit.“ Opatrně jsem vstal. Prostor okolo letadla byl obklíčen. Prorazit by nebylo jednoduché, asi bych nějakou slízl. Do vzduchu vzlétala jedna stíhačka za druhou.

„Příměří!“ Zvolal jsem. „Na chvíli si dáme pauzu.“ Generál stál v obrněném Humeru a měl na hlavě prilbu... Blázen.

„Souhlasíme. Pošleme parlamentáře.“

„Je ze starý školy.“ Houknul jsem na Míšu.

„Co maj v těch krabicích?“ Zeptal se.

„V jakejch... jó támhle? Asi zásoby patron, to víš náš generál bude asi bejvalej logistik.“

„Mě se to nezdá, divně smrděj.“ A křikla na vojáky: „Dem k vám.“

„Ne, nesouhlasíme, pošleme k vám skupinu, která s váma...“

„Jdem k vám, nestřílejte!“ Zopakoval jsem. Chvíli bylo ticho a pak generál odpověděl:

„Dobrá, ale jste zaměřeni od několika stíhacích bombardérů. Pokud...“

„Nech si ty kecy, už jdem.“ Zvolala Míša a vykročila k obrněncům. Šel jsem vedle ní, cítil jsem jak na nás míří několik desítek zbraní. Došli jsme k džípu.

„Co jste provedli, z toho se budete zodpovídat, poskytlí jsme vám...“

„Hovno.“ Skočila mu do toho Míša. „Jestli nebudete dělat to co mi řeknem, tak jste v prdeli. Všechno, všechno to tu zničíme. Nás nezastavíš! Chci jen jednu věc.“ Generál stál jako by zkameněl, asi nebyl na takové jednání zvyklý.

„O co se jedná?“ Zeptal se.

„Zrychlíte tempo prací na přestavění urychlovače!“

„Ale...“

„Nehraj si s náma, dáme ti měsíc.“ Skočil jsem mu do řeči. Generál zalezl do svého auta, zabouchl poklop a začal něco dohadovat po telefonu. Čekali jsme tam asi půl hodiny. Mezitím nad námi kroužily v malých výškách stíhačky. Nedělalo mi to dobře. Pak vylezl z poklopu generál a řekl.

„Zařídil jsem zrychlení prací.“

„Kdy?“ Zeptala se Míša.

„Měsíc, možná o něco dýl...“

„Měsíc, souhlasíme.“ Řekla. Declercq našpulil pusou a zeptal se:

„Kdo tohle zaplatí?“ A ukázal směrem k troskám.

„Já bych to dal k úhradě chudým africkým zemím...“ Zasmál jsem se.

„Pane?“ Obořil se na mne generál.

„To byl jen vtip...“

„Má pifku na černochoy.“ Řekla Míša.

„Jo, to mám.“ Smál jsem se generálovi do obličeje.

„Jak takový lidi mají zachránit svět?!“ Naštvaně prohlásil, zabouchl poklop a odjel pryč. Pro nás se zastavil Horacio.

„Dobrá práce...“ Pochválil Míšino řádění. „Docela jste udělala dojem.“ Nasedli jsme a odjeli zpátky do odbavovací haly.

XXXXX

V sále, kde Míša prolítla tím stropem řádila uklízací četa. Někteří se na Míšu mračili, když se zastavila a koukla na ně, tak se začali hýbat dvakrát rychleji.

Nějaký vojáček nás odvedl do nového sálu.

„Rád bych pokračoval v nastínění situace a byl bych rád, kdyby nedošlo k nějakému dalšímu přerušení.“ Přísně si nás generál změřil, pak si nasadil brýle a kouknul do papírů, co měl na stole.

„Do akce pojede celkem čtrnáct našich nejlepších vojáků. Jsou staženi z různých jednotek a států- Nyní se chystají na společné součinnostní cvičení. Vy...“ Ukázal generál na nás. „...se k nim s Yamako připojíte. Je důležité postupovat společně.“

„Tak moment!“ Míša vstala za židle a začala oponovat generálovi „My pracujem zásadně spolu, na nikoho nebudeme čekat! Vojáci nás akorát budou zdržovat.“

„Podívejte se, slečno...“ Zvýšil hlas generál. „... budete dělat co se vám řekne, jestli budete dělat problémy, tak nikam nepojedete. To, co jste provedla tam venku budem řešit s vaší zemí a budeme chtít od ní kompenzace. Jedno letadlo stojí tři stá miliónů dolarů!“ V sále se ozvalo uznalé hvízdnutí, byl to Horacio, který se okamžitě všem omluvil gestem. Generál se na něho zamračil a pokračoval:

„Vy jste prý vyhráli v nějaké loterii?“

„To jsou naše prachy!“ Vybuchl jsem.

„Už nejsou! Použijí se na uhrazení části škod, které vaše partnerka napáchala.“

Škodolibě se usmíval generál a pokračoval:

„Jestli se chcete někam podívat, tak budete dělat to, co se vám řekne. Ještě jeden takový výstup, nebo ještě jedno neuposlechnutí a zůstáváte zde. Vaše přítomnost tam, není nezbytná. Je to jasné?“ Míša stála celá ztuhlá, takhle ji nikdo ještě nesjel, špitnul jsem ji do ucha:

„Tak a jsme zase socky!“ Pokrčila rameny a bezděčně přikývla. Čekal jsem co se bude dít. Když už se to napětí nedalo vydržet, tak jsem vstal a řekl:

„Dobrá generále, ale musíme vás upozornit, že my se pohybujeme mnohem rychleji než vaši vojáci a ...“

„Naši vojáci vám budou stačit, jen se nebojte a nemyslete si, že jste jediný, kdo má rychlé nohy...“

„Slyšeli jsme, že tam s námi chcete poslat nějaký zmutovaný zrudý...“ Ozvala se Míša.

„Bez urážky, ale vy zrovna taky nejste čistý...“

„Ale...“

„Žádné ale, jde jen o formu, někdo vypadá jako člověk, ale není a někdo je zkrátka dokonalejší. BWU se mimořádně osvědčila jako naprosto špičkové...“

„My už jsme o nich něco slyšeli a nelíbí se nám, že tam s námi poletí.“

„Ještě jste je neviděli, v Bagdadu například...“

„Povraždili několik tisíc lidí. To víme.“ Znovu jsem mu skočil do řeči.

„A zachránili statisíce dalších, je tam klid.“ Oponoval generál.

„Já myslím, že tam mají lidé spíš strach.“

„To tam měli i před tím. Nebudeme se dál o tom bavit, BWU jsou zárukou splněné akce.“

„Jsou nevyzpytatelní, je to síla, která když se utrhne...“

„Jediná síla, která se utrhla, jste byla vy, milá slečno, takže si raději sedněte, nebo nikam nepoletíte. Znovu opakuji, vaše přítomnost tam není nezbytně nutná. Znáte prostředí, ale to zná Yamako také. Ještě nějaké dotazy?“

Mlčeli jsme.

Generál měl pravdu, pokud chceme vidět Martina, nebo se alespoň ujistit, že je v pořádku, nedá se nic dělat. Declercq dál hovořil asi půl hodiny o tom, jakou zvolit strategii proti Hašimotovi. Po generálu se ujala slova Yamako, mluvila hrozně tiše, museli jsme napínat sluch, abychom ji slyšeli. Vyprávěla nám svůj příběh, jak se s pomocí Alfreda dostala z Tokia, dozvěděli jsme se, že Hašimoto nechal popravít všechny piloty F-15. Nad Japonskem neustále krouží smečka bezhlučných letounů a scannery nejsou jen ve městech, ale i v odlehlých oblastech. Prostě jet zpátky bude jistá sebevražda. Yamako měla vlhké oči a plačtivý hlas, bylo mi jí líto, nikdy jsme si sice nepadli do oka, ale tohle jsem jí nepřál. Míša chtěla jet stůj co stůj, jen co se dozvěděla, že vypravili tajnou skupinu za účelem preventivního zlikvidování našeho syna. Bylo znát, že Hašimoto se poučil co se týče chyb svého bratra.

Po skončení brífinku se nás ujal jeden major a zeptal se nás, jestli chceme vidět „BWůčka“. Přikývli jsme. Míša na ně byla hrozně zvědavá a já jsem si vypůjčil od jednoho seržanta sochor na otevření beden. Pro jistotu.

Došli jsme k jednomu velikému přepravnímu boxu, který mě už zaujal při našem příjezdu. Byl čtyři metry vysoký a šest dlouhý, na šířku měřil také šest metrů. Byl celý železný a nahoře měl závěsná ucha pro přepravu vrtulníkem.

Major držel v ruce nějaké ovládání. Přistoupil k bedně, pomocí infračtečky do ní nahrál nějaká data a bedna sklopila svoje čelo. Čekal jsem, že to bude ošklivý tvor, ale na tohle by mě nikdo nepřipravil. Viděl jsem živoucího ďábla. Kdo stvořil tuhle věc, ten musel být naprosto šílený. Kudlanka proti tomuhle byla jen neškodná laboratorní myška. Vrhlo se to na mříže, které jako jediné bránily tomu, aby se to nedostalo ven. Byl to skutečně ohavný tvor.

Jak říkal Horacio, trochu podobný vetřelcovi, ale byl robustnější, nebyl slizký a neměl tu protáhlou lebku, mrskal v koutě ocasem a ječel, až mi šel mráz po zádech. Dlouhé a svalnaté končetiny s dlouhými tlustými drápy dávaly najevo, že tvor bude mít pěknou sílu. Jeho flekatě žíhaná kůže přecházela plynule do červena, ale i do modra.

„Tohle jste pustili do Afganistanu?“ Zeptal jsem se majora, ten přikývnul.

„Ty vole!“

„Ti koukali...“ Zasmál se major.

„No... já nevím, nechceš si to raději ještě rozmyslet?“ Zeptal jsem se Míši česky, zatímco tvor řval a lomcoval s mřížemi. Lítal po kleci a vrážel do mříží pořád neztenčenou silou.

„Ne.“ Odpověděla a upřeně pozorovala tvora.

„Jak to ovládáte?“ Zeptal jsem se. „To je na to nějaká písťalka?“ Major se zase zasmál a pravil:

„Ne, to není, písťalku byste mohl ztratit, nebo by vám ji mohl někdo ukrást... Než se otevře klec, má BWU čistej mozek, nic si nepamatuje. V mozku má čip, do něj se teprve musí nahrát program, kdo je dobrý a kdo ne. Je na to speciální softwér. Když se BWU zavře zpátky do klece, vysílač v kleci mu vymaže všechna data a stává se opět primitivní životní formou.“

„Takže když mu nahraju do palice, že všichni lidi tuhle planetu ničeť a on ji má chránit, tak pude a všechny lidi bude zabíjet?“ Zeptal jsem se majora.

„No... tak já bych to neviděl, jde o to...“

„O co?“ Rozčílil jsem se. „V Bagdadu jste jim řekli, nebo nahráli do mozku, že ten kdo smrdí plastickou trhavinou, ať de do hajzlu.“

„Byl jste někdy v Bagdadu?“ Zeptal se major. „Né? Tak byste mluvil jinak!“

„Co jim nahrajete do mozku, až budeme na druhé straně?“ Chtěla vědět Míša.

„Příslušný program se už tvoří. Primární cíl je likvidace Hašimota a mutantů. Na tvorbě programu se můžete přeci také podílet.“ Řekl nakvašeně major.

„Tak to puste ven.“ Vybídla Míša majora.

„Jste se zbláznila?!“ Vykřikl, pak si ale uvědomil koho má před sebou a hned se omlouval. „Prosím za prominutí, ale to by neskončilo dobře...“

„Proč?“ Dotíral jsem.

„Jakmile se BWU dostane mimo svoji klec, tak mu zůstane jediná část programu...“

„Nó?“

„Spáchá sebevraždu, je to kvůli bezpečnosti. Povysune si krunýř a probodne se ocasem, má tam pro tento případ jed, který ho rychle zabije. To by byla velká škoda, proto, než se pustí ven, musí mít už nahraný program. BWU jsou hrozně drahá. Naši inženýři zkouší, jak ho vyrobit levněji, je o ně veliký zájem.“

„To chápu...“ Řekla jízlivě Míša a podívala se na mne.

„Mně se nelíbí!“ Řekl jsem, protože se mi tato situace skutečně moc nezamlouvala. Tihle novodobí predátoři jednou nahradí vojáky a policisty v ulicích, ale až se utrhnou ze řetězu...

„Je nádherný...“ Rozplýval se nad zrůdou major. „... vím a chápu vás. Já když jsem ho viděl poprvé, tak se mi taky nelíbil, ale až uvidíte co všechno umí, nebo ta videa z Bagdadu... To je něco. Je precizní a chytrý, nikdy neudělá stejnou chybu. Když je potřeba, tak loví ve skupinách. Každý má kameru a je paráda sledovat, jak jsou sehraní.“

„A co když se vám to jednou vymkne z rukou?“ Optala se majora Míša.

„To je jednoduché, když BWU vyleze z klece, protože i to se může stát, třeba při transportu, kdyby se bedna, ve které je přepravujeme po pádu rozlomila, tak BWU vyleze ven a propíchne se.“ Usmál se na nás mile major.

„Já jsem ze staré školy a ani mně se tihle... tvorové nelíbí.“ Řekl za mými zády Horacio. A šel se podívat blíž ke kleci.

„Pane, neměl byste k němu tak blízko chodit.“ Upozorňoval Horacia major. Ten se však jen usmál a šel až k „pletivu“. Tvor se stáhnul až dozadu a přihrčil se. Já jsem podvědomě sevřel v ruce sochor. Major chtěl něco říci, ale v tom se tvor vymrštil a skočil na mříže. Nohama trochu ohnul silné trubky a prostrčil jimi hlavu a chtěl Horacia kousnout, ten však jeho útok zřejmě čekal, uhnul se a dal zrůdě takovou pěstí až to křuplo.

„Ale notak, maličkej...“ Řekl Horacio měkce a mně vyvstaly na zátylku všechny chlupy. Já bych měl co dělat, abych uskočil a Horacio...

„Pane, Ježiši, pane, není vám nic?“ Vykřikl major a bázně přiběhnul ke kleci.

„V pořádku, majore, měli byste dát silnější trubky. Má asi větší sílu, než jste si mysleli.“ Řekl skromným hlasem Horacio, zatímco tvor zatahoval hlavu dovnitř.

„A... ano, jistě, uděláme všechno... co jen... Jak jste to dokázal?“ Koktal major.

„Co dokázal?“

„No... tó... tohle ještě nikdo... dát mu pěstí?“

„Ale prosím vás, zarazil se rameny nebo co to má o mříže, tak jsem mu dal ránu, aby věděl, že se to nedělá.“

„Ale mohl...“

„Nemohl. Kdepak máte vašeho nadřízeného, abychom mohli nahlásit incident s poddimenzovanými trubkami?“ Zeptal se úřednickým tónem Horacio.

„Nó... to pane... nebude snad nutné, dáme všechno do pořádku, víte nemůžeme si dovolit žádné ty...“

„Incidenty?“ Zeptal se Horacio.

„Ano, incidenty, jsme ještě v záběhu a není dobré, aby se někdo dozvěděl... chápete. Je to pro naši jednotku důležité...“

„Chápu.“ Přikývnul Horacio.

„Kolik jich máte?“ Zeptal jsem se.

„Celkem je jich třicet. V Bagdadu jsme o tři přišli a v Afganistanu o dva. Bylo to hustý.“

„To bych chtěl vidět, kdo tohle dokázal zabít...“ Pochybovačně jsem se zeptal.

„Strhla se tam příšerná přestřelka a než jsme jim přiletěli na pomoc, tak jsme o dva přišli, ale pak se to otočilo. I prohra je pro BWU důležitá, veškerá data a situační řešení jim v mozku zůstávají, neví, neznají kdo je jejich nepřítel. To si nepamatují, ale pamatují si chyby a dobrá řešení. Každou akcí se učeň. Jsou neuvěřitelně chytří.“
Povídal zaujatě major.

„Čím se to dá zabít?“ Zeptala se věčně Míša. Major se usmál a pravil:

„No, to záleží, jestli se vám ho povede zasáhnout. Jeho krunýř je odolný proti všem pistolovým rážím i proti průbojným střelám. Můžete na sebe akorát upozornit, jeho moc nepoškodíte, kdybyste ho trefili půlpalcovým revolverem, to jo, ale jinak...“

„Co Casull?“ Zeptal jsem se a vzpomněl si na svůj starý revolver.

„Asi, možná, záleží na trefě, když ho trefíte do hlavy, do oka... jo, to jo. Ale jinak nemáte šanci.“

„Tak čím?“ Vyhrkla netrpělivě Míša.

„Speciálníma výbušnýma nábojema do brokovnice, takový speciální S-bally. Tím ho zabijete. Nebo čtyřicetimilimetrovým granátometem pod em čtyřkou. Nebo půl palcovou odstřelovačkou. Taky, když ho naberete rotačním kulometem...“

Vyjmenovával major zbraně a já už přemýšlel, jestli pojedu zpátky do Japonska, tak některou z těchto zbraní musím mít.“

„Když ho trefím Lugerem do oka?“ Zeptala se Míša. Major se ale jen zasmál.

„Tak to máte smůlu, protože jeho oči chrání třetí víčko, jako u krokodýlů a kromě toho jsou sami o sobě dost odolný.“

„Takže?“

„Takže Lugerem ne.“ Řekl major a dal si ruce vítězoslavně v bok.

„Dá se... umlátit, nebo nějak přeprat?“ Zeptala se znovu.

„Přeprat?“ Podivil se major. „...určitě ne, ale vy byste to možná nějakou tyčí dokázala, ale on je dost rychlý. Je fakt dobřej a hlavně odolnej a jak už jsem říkal prve, rychle regeneruje. To bych řekl je jeho nejvyšší deviza.“ Zakončil svoji prezentaci major a spustil krycí stěnu bedny, protože se kolem nás začalo kupit moc zvědavců. Horacio se někam vytratil a my jsme se vydali do odletové haly. Naproti nám šli moji rodiče.

„Generál a nějakí páni nám vyprávěli, že máte nějaký nadlidský schopnosti...?“ Ptala se udiveně matka.

„Proč jste nám nic neřekli? Nebolí tě něco, Eriku?“ Přidal se otec.

„Nebolí, jsem v pohodě.“

„A jak to...?“

„To je na dlouhý povídání a stejně byste tomu moc nevěřili.“ Odbyl jsem ho.

„Ale musíš nám něco říci!“ Trval na svém otec. „Kam poletíte? Co to je za akci? Něco říkali, že existuje nějaký druhý vesmír a že hrozí invaze k nám. Je to pravda?“

„Jo, je.“

„Tak nám řekni, o co tu jde? Proč musíte letět vy?“

„Protože jsme tam nechali i naše dítě.“ Odpověděla Míša.

„Vy máte dítě?“ Zalapala po dechu matka.

„Jo, máme a hrozí mu reálný nebezpečí, dokonce ty svině po něm začaly pátrat a chtějí ho zabít. Ten hajzl, co tam udělal ten převrat nechce nechat nic náhodě, protože Martin už mu jednou vypálil rybník.“

„Martin? Komu?“

„To je jedno.“ Mávnul jsem rukou.

„A proč neletěl zpátky s vámi?“ Zeptal se logicky otec.

„Protože se zamiloval do děvčete na v ... Jinosvětě.“ Odpověděla Míša, která o těchle věcech měla větší přehled než já.

„Jinosvětě?“ Vydechli oba. „Co je zase tohle?“

„To byste nepochopili.“ Odbyl jsem je, ale rodiče byli neoblomní. Míša jim polopatě vysvětlila, co se stalo a že všichni lidé kromě pár výjimek zemřeli, protože profesor Tamada zaútočil po celém světě genetickou zbraní. Pak zkrácenou verzí vylíčila i naše putování prázdnou Evropou, nastínila náš boj s černochoy a pak naší mutaci v Gentechu a cestu na Island. Celé to zakončila ve Švédsku naší smrtí.

„Vy jste byli také mrtví?“ Divil se otec.

„Jo, ale Tamada nás nevědomky oživil a my jsme se tak zase... narodili.“ Oba nevěřičně kroutili hlavou.

„A seš to vůbec ty Eriku?“

„Jó, sem.“ Už mě to unavovalo, ale otec si mě nedůvěřivě prohlížel.

„Kdybys mi tohle říkal včera, nebo předevčírem, tak tě odvezu do blázince, ale tady člověk viděl takové podivné věci... že... kupříkladu ti tvorové co s vámi poletí, myslíte si, že to je bezpečné?“ Zeptal se otec.

„To se uvidí. Co ti na to mám říct? Nevím, prostě nevím, každopádně Martinovi musíme pomoci. On pomohl nám, my pomůžeme jemu.“ Odpověděl jsem. Otec pokýval hlavou, pak se zeptal:

„A jak vypadá?“

„No, podobnej ti moc není...“ Prohlížel jsem si otce, jehož plešatá hlava a úřednické vzezření dávalo najevo, že tohle není žádný bojovník. „Je vysokej asi jako já, černý vlasy, opálenej a támhle ten autobus...“ Ukázal jsem k hangáru. „... ten by zahodil kilometr do dálky.“ Otec protáhl obličej. „Taky umí výborně šermovat, ani my se mu v tomhle nevyrovnáme, sice jsme asi zabili víc lidí než on, ale on si je víc vydřel, taky zabil víc bestií a různých mutantů, než my. Nevím, ale měl by si z něj radost.“ Líčil jsem otcovi jeho vnuka.

„Proboha, ty si někoho zabil!?“ Spráskla ruce matka. Pokrčil jsem rameny.

„Jo, někoho už jo...“

„Kolik?“ Chtěla vědět.

„Moc né...“

„Eriku nelži!“ Přísně si mě měřila.

„Asi stovku...“ Lhal jsem.

„Ježiši! Za co náš trestáš...“ Kroutil hlavou otec, jinak bystrý ateista.

„Doufám alespoň, že to bylo v sebeobraně...“ Napomínala mě matka.

„Nó...“ Začal jsem, ale Míša se začala smát.

„Někdy chodil na lov a zabíjel pro radost.“ Žalovala.

„Ale kecá.“ Mávnul jsem rukou. „To víš, že v sebeobraně.“

„Eriku!“

„Mami, prosím tě, teď to je stejně jedno.“

„Jedno to není, jestli si někdy někoho zabil úmyslně...“

„Museli jsme zabíjet, abychom přežili, no. To je celý!“

„A co ty psy?“ Práskala dál Míša. Matka se nechápavě otočila.

„No jó, ty naděláš.“

„A kolik je roků tomu Martinovi, hovoříš o něm, jakoby mu bylo dvacet.“

Pochybovačně se dál ptala matka.

„Je mu asi jednadvacet, stejně jako je Míše.“

„Ale to...“

„Já vím co chceš říct, že to není možný. Přesto je to tak.“

„Ale jak to?“

„No, protože, zatímco my jsme byli mrtví, tak on normálně rostl. Byl v tom Jinosvětě a tam čas taky utíká jinak... Je to zvláštní, ale je to tak.“ Pak nás přerušil nějaký generálův pobočník:

„Pane, slečno.“ Úsečně se na nás podíval. „Byli bychom rádi, kdybyste se ukázali před jednotkou, se kterou pojedete. Pak vás čeká součinnostní cvičení. Zde...“ Podal mi nějakou složku. „...jsou plány přípravy.“ Letmo jsem se podíval do lejster, byla tam změť map a náčrtků, pak nějaký grafy a tabulky. Nerozuměl jsem tomu.

„Improvizace.“ Řekl jsem. „To je to, co nás čeká, tohle si strčte za klobouk!“ A podal jsem vyjevenému majorovy desky nazpátek.

„Ale...“ Zaskřehotal zaskočen.

„Žádný ale, vy si myslíte, že ten Hašimoto bude hrát s námi podle nějakýho schématu?“ Major se mračil, ale neopovážil se cokoliv říci.

„Já myslím, Eriku...“ Přidal se otec. „Že by sis to měl vzít, víš, pro jistotu.“

„Nic si brát nebudu, je to k prdu, všechny ty jejich plány.“

„Pudeme se podívat na jednotku.“ Řekl jsem majorovi a pak jsem se obrátil na rodiče:

„Vy tu zůstanete, nemusíte být u všeho.“

„Ale...“ Namítla matka, otec ji však skočil do řeči.

„To je vojenský tajemství, to já znám. Na vojně se musí poslouchat.“

„Ale Erik si taky nevzal ty desky...“ Snažila se namítat matka, to už jsme ale nasedali do Hummera a odjížděli pryč z letiště.

XXXXX

Mířili jsme na jihovýchod. Kolem nás byly tucty letadel a baráků. Sídliho tu bezpočet útvarů a ne každý vypadal ukázkově. V jednom zastrčeném rohu jsem viděl pobíhat týpky s dlouhými vlasy a neholené. Když jsem se na to zeptal majora, nevěděl ani, od kterého jsou útvaru. Jen se tak podivně tvářil.

„A kam to vlastně jedeme?“ Zeptal jsem se po delší době, předjížděli nás hasiči mířící k nějakému požáru.

„Blbci mohli srazit tu Audinu... Co jste říkal?“

„Kam to jedeme?“ Zopakoval jsem otázku.

„Už jenom kousek, máme tu vojenský prostor a máme ho uvolněný na čtrnáct dní, což je dost unikum. Celý svět do vás vkládá veškeré naděje. Hrozí nám invaze z druhého vesmíru, vy ji musíte zastavit, jinak sem Hašimoto dopraví tu genetickou zbraň!“

„Aspoň by byl klid.“ Ulevila si Míša.

Plukovník ji pokáral pohledem ve zpětném zrcátku. Asi se mu nelíbilo, že k tomu nepřistupujeme s dostatečným zájmem.

„Já bych se na ně taky vysral.“ Řekl jsem česky, aby major nerozuměl. „Ale nezapomeň na Martina.“ Připomenul jsem jí syna, kterému hrozí akutní nebezpečí. Míša pokývala hlavou.

„Já vím, doufám že nepřiletíme pozdě.“

„Co říkáte?“ Chtěl vědět plukovník.

„Ale doufáme že nebude pršet.“ Odpověděl jsem, evidentně mi ale nevěřil. Zabočili jsme z hlavní silnice doleva, chvíli jeli po mizerné asfaltce a po deseti minutách jízdy dorazili k bráně. Připomínalo mi to tu areál Gentechu, s Míšou jsme se na sebe podívali, nemuseli jsme nic říkat, věděli jsme oba to samé. Plukovník dál mlčel, byl s námi evidentně nespokojený. Džíp dojel k další bráně, vojáci si nás nedůvěřivě prohlíželi. Plukovník se prokázal nějakým průkazem a voják se samopalem nás odmávnul. Hummerovi se na blátě protočila kola a jeli jsme dál. Po dalších deseti minutách jsme dojeli mezi nějaké dřevěné baráky. Čekal tam na nás příval v podobě černých bavoráků a mercedesů. Vedle nich důležitě postávali pánové v černých oblecích a kravatách. Jeden měl zelené sako.

„To je ta jednotka, se kterou poletíme?“ Zeptal jsem se cynicky majora.

„Ne.“ Odpověděl suše. „Tito pánové vás budou bodovat.“

„Cožé?!“ Vykřikli jsme oba.

„Jistěže. Nevyšleme přeci někoho, o kom nevíme vše potřebné. Už jsem vám přeci říkal, že celý svět tomu přikládá obrovský význam.“ Hovořil nadutě a já vzteky svíral železný sochor, až jsem do něho vytvaroval otisky svých rukou.

„Kurvy!“ Ulevil jsem si česky.

„Musíte pořád mluvit anglicky!“ Káral mě major.

„Já myslím, že nikam nepoletíme. Podívej se na tu bandu idiotů.“ Ukazoval jsem na přibližující se skupinku byrokratů. „Tihle nás budou posuzovat, kdybys jim ukázala jedinou mrtvolu, tak se tu sesypou a na dva dny si vezmou neschopenku. Hovada.“ Míša nic neříkala, jen se mračila. Major to nijak nekomentoval. Zeptal jsem se ho:

„A vy tu zastáváte jakou funkci?“

„Já jsem styčný důstojník generála Declercqa a musím ho o všem informovat co se týče vaší záležitosti.“

„Bonzák.“ Špitnul jsem Míše ve chvíli, kdy jsme došli ke skupince kravatáků. Jeden strašák si s námi hned chtěl podávat ruce a pak všichni. Museli jsme to přestat. Major nám představoval jednotlivé pány, ale nikoho jsem si z nich nepamatoval. Ten s tím zeleným sakem byl divný, všimnul jsem si, že nosí zabarvené kontaktní čočky, protože není možné, aby měl tak světle modré oči. Měl pevný stisk a byl z nich nejméně hovorný.

Pán, který mi stisknul ruku jako první, začal:

„Eriku, Míšo. Rádi bychom vás přivítali na této vojenské základně...“ Mluvil anglicky s francouzským přízvukem. Nebylo mu moc rozumět. „... doufám, že se od vás dočkáme spolupráce. Byli bychom neradi, kdyby se zde opakoval incident z Rammsteinu.“ Poté si odkašlal a předal slovo nejspíše svému zástupci. Byl to Němec, jak se později ukázalo Němec jak poleno.

„Situace je, jak víte, neradostná...“ Oba si nás bedlivě prohlížel. Měl na krku jizvu a vůbec, i jinak mi byl sympatický. „...hrozí nám invaze z paralelního vesmíru a totální

vyhlazení.“ Ty poslední slova řekl tak lehce, až mi z toho přejel mráz po zádech. Pán s pomměnkovými očima si bedlivě prohlížel Míšu. Nelíbilo se mi to.

Němec pokračoval dál:

„Jsme tu proto, abychom secvičili jednotku, se kterou poletíte na záchranou misi. Spolu s vámi tu cvičí i další tři jednotky. Kdo bude mít lepší výsledky, ten poletí.“

„Có?“ Ozvala se Míša, která byla až dosud zticha. „Vy to chcete pojmut jako nějakou soutěž? Si děláte prdel! Poletíme my a basta, nikdo není přeci lepší než my!“

„Slečno...“ Nenechal se rozhodit Němec. „...zatím vše, co jste tu předvedli bylo to, že jste zbrkle zničila dvě dopravní letadla a zabila při tom třicet dva lidí.“

„Na to já vám seru!“ Rozkřikla se Míša. „Neměli jste mě točit a jestli se o to pokusíte znovu...“

„Tak co?“ Bojovně vykročil Němec. Francouz, když viděl, že se debata nebezpečně rozklížila zasáhnul:

„Ale, ale, nebudeme si tu vyhrožovat. Jsme na vás hrozně zvědaví. Yamako o vás mluvila s velikou úctou. Jste našimi favority. Bohužel ten incident na letišti... způsobil to, že jsme museli sáhnout k jistým opatřením a tím je tato... soutěž. V podstatě jde o to, abychom si potvrdili naše předchozí rozhodnutí, které jsme uskutečnili na základě zprávy, kterou nám poskytla paní Yamako.“

„Tak proč ta komedie?“ Chtěla vědět Míša.

„Jak už jsem říkal, jde jen o to, abychom se přesvědčili o vašich vlastnostech a vaší loajalitě.“ Řekl Francouz.

„Lo a ja li tě?“ Slabikovala Míša. „Si děláte...srandu?“

„Neděláme, můžete být předvoj Hašimota...“

„Co?“ Vložil jsem se do toho já, ale Míša mě předběhla:

„Panáčku, ty asi nevíš, s kým máš tu čest. My jsme těmahle rukama osvobodovali to zasraný Japonsko a ty mi tu mektáš vo nějaký zasraný loajalitě? Jestli ti ty vole nedošlo, tak já tam mám syna, po kterým už pátrají nějaký zasraný mutanti a chtějí ho zabít! Tak nás moc nesar a pusť nás do toho zasranýho druhýho vesmíru, ať těm mizerům rozsekáme huby!“

Všichni pánové valili oči a to včetně mne. Tak jsem Míšu ještě nikdy neslyšel mluvit, jen pán se zelenými očima byl celkem klidný. Řekl:

„Musíme se především povznést nad osobními spory. Já zde zastupuji stát Izrael a budu vás plně podporovat, podmínkou ale je bezpodmínečná poslušnost k našim rozkazům.

Priorita, paní Voznicová, není váš syn, ale Hašimoto, jakmile bude mrtvý a zažehnána invaze sem, jděte si kam chcete a třeba si tam i zůstaňte, to nám je jedno. Musíte si uvědomit, že když se Hašimotovi podaří invaze sem, tak miliardy lidí, včetně vašich rodičů zemřou. Dostanete nejlepší vybavení, nejlepší lidi a materiální zabezpečení.

Vašeho syna, co vím, nebude lehké nalézt. Pokud je mi známo, tak nikdo pořádně neví kde se nalézá. Bude dlouho trvat, než ho najdou. Žádám vás ještě jednou o spolupráci.“

Míša se na něho nedůvěřivě dívala, pak řekla:

„Dobrá. Co máme dělat?“ A založila si ruce v bok.

„Výborně!“ Zvolal Francouz. „Nejprve se seznámíte s jednotkou a s BWU.“

Přikývnul jsem.

„Dobrá, kapitán Pronello vás doveze k vaší jednotce, je nedaleko.“ Pak nám opět potřásl rukama a na to všichni, kromě toho Němce, nasedli do auťáků a odjeli pryč.

„Jmenuji se Günter Fraisler a jsem zde zástupce pro váš výcvik. Máme o vás mlhavé informace a nevíme přesně čeho jste schopni. Je nutné, abychom se dozvěděli kolik a jaké vybavení máme počítat na cestu. Chceme vás na naší straně.“ Pak pokynul kapitánovi. Ten před nás předjel džípem, s Míšou jsme do něho nasedli a odjeli pryč.

XXXXX

Jeli jsme asi tři kilometry lesem, když tu do našeho Hummera něco narazilo. Něco velkého a těžkého. Byl to strom, přesněji řečeno jednalo se o velký kmen. Hodilo nás to bokem a převrátilo na střechnu. Dlužno podotknout, že nikdo z nás nebyl připoutaný. Železná tyč, kterou jsem si vezl z letiště, vypadla neznámo kam a už mě něčí silné ruce tahaly ven z auta. Pokoušel jsem se vyškubnout, ale nešlo to. Něco mě táhlo směrem k lesu, pak jsem se chytnul za jeden pařez, vyškubnul jsem ho a fláknul útočníka. Stisk povolil.

Byl jsem vytočený na nejvyšší míru. Konečně jsem zpozoroval, kdo na nás zaútočil. Byla to BWU a bylo jich asi deset. Mě táhly tři, další dva dávaly pozor. Míša byla na druhé straně, pokoušeli se nás rozdělit. Jedna bestie mi skočila přímo do obličeje, tak nějak se jí nešlo vyhnout. Dopadla na mne s plnou razancí a drápy mi sedřela kůži. V tu chvíli jsem explodoval, chytnul jsem vetřelce za ocas a roztočil kolem své osy. Když jsem byl ve druhé obrátce, naskákali na mne ostatní jeho kamarádi a povalili mě na zem. Drželi mě přitisknutého na zemi a dva z nich mě mlátili do obličeje a do břicha. BWU má příšernou sílu. Měl jsem rozdrčená žebra a zlomenou ruku. Když jsem se přestal vzpouzet, stisk o něco povolil. Když jsem se zase pokoušel vzepřít mlácení se opakovalo.

Přestal jsem se vzpouzet.

Drželi mě přitisknutého k zemi. Po chvíli se nade mnou objevil stín. Otevřel jsem oči, ještě jsem v nich měl krev. Ale ten zjev jsem poznal na první pohled.

Byl to Usavek. Jeho postava a široký orangutaní obličej nešlo s nikým zaměnit. V tu chvíli jakoby mi srostla všechna žebra a já zahodil obě zrůdy, co mě zadržovaly stranou. Další jsem nakopl do míst, kde by měl mít tvor břicho, odletěl někam pryč. Chtěl jsem se vrhnout na Usaveka a roztrhnout ho, ale několik dalších tvorů mi v tom zabránilo. Nějakou dobu z nás bylo koulejší se klubko nohou, rukou a ocasů, ale zase se jim mě podařilo dostat na zem a tak mě zmlátili, že jsem neměl jedinou zdravou kost v těle. Vztek mnou lomcoval, ale bolest byla silnější a se zlomenýma nohama se těžko bojuje...

„Jste nějak nervózní... přáteli.“ Poznamenal někdo nade mnou. Zalapal jsem po dechu.

„Ty!!!“ Přidušeným hlasem jsem zachrčel.

„My se známe?“ Opět se zeptal lámanou angličtinou. Nevěděl jsem co na to říct, byl jsem vzteky bez sebe, ale zároveň jsem si uvědomoval, že o mém boji s Usavekem nikdo neví. Přestal jsem se vzpouzet.

„Co tady děláš?“

„Aha!“ Zvolal. „Vy mě znáte z televize!“ A zasmál se. Zaznělo to přesně tím tónem jaký nemám rád, ale bolest v končetinách byla silnější.

„Mysleli jsme, že jste silnější, zprava o vás...“ Z posledních sil jsem sebou zacloumal, abych té gorile ukázal, jakou mám sílu, ale byl jsem opět zatlačen nemilosrdně k zemi.

BWU dělala svojí práci s chirurgickou přesností a dál rafinovaně bránila, aby moje kosti srůstaly.

„...asi přeháněla.“ Dokončil se smíchem Usavek.

„Slaboch! Jste jen slaboch, zvládnem to bez vás!“ A plivnul mi do tváře. V tom papiňák, který kdesi ve mně dřímал a syčel bouchnul. Zatmělo se mi před očima, Usavek prostě dokázal motivovat lidi...

Vymrštil jsem se do výšky spolu se čtyřmi zrůdami, které mě držely za ruce a nohy. V letu jsem dvě z nich zlomil a při dopadu rozdrtil další z nich. Čtvrtá, když viděla co se stalo popadla překvapeného Usaveka a utíkala s ním pryč. Jak už jsem říkal, se zlomenýma nohama se blbě bojuje a ještě hůř někoho honí. Svalil jsem se na zem a brečel bolestí. Motala se mi hlava a všechno mě bolelo. Míša byla neznámo kde a já tak ležel asi hodinu než mi srostly kosti k sobě. Mátožně jsem se postavil a rozhlídnul se kolem. Tušil jsem, že mě někdo pozoruje, ale nevěděl jsem odkud. Zkusil jsem se ohnout a protáhnout se, bolelo to. Ti prevíti mi dali co proto. Pomalu jsem došel na mýtinu, byl na ní zapíchnutý oštěp (jak příznačné) a na něm vzkaz:

Osvobod'te Míšu

Usavek

„Debile! Kde ji mám hledat!“ Zakřičel jsem do prostoru. Sednul jsem si na zem a začal přemítat.

„Co by udělala v tuhle chvíli Míša? Sakra!“ Mořil jsem si hlavu. „Jak mám najít Míšu. Určitě jí nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí, je to určitě součást tohoto cvičení, ale jak?“ Mumlal jsem pro sebe.

Byl jsem našťvaný sám na sebe, že nevím co mám dělat. Vždycky jsem spoléhal na Míšu, nebo na Martina, ale tohle byla nová situace.

„Sakra!“ Zahodil jsem oštěp hluboko do lesa. Pak jsem na mýtině uviděl stopy. Byly dvoje: jedny okázalé, jakoby tu pochodoval regiment vojáků a druhé sotva znatelné, jakoby se je někdo pokoušel zahladit. Cítil jsem z nich Usaveka a BWU. Prohledal jsem okolí a došel k převrácenému džípu. Našel jsem i svojí tyč a pistoli s tlumičem.

„Hajzlové!“ Zahrozil jsem směrem k neviditelnému nepříteli. Nic zajímavého v autě nebylo a tak jsem se vydal po stopách, které zanechal ten mutant s Usavekem na zádech.

XXXXX

Šel jsem pomalu lesem. Někde byly stopy zřetelnější, někde se mi zcela ztrácely. Jen čich a instinkt mě vedl.

Zjistil jsem, že BWU se pohybuje zajímavým stylem a sice, že skáče dlouhé asi desetimetrové skoky, to kombinuje s odrazy o strom, ale jen lehce, nikdy nezanechává hluboký otisk nohou nebo drápů. Pohybuje se lehkostí baletky, ale na rozdíl od ní, je to smrtelně nebezpečný tvor. Odhadem běhá asi sedmdesátikilometrovou rychlostí, do zatáček se pravděpodobně bude vyrovnávat ocasem. Kroutil jsem nad tím hlavou a pořád se rozhlížel, nechtěl jsem dopustit, aby mě zase někdo překvapil. Dobré bylo to, že se začalo stmívat. Ve tmě, jak už jsem zjistil v Japonsku, vidím lépe, než po první transformaci organismu.

Pozorně jsem sledoval stopy, které tu zanechalo BWU. Les byl plný vzrostlých dubů a habrů, listí mi šustilo pod nohama, když jsem zahlédl vlevo od sebe divný pohyb. Bylo to BWU.

Vyskočil jsem asi sedm metrů do koruny obrovského habru a sledoval, co se bude dít. BWU vyčkával a nejevil známky, že by o mě věděl.

„Svině jedna.“ Zamručel jsem pro sebe a doskočil na protější strom. Tím se vzdálenost od něj zkrátila na třicet metrů. Dál přede mnou byla pouze malá louka a ta vylučovala možnost nepozorovaného přiblížení. Napřáhnul jsem sochor a vši silou ho hodil po BWU. Tyč překonala vzdálenost během necelé půl sekundy, Stačilo pouze lehce natočit hlavu a vzápětí ji koupilo přímo do míst, kde by měl mít spánky. Hlava se mu rozskočila na dva kusy a tvor se sesunul bezvládně na zem. Utrhnul jsem z habru tlustou větev a dvěma skoky se ocitnul přímo před tvorem. Byl hnusný, z hlavy mu vytékala jedovatě bílá řídká hmota. Nelenil jsem a větví ho rozčtvrtil na několik dílů, vzpomněl jsem si na to jak major říkal, že BWU dokáže rychle regenerovat. Části těl jsem pak rozházel po lese a vydal se rychle dál. Tvor zřejmě hlídal přístupovou cestu, byl jsem si jistý, že se co nevidět po něm budou shánět jeho kolegové. Našel jsem sochor, byl zaražený v nějakém listnáči až po rukojeť. Vypáčil jsem ho a mazal pryč. Začala padat mlha.

Asi po třista metrech jsem došel k ostnatému plotu. Nebyl to ale ten, který obepínal okolí vojenského újezdu. Tenhle byl vyšší. Za ním jsem cítil plastickou trhavinu. Po zádech mi přejela husina. Couvnuł jsem kousek zpátky, abych se mohl rozeběhnout. Když mi plot zmizel v mlze, tak jsem se zastavil a rozeběhnul se směrem k němu, odrazil jsem se a skočil. Plot jsem přeletěl asi osm metrů nad vrcholem ostnatého drátu a dopadl na všechny čtyři dvacet metrů za ním. Pomalu jsem se otočil, majáčky na jeho vrcholcích se nerozblíkalý.

„Dobrá.“ Řekl jsem šeptem a příkrčen jsem se kradl tmou, která byla ještě zhutněná mlhou.

Pod zemí jsem tušil nášlapné miny a čidla. Přes ten stometrový pás jsem se dostával asi deset minut, měl jsem ohromné štěstí, že jsem na nějakou neskočil.

Po asi sto metrech jsem se vnořil do nějakého mlází. Les kolem tu byl vykácen, ale mladé výhonky si razily stále cestu na svět. Křoviska byla tak hustá, že jsem přehlédł stádo divočáků, které tu přespávalo. Vedoucí samice mě s velikým gustem nabrala na stehno a povozila skrz mlází směrem k lesu. Ostatní kolem poplašně kvičeli a když mě větve setřásly z jejího hřbetu, tak mi ještě další poskákali po hlavě. Odkulhal jsem pryč a opřel se o strom.

„Svině jedna!“

Měl jsem roztrženou nohu od lýtka až po stehno. Rána vypadala ošklivě, ale rychle se zacelovala, po třech minutách z ní byla růžová jizva a po dalších dvou nic.

Nadával jsem, protože stádo prasat mohlo vzbudit pozornost. Pozorně jsem se zaposlouchal, ale nic jsem neslyšel. Se sochořem v ruce jsem se vydal dál. Pistoli jsem měl zastrčenou za opaskem, byl zázrak, že jsem ji ještě neztratil. Byl to Walther P99, vojenská verze s tlumičem. Bedlivě jsem sledoval les, nikde nikdo.

Po čtvrt hodině opatrně chůze jsem z mlhy viděl vystupovat několik přízemních baráků. Byly to takové papundeklové domy. Kolem byl natáhnut ostnatý plot a na střeše jsem zahlédl i několik BWU. Kolem areálu se stáčely dráty vysokého napětí.

Smrdělo to tu.

Potřeboval jsem nějakou zbraň, se kterou bych mohl zlikvidovat ty bestie na střeších. Sochor jsem měl jen jeden, to by při troše štěstí stačilo zabít jednoho toho parchanta, ale když jich je šest? Pak se na mne usmálo štěstí. Po deseti minutách, co jsem slintal na plot a na baráky za ním, kde jsem tušil, že je schovaná Míša, (byli zde cítit i černoši) jsem uviděl vojáka, jak si to štráduje kousek od plotu. Byl to strážný, dobré bylo, že neměl psa. Opatrně jsem se k němu přiblížil a jediným skokem jsem ho zalehnul, jen co se dostal mimo dohled těch potvor na střeších. Trochu sebou škubal, ale rychle jsem mu zlomil vaz. Sebral jsem mu pistoli, karabinu a nůž, chytnul ho za kotník, roztočil a hodil do drátů vysokého napětí.

Zablesklo se.

Jen jsem doufal, že to bylo na lepší časy. Na nic jsem nečekal, přeskočil plot a vletěl do jedněch dveří. Ty se rozskočily a já proletěl chodbou.

Nikde nikdo nebyl. Rychle jsem proběhl ten prázdný barák a opatrně vykoukl na druhé straně. Kousek od sebe jsem zahlédl jednu příkrčenou potvoru, jak větrí. Vzrušením jsem ani nedýchal, pak pomaličku začala otáčet hlavou směrem ke mně. Najednou ji něco vyrušilo, rozběhla se a byla pryč. Oddychnul jsem si. Otevřel jsem dveře a se sochozem v jedné a s Waltherem v druhé ruce jsem vstoupil do druhého baráku.

Druhý barák byl něco jako kasárna, nebo ubikace. Byli zde civilové, ale i vojáci. Bral jsem to hlava nehlava, byl jsem naštvaný na všechny. Pak jsem uviděl jednoho černocha, skočil jsem k němu a zdvihnul ho do výše.

„Kde je Míša?!“ Zeptal jsem se anglicky, neodpověděl, evidentně mi nerozuměl, nebo se bál. Byl jsem zase od hlavy k patě od krve. Utrhnul jsem mu hlavu a hodil ji do utíkajícího davu. Otevřel jsem dveře do jedné kanceláře a proskočil oknem. Někomu jsem sebral granátomet s bubnovým zásobníkem, byla to pěkná zbraň. Seděla mi krásně v ruce. Všude kolem utíkali lidé, od jednoho vojáčka jsem si vypůjčil maskovací bundu, abych nebyl tak nápadný. Tři metry kolem mě se mihlo jedno BWU, instinktivně jsem po něm střílel, granát ho zasáhl do zad. Otočil se a mrsknul po mne ocasem, jen tak tak jsem se příkrčil a ocas proletěl asi milimetr kolem mé hlavy. Zase jsem stisknul spoušť, tentokrát ji dostal do hlavy a zhroutil se na zem.

Jeho smrt přilákala další kolegy...

Utíkal jsem, naháněn asi pěti tvory do betonového bunkru. Zabouchl jsem za sebou silná plechová vrata. Tupý náraz za mnou znamenal, že dveře odolaly. Otočil jsem se a když jsem viděl ten promáčklý plech, jak do něj buší a on praská rychle jsem zamířil a vystřelil granát do dveří. Začoudilo se, granát prolítl dveřmi a bušení ustalo. Utíkal jsem dál, občas jsem někoho potkal, jak se v panice snaží zachránit život. Ve druhém podzemním patře jsem narazil na dva pány v bílých pláštích. Vypadali vzdělaně.

„Kam jste zavřeli Míšu?“ Zařval jsem na ně. Udiveně se na mne podívali. „Je to běloška a přivedli ji sem s nějakým obrovským černochem.“ Dodal jsem. Starší z nich zaváhal, ale pak řekl:

„Páté patro... dole... jsou tam oranžová veliká vrata...“ Nepoděkoval jsem a utíkal směrem, který mi ukázal ten dědek.

Už na mne čekali.

Bylo jich tam pět, pět BWU. Zastavil jsem, oni se příkrčili, za nimi byla vidět oranžová vrata. Zatmělo se mi před očima. Viděl jsem jen úzký tunel, pak se událo několik věcí najednou:

Vystřelil jsem třikrát ze svého granátometu a zároveň vyběhl proti nim. Oni se ve stejnou chvíli ocitli na stropě hlavou dolů a rovněž běželi proti mně. V půlce chodby jsem hodil proti nim prázdný granátomet, jedna potvora to dostala do hlavy, další čtyři vycenili zuby.

Srazili jsme se. BWU váží kolem tří set kilogramů, ale můj tunel zvítězil. Jedno mě ale stihlo ošklivě kousnout, já pro změnu druhého zasáhl pěstí do krunýře a prorazil ho. Vytáhnul jsem nůž, byl to Ka-bar. Dlouhý bodák, který měl na hřbetu pilovité zuby. Zastavil jsem, byla zde cítit krev a spálená guma od mých bot. BWU už byla na cestě ke mně. Skočili jsme proti sobě, tentokrát měli na vrch oni, povalili mě na zem a začali jsme se motat. BWU mají strašně ostré zuby a drápy, já měl jen jeden dráp, ale zato delší než oni. Měl jsem vztek a motivaci.

Po minutě převalování na zemi nezůstala ani jedna bestie živá. Vyluzoval jsem při tom takové zvuky, že jsem se až sám sebe děsil. Když jsem zabil poslední z nich unaveně jsem se opřel o zeď, byla chladná. Krev ze mě ještě tekla, když jsem se zvedal z podlahy. Kulhal jsem a hrozně mě bolelo rameno od kousnutí. Musel jsem ale dál, nedalo se nic dělat. Došel jsem k těm oranžovým vratům. Prohlídnul je a pak otočil kolem. Vrata se pohnula, ze zad jsem strhnul em čtyrku a vešel dovnitř.

Nacházel jsem se ve veliké laboratoři. Nemám tyhle prostory rád. Ještě mi nikdy nepřinesly nic dobrého.

Naproti mně ležela upoutaná Míša, měla v sobě napíchaných několik hadiček.

„Pojďte dál.“ Řekl mi nepřívětivý hlas. Pevně jsem zmáčknul střenku nože, kupodivu guma držela, zase se přede mnou otvíral tunel...

„Toto je bezprašná oblast, zavřete laskavě!“ Vyzýval mě stále tentýž hlas. Viděl jsem pár lidí, jak nepřítomně sledují obrazovky počítačů. Pomalu jsem začal zvedat pušku.

„Snad zase nechcete střílet, už jste nadělal dost škody!“ Před mými zraky se objevila zavalitá postava nějakého tlouštíka.

„Jsem dr. Gerber a ...“ Nevnímal jsem toho malého tlustého pána a lovil v paměti kde jsem to jméno slyšel, pak mi to došlo.

„Gentech! Vy jste ředitel Gentechu!“ Zvednul jsem toho malého mužíka do vzduchu.

„Tak dost Eriku!“ Za sebou jsem uslyšel kroky. Byl to Günter, zástupce toho francouzského hlavouna.

„Posral si co si mohl! Tomuhle říkáš záchranná mise?!“ Dr. Gerber pořád kopal nožičkami. „Zabil si asi třicet lidí! Hovado!“ Udiveně jsem se na něj podíval.

„Pust ho kreténe!“ Křiknul Němec.

Dr. Gerber spadl na zem a rychle si urovnával plášť.

„Jseš nemožný prase! Křupan!“ Pokračoval v láteření a já nevěděl, jestli ho mám napíchnout na nůž, nebo se mu omluvit. Z mého udiveného obličeje vůbec nebyl nadšený...

„Co čumíš jak stará děvka?! Kurva, já mít takový schopnosti jako ty... Prase! Seš normální bezhlavý prase!“ Za jeho zády se objevil Usavek. „Z tohohle člověka si vem příklad!“ Ukázal na něj prstem.

„Člověka?“ Udiveně jsem se zeptal. Usavek přimhouřil oči.

„Ty hovado!“ Otcovsky mě napomenul Günter. „Snad nejsi rasista?! Já tě...“ Naznačil úder, ale Usavek ho přerušil:

„Nechte ho, budeme si na sebe muset zvyknout.“

„Já si na tebe ty, vopice, zvykat nebudu!“ Pak jsem se otočil na Němce. „Co s ní děláte?“ A ukázal jsem na Míšu.

„To ti vysvětlí tady doktor Gerber.“ Otočil se a odešel pryč.

„Stárnete.“ Řekl.

„Có?“ Nevěřicně jsem se zeptal.

„Je to tak. Podle toho co jsme zatím zjistili, tak váš organizmus prošel několika rychlými transformacemi, včetně ozařování. Jste sice nezvykle výkonní, ale nebudete žít moc dlouho. Odhadem tři roky. Maximálně.“ Nějak se mi začaly motat nohy.

„Co to je za blbost? Píchli jsme si tu vaši zatracenou modrou sračku, pak jsem prošel dekontaminací a pak...“

„Pane Eriku, vaší partnerce se snažíme pomoci, zavádíme ji do těla látku, která by vám měla prodloužit život o... řekněme o další tři roky. Víc dělat nemůžeme. Narychlo jsem byl stažen sem a vy jste mi zabil půlku mého týmu. Věřte mi nejraději bych to zastavil, ale je to nařízení od představitelů Evropské Unie a...“

„Jak to, že chcípnem?“ Přerušil jsem doktorovo lamentování.

„No... teda, jak už jsem říkal, váš organizmus prošel v rychlém sledu třemi transformacemi a to...“

„To mě nezajímá, já chci vědět co s tím vy hodláte dělat?“ Křičel jsem na doktora.

„Prodloužím vám život o maximálně tři roky, víc to nepůjde! Doufám, že to bude stačit abyste zachránil lidstvo od záhuby, pak děte třeba do prdele!“ Otočil se ode mne a šel kontrolovat přístroje. Koukal jsem na něho s otevřenými ústy.

„Šest let?“ Řekl jsem spíš pro sebe, najednou jsem přestal vnímat okolní svět a musel si sednout na zem. Kolem chodili lidé a nikdo si mne nevšímal. Vzpomínal jsem na to jak jsem se vyučil, na svá léta v pekárně a na nástup do záchranné jednotky. Ještě jednou jsem procházel, co jsem zažil s Míšou a s Martinem.

„Šest let.“ Zašeptal jsem. Nakonec jsem se zvednul ze země a šel k Míše. Byla bledá, ale nezdálo se že jí něco chybí. Nevypadala na člověka, který by měl umřít. Odchytnul jsem nějakého pána.

„Jak je na tom?“ Chlapík si mne změřil a pak řekl:

„Váš organizmus prodělává stále překotné změny, máte narušenou buněčnou strukturu. Je tam víc zhoubných příznaků, udělali jsme simulaci, jak se bude váš organizmus vyvíjet za rok a za dva a za ty dva roky... no můžu vám to ukázat, ale nic byste asi z toho neviděl. Jde o to, že váš organizmus je přesycen tolika jedy... že to prostě nevydrží. Je mi to líto.“ Řekl tiše chlapík a odešel se skloněnou hlavou pryč.

„Něco kurva budete muset vymyslet!“ Zařval jsem na celé kolo. Pár lidí se otočilo, ale nikdo nereagoval. Šel jsem k doktorovi.

„Kdy ji oživíte?“

„Musíte vydržet ještě tak tři hodiny, ještě zkusíme další varianty, je to spíše formalita, ale...“

„Mě nezajímají nějaký tvoje formality! Di třeba do hajzlu, ale jestli se z Japonska vrátíme a ty nebudeš mít něco vymyšlený, abychom nechcípili, tak tě roztrhnu jak hada!“ Znovu jsem ho svíral pod krkem.

„Tak dost!“ Zařval za mými zády Němec. „Koukej ho pustit, nebo nikam neletíš! Už jsme ti jednou říkali, že jsou další tři skupiny. Cos předvedl nahoře, to bylo fiasko!“ Křičel dál Günter. „Měl si se nepozorovaně dostat dolů!“

„A nevíš jak?! Na střeše jste měli ty vaše pitomý mutanty, musel jsem udělat trochu chaos!“

„To se ti povedlo, jen by mě zajímalo, kdo bude vysvětlovat těm ženskej, že jejich manžel...“

„Vy jste si začali, mě se nikdo neptal. Chtěli jste válku, já jsem na žádné cvičení nechtěl!“ Němec se zarazil a povídá:

„Dobře, dobře, na to teďka zapomeneme. Je nutné, abyste se urychleně secvičili s Usavekem a vytvořili bojovou skupinu.“ Chtěl jsem něco říct, ale usadil mě:

„On vám bude velet a vy ho budete poslouchat! Má obrovské zkušenosti s...“

„To si děláš srandu?“ Přerušil jsem ho.

„Ne a je to podmínka, protože jinak nikam neletíš! Nikdy! Pomalu ti budou vypadávat vlasy, potom nehty a pak se rozpadneš na smradlavou kaši, kterou spálíme ve spalovně na nebezpečný odpad, protože seš prolezlej tím největším bordelem co existoval. Tvůj chemický vzorec museli napsat na dvě velké tabule. Takovej seš parchant!“

Stáli jsme tam proti sobě a oba těžce oddechovali, měl jsem sto chutí ho roztrhnout, ale nikam by to nevedlo, nikam bych nejspíš neletěl. Otočil jsem se a šel si sednout na sedačku vedle postele, kde ležela Míša.

XXXXX

Po třech hodinách se skutečně začala pomalu probouzet. Postavil jsem se nad ní a hladil jí vlasy.

„Ty hajzlové mě dostali...“ Zašeptala.

„Né, bylo to jen cvičení. Měl jsem tě zachránit... moc se to nepovedlo.“ Na to se jen tiše usmála.

„Nevadí.“ Stiskla mi ruku. Chtělo se mi brečet.

„Co je?“ Zeptala se. Nevěděl jsem, jestli ji to mám říkat, tak jsem raději mlčel. „Co se děje?“ Ptala se znovu.

„No... nevypadá to s námi moc dobře...“

„Nikam neletíme?“ Snažila si sednout, zarazil jsem ji.

„No, to taky není jasný, ale to... s naším tělem to není moc růžový...“

„Jak růžový?“ Zeptala se. Měla veliké usazené hnědé oči a těma se na mne dívala. Neměl jsem sílu jí to říct.

„Tak dělej! Chci slyšet pravdu!“ Naléhala.

„Prej budem žít tak tři roky...snaží se to prodloužit.“ Míša pokývala hlavou.

„Já vím, říkal mi to už Alfred.“

„Cožé?! Ty to víš? Jak to? Proč si mi nic neřekla?“

„Protože by ses složil, proto.“

„Ale to...“

„Nechtěla jsem to kazit. Jakmile by se to začalo projevovat, tak bych tě odbouchla, pak sebe, nechtěla bych prožívat ty věci, co naznačoval Alfred...“

„Kurvá!!!“ Křičel jsem. „Musí něco existovat, něco jak to vochat, už jsme jednou chcípili a podívej se, zase žijem! Něco...něco musí jít!“ Míša jen pokrčila rameny, začala se jí vracet barva.

„Jste na řadě, pane...“ Promluvil někdo za mými zády.

„Já? Já nic... já nikam... mě tam nedostanete! Bůhví, co do nás zase nalejete.“ Chlap se však tvářil nekompromisně.

„Já jim věřím, Eriku. Lehni si tam.“ Vyzvala mě Míša.

„To snad nemyslíš vážně...“

Myslela.

Lehnul jsem si na postel, nikdo ji ani nepřestlal a ani jsem se neumyl a už ze mne tahali oblečení. Nastrkali mi do žil nějaký hadičky a na kůži přilepili spoustu čidel.

„Píchnu vám injekci...“ Řekl doktor Gerber. „... usnete a...“

„Já injekci nechci!“ Vzpomněl jsem si na Island. Gerber se na mně našťvaně podíval a řekl:

„Jestli nebudete spolupracovat, tak toho nechám!“

„Eriku, nech si ji píchnout.“ Žádala mě.

„Co je v tom za sračky?“ Chtěl jsem vědět.

„Není proto ještě oficiální název, jste směsicí jedovatých kyselin, radioaktivních látek a toxických jedů. Proto, abychom vás mohli uspat byla vyvinuta tato látka, která...“

„Dobrá, doktore, ušetřete mě těch keců, ale jestli mi pak bude blbě...“ Doktor mi mlčky chytnul ruku, nahmatal žílu a vpíchnul mi nějaké zelené svinstvo. Všimnul jsem si, že stříkačka byla skleněná... Pak se mi začaly dělat mžitky před očima a upadnul jsem do letargie, po celou dobu si nepamatuji co se se mnou dělo. Když jsem se probudil, stála nade mnou Míša.

„Jak ti je?“ Zeptala se.

„Nevím, asi blbě.“ Zhodnotil jsem svůj stav.

„Jeho stav je zcela normální, identický s vaším. Jen za tu anestézii bych měl dostat Nobelovu cenu, ale u vás se na vděčnost nehraje, cо?“

„My, doktore, dovedeme být vděčný, ale musí pro to být nějaký důvod, zatím nevíme, jestli jste nám pomohl.“ Odpověděla mu šeptem Míša.

„Sám bych to neřekl líp.“ Usmál jsem se. Doktor kroutil hlavou a odešel ke svým přístrojům. Pak se nade mnou objevil Günter.

„Sráči!“ Pozdravil mě. „Zabil si čtyřicet pět lidí a šest BWU!“ Pokračoval v uvítací řeči. Míša se na něho pomalu otočila, v očích výraz, který pro dotyčného neznamenal nic dobrého. „Nejraději bych tě hodil do tý spalovny už teďka, ale zastali se tě Židi! Prevíte! Máte štěstí, nejspíše poletíte vy!“ Míša mu padla kolem krku.

„No, no, slečno, nechte si to tady pro toho chcípáka, jestli se ale z toho dostane. Leží tam jak lazar. Bejt v mé jednotce, tak už máš plnou polní a...“ Nedořekl to a vyskočil jsem z postele, strhl tak několik čidel, obsluha od počítačů se poplašeně nadzvedla.

„Ještě né!“ Křičel někdo.

„Je to tak lepší?“ Zeptal jsem se Güntera. Ten mě naplocho plácnul dlaní do břicha, zkontroloval mě a řekl:

„No, o něco jo. Voblíknout! Dostanete pořádný hadry! Tenhle civil dáte do hajzlu! Lós!“

Vypadal jak generál Rommel. Hned se tu objevili dva seržanti, každý vezl vozík, na kterém byla veliká hliníková bedna.

„Doufám, že se nebudete převlíkat zde, když tu je bezprašné prostředí?!“ Okřikl nás doktor Gerber. Němec se na něho podíval a pak řekl:

„Dobrá, doktore, posunem se jinam.“ Šel k oranžovým vratům, otevřel je a vedl nás chodbou. Pracovala tu četa vojáků v chemických oblecích, zpod jejich pláštěnek jsem

viděl jejich udivené obličej. Uklízeli do kontejnerů zbytky BWůček. Zahnuli jsme doleva. Günter otevřel dveře od nějakého skladu. Vonělo to tu strojním olejem.

„To je jak v NZetech. Pamatuješ?“ Otázal jsem se Míši.

„Myslíš v Prostějově?“

„Jo.“ Přitakal jsem.

„To už je tak dávno, Eriku...“ Stiskla mi ruku.

„Tak konec sentimentálních sračiček, mládeži. Oblíkat!“ Utnul naše vzpomínky Günter.

„Jednou tě zabiju vole!“ Ohradil jsem se.

„To je možný, ale nejdřív ti prokopnu prdel, hochu!“

„Ty vole, von vůbec neví s kým mluví...“ Podivila se Míša.

„Jak to že neví? Vojín Voznicová a vojín Lounský! Dva největší budižkničemové, co svět kdy stvořil! Otevřít bedny!“ Řval Günter.

Oba seržanti úslužně zakývali hlavami a otevřeli zámky. Chtěl jsem protestovat kvůli mé hodnosti, protože i na vojně jsem měl desátníka, ale byl jsem zvědavý, co oba kufry skrývají.

„Nó?“ Zakýval hlavou Günter. „Co tomu říkáte?“ Zeptal se, když jsme si začali tahat oblečení z kufry.

„To je z Islandu, že jo?“ Otázala se Míša.

„Jak to můžete vědět?“ Podivil se Günter. Já jsem se jen ušklíbl.

„Už jsme to jednou měli na sobě, ale to si byl dávno mrtvej, vole!“ Prohodila jakoby nic Míša. Skopčák se zamračil ale nic neřekl.

Obleky byly navlas stejné, jako ty, co jsme používali před lety na Islandu. Jednalo se o černá bojová kimona, která byla na důležitých místech zpevněna nějakou gelovitou hmotou. Na věci zde byla spousta kapsiček, ale nic zbytečně nevyčuhovalo, aby se o to člověk někde zadrhnul. Bylo to ušito lidmi, kteří věděli o boji vše.

„A co zbraně?“ Zeptala se Míša.

„Správně. Zbraně...“ Přikývnul. „... ty dostanete až těsně před odletem, není možné, abyste udělali ještě více škody.“

„Ale...“

„Ruhe!“ Okřikl ji německy Günter. „Dostanete cvičné.“

„Có?“

„Budou to laserové značkovače, pípnutí na uniformě protivníka prozradí, že byl zasažen.“

„S tímhle děte do háje, proč nám nechcete dát něco pořádného?“

„Jste na hlavu?“ Rozčílil se němčour. „Teď nebojujete proti žádnému skutečnému nepříteli. Lidi, co jste doposavad zabili vám fandili, nechtěli zemřít, ulehčili jste Hašimotovi o něco práci! Už nebude žádné zabíjení! Né v tomto světě! V pistoli byly cvičný náboje!“ Günter měl pravdu, už jsem nerozeznával realitu a fikci. Pohyboval jsem se už v tolika dimenzích a prožil tolik sraček, že mi až nyní došlo, že ti vojáci a civilisti, co jsem zabil dnes večer, nemuseli vůbec zemřít. Ale na druhou stranu to nebyla moje chyba. Nemohl jsem tušit, že to je jen tak. Že to je nějaké cvičení.

„Pustili jste nás ze řetězu a teď se divíte!“ Ohradil jsem se nařčení ze smrti těch lidí.

„To jsme si už taky uvědomili, proto dostanete jen cvičné atrapy a budete spolupracovat s Usavekem!“ Dodal Günter.

„Cožé?!“ Vyjekla Míša. „S kým?“

„Jo ty to ještě nevíš...“ Uklidňoval jsem Míšu. „... bude v naší skupině, která pojede do Japonska.“

„Co...co?“ Koktala Míša a chtěla se vrhnout na Güntera. Musel jsem ji zadržet. „Ta svině, která podpalovala Evropu a pak kvůli němu musela zemřít Elí?!“ Vyškubla se mi a zdvihla Güntera za krk do výšky. Němec se ale nedal, vzepřel se a kopnul oběma nohama Míšu do hrudníku. Oba dopadli na zem. Günter se držel za krk a Míša za temeno.

„Von... bouchla jsem se do hlavy!“

„Prosím tě, nech toho. Je to podmínka nějakýho debila, jinak prý neletíme. Usavek má velké zkušenosti s gerilovou válkou a ...“

„Jestli ještě jednou...“ Přerušil mě Günter, který se zdvihl na nohy. „... odmítnete splnit rozkaz, tak končíte! Nadobro. Osobně vás hodím do spalovny a zavřu za vámi vrata!“

V tu chvíli vypadal jak esesák, který velel v Osvětimi.

„Budeme to muset vydržet.“ Řekl jsem a pomohl Míše na nohy. Šli jsme za ním. Když jsme se dostali na povrch, tak tam na nás nenávistně koukalo několik vojáků a civilistů. Cítil jsem se trapně, došlo mi, že jsem zabil jejich kamarády. Těla byla vyskládána za domy. Günter nás k nim odvedl. Nebyla zahalená.

„Tak se na ně pořádně podívejte. To byli nevinní lidé.“

„Už jsem vám jednou řekl, že jsem to nevěděl! Jak jsem měl poznat, že to je jenom jako? Přepadli jste nás, unesli jste mi partnerku, děte do prdele s těmi řečmi!“ Odbyl jsem Güntera a jeho srdceryvnou šou.

„Správně!“ Řekl Günter. Udiveně jsem se na něho podíval. „To byla další zkouška, jste natolik cynický, že vám bude jedno, když budete přes mrtvolky nevinných lidí, abyste dosáhli svého cíle. To je dobře.“ Pokýval spokojeně hlavou.

„Takže to všechno...?“

„Ano, tohle všechno byla jen hra. Židi se za vás sice přimluvili, ale hlavní slovo měla Unie a její výbor, ve kterém jsem předsedou.“ Řekl sebevědomě Němec.

„Jaký výbor?“ Zeptala se Míša.

„Výbor pro mimořádné situace. Víc vám neřeknu, bylo by vám to k ničemu. Nyní se přesuneme na místo, kde na vás čeká Usavek a jeho bojovníci.“

„Je nutný, aby...“

„Je. A nehodlám o tom diskutovat. Pojede Usavek, pět jeho mužů, pak nějací střelci z SAS a nějací lidé, co dodali Američané. Celkem sedmnáct lidí a sedm BWU. Vy dva a Yamako jste navíc.“ Tón jeho hlasu vylučoval jakoukoliv debatu.

XXXXX

Nasedli jsme do Dinga a rozjeli jsme se směrem k jednotce. Za volantem byl náš starý známý kapitán Pronello.

Dingo byl velký kolový teréňák, rozhodně pohodlnější než Hummer a hlavně větší.

Všude na nás blikaly obrazovky. Míša podotkla, že tohle nevypadá jako sériový transportér a Günter ji odpověděl, že se jedná o velitelské vozidlo, které má navíc pár doplňků. O jaké doplňky se jedná, nechtěl vůbec mluvit.

„Pořád před námi něco tajíte!“ Rozčílil jsem se.

„Jste vobyčejní vojíni a jako takoví nemáte právo nic vědět! Tak laskavě držte hubu!“ Usadil mě Günter. Jestli mi byl na začátku sympatický, tak nyní jsem ho začal pomalu nenávidět.

Dojeli jsme k lesu, před ním polehávali nějací vojáci. Mezi nima se tyčila obrovitá postava Usaveka.

„To je ten parchant!“ Vykřikla Míša a chtěla otevřít dveře, auto bylo ale zamčené.

„Dámo!“ Okřiknul Míšu Günter. „Jestli nebudete Usaveka respektovat, jako svého velitele a odepřete mu byť je jeden jediný rozkaz, tak tu zůstanete!“ Günter zprudka zabrzdil, až si Míša dala hlavičku o rám dveří.

„Jasně?“ Oba jsme ho začali nenávidět. „Naposled se vás ptám: Je vám to jasné?“ Míša ztěžka oddychovala, nechával jsem to na ni, až budeme v Japonsku a všechno to skončí, tak si to s ním vyřídím.

„Jo.“ Kývla nakonec.

„Neslyším, nahlas!“

„Jó!!! A už mi vyliž prdel, ty zasranej nácku!“ Křičela Míša. Günter spokojeně kývnul a otevřel dveře.

„Čůrák!“ Odplivla si Míša, když jsme vylezli ven. Němec vylez také a šel nás představit. Vojáci u lesa začali vstávat.

Byl tam Usavek, pak jeho pět lidí, další dva černoši, kteří ale nepatřili k Usavekovi. Dále čtyři běloši a nějací Hispánci nebo míšenci. Celkem čtrnáct lidí.

Všichni na sobě měli tatáž černá kimona jako my. Nedůvěřivě se na nás dívali, jeden chlap s hranatou hlavou a jizvou od spánku až po bradu se vyzývavě na Míšu olízl.

Tušil jsem problém.

„Bílá kočka.“ Řekl lakonicky jeden z Usavekových lidí a odpliv si.

„Támhletoho jsem stáhla z kůže v Gentechu.“ Řekla Míša česky a ukázala na malého podsaditého černocho. „Zbytek neznám.“

„Já znám tamtoho...“ Ukázal jsem na vysokého běžce. „Toho jsem zastřelil ten první den, když jsem je potkal, jak plení město.“

„Služební řeč je angličtina!“ Řekl přísně Günter. „Tohle je Erik a Michaela.“ Ukázal na nás. „A tohle je: Keha, Dusi, Kava, Tura a Kehu. To je skupina, kterou přivedl Usavek. Všichni jmenovaní ledabyle kývli. „Pak je zde Smith a Snow.“ Ukázal na dva černochoy, držíce se bokem od Usavekovy grupy. Pak s vámi poletí: Witkinson, Parkins, Clark a Pascall, ti jsou z SAS. A tohle jsou: Bonetti a Deschamps. Italové, specialisti, hekři. Ti mají za úkol narušit Hašimotovi síť scannerů. Pak jsou tu ještě...“ A Günter dvakrát tlesknul.

Ze země vyskočilo sedm BWU a zaujalo svůj typický číhavý postoj. Uznale jsem pokýval hlavou. Smith a Snow jako jediní mířili na tvory svými granátometry.

„Všichni...“ Řekl zklamaně Němec. „... byste byli mrtví, kromě našich amerických přátel. Vezměte si z nich příklad.“ Nikdo nereagoval, nastalo trapné ticho, které přerušil Usavek:

„Velení vypracovalo plán.“ Odmlčel se, očima přelítnul všechny přítomné, na nás nechal svůj pohled trochu déle. „Není tak špatný, budeme ho muset trochu vyladit, ale myslím, že se podle něj dá řídit. Potřebujem znát další nezávislé informace od vás.“ Ukázal prstem na nás dva.

„Yamako vám přeci vše řekla...“ Reagoval jsem.

„Možná.“ Odušil Usavek. „Evropané jí dost věří, já se snažím vždy zjistit co nejvíc informací o místě, kde mám zaútočit a vy jste další zdroj.“ Pokýval jsem hlavou, zdálo se mi to jako rozumné.

„Co od nás chcete vědět?“ Zeptal jsem se.

„Jak to tam chodí? Jak moc jsou vepředu? Co jejich tajná služba? Scannery? A asi dalších tisíc věcí.“ Usavek si sednul a pokynul všem, aby ho následovali.

Usadil jsem se v uschlé přerostlé trávě a dal se do vypravování. Řekl jsem, co jsem věděl, v něčem mi napověděla Míša, ale nechala mě mluvit samotného. Usavek, jak se ukázalo, byl rozený stratég. Nečekal jsem to, myslím, že překvapil i Míšu. Ta se s ním ale nebavila. Mračila se na jeho spolubojovníky, měla ještě v živé paměti, co provedli Eleonoře...

Jak se ukázalo, tak jsme Usavekovi moc nepomohli. O systému jejich vlády jsem nevěděl dohromady nic, protože mě to nezajímalo. Stáli jsme tak trochu mimo jejich legislativu a jak jsou na tom technicky jsme asi zopakovali, co už Usavek a Fraisler věděli. Italové se zajímali o technická specifika scannerů, ale to pro mne byla rovněž španělská vesnice. Jediné, na čem jsme se zasekli, bylo to, nebo spíše byla role Alfreda Largussona. Yamako ho ve své zprávě skoro vůbec neuváděla. Bylo mi to divné a Usavekovi taky. Něco si poznamenal do papírů a pak jsme rozebírali mutanty a jejich schopnosti. Shodli jsme se na tom, že pro BWU to bude rovnocenný soupeř, ale že je tu naděje na úspěch. Vznosl jsem návrh, že by BWU měly být něčím vyzbrojené, na to mi odpověděl Günter:

„S tím se samozřejmě počítá. Všechna BWU budou vyzbrojená automatickými brokovnicemi AA-12. Budou mít s sebou plastickou trhavinu, nějaké chladné zbraně atd.“

Shrnul nakonec Günter. „Počítáme s nimi jako s dopravním prostředkem. Jak jste si už možná všimli, tak letí čtrnáct vojáků a sedm BWU. Každé BWU bude nosit dva vojáky. Vy a Yamako půjdete pěšky...“

„Díky.“ Řekl jsem ironicky.

„Pokud vím, tak dokážete běhat rychleji než BWU...“ Zamračil se.

„Můžem dát závod.“ Nadhodil jsem. Günter se udiveně zatvářil, ale pak se mu tvář vyjasnila do podlého šklebu.

„Dobře.“ Vstal, vytáhl nějaký přenosný počítač a něco do něj napsal.

„Bude to následovně. Poběžíte k támhlejší borovici a zpět.“ Ukázal na konec louky.

Šli jsme doprostřed mýtiny. Dráha byla dlouhá asi půl kilometru a byla zarostlá travou, která byla někde ke kolenům a někde jen po kotníky. Pozorně jsem koukal, jestli se někde nevyskytuje na dráze nějaká záludnost. Nic jsem ale neviděl.

„Pořádně jim to nandej!“ Stiskla mi ruku Míša. „Ať to není jen o jednu délku!“

„Délku? Copak jsem kůň? Nemá šanci, budeme mít alespoň nějaký respekt!“ Míša se pochybovačně zatvářila.

„Na start!“ Vyzval mě Fraisler. BWU bylo už nachystané v typické příkrčené pozici.

Zavázal jsem si pořádně boty a zaklekl po vzoru závodníků. Za námi vzrušeně debatilo mužstvo.

„Vsázím bednu piva na BWU!“ Prohlásil sebevědomě Usavek. Ostatní se přidávali. Na mně sázeli ti dva černí Američané a Italové a zbytek fandil tý zrůdě.

Ozval se výstřel.

Oba jsme vyrazili současně, možná že jsem byl na startu rychlejší, ale BWU nabíralo rychle náskok. Mělo výbornou akceleraci. V půli vzdálenosti jsem ho ale dohnal a předběhl. Byl jsem o poznání rychlejší, ale asi třicet metrů před stromem jsem musel zpomalit, abych se ho mohl dotknout. Rychle jsem se otočil a mazal nazpátek. BWůčko mě sledovalo, využilo mého zpomalení a pověsilo se mi za paty. Chvíli jsme běželi společně a pak jsem se mu zase vzdaloval. V dáli jsem viděl skandující dav. Slyšel jsem jen zvuk praskajících větviček. Zrychlil jsem ještě víc, najednou se mi něco omotalo kolem nohou a já se poroučel k zemi. Udělal jsem několik kotoulů a málem si zlomil vaz. Ten parchant se kolem mně prosmekl a běžel do cíle. Pomalu jsem se zvednul, byl jsem od celý od bláta.

„Svině!“ Zahrozil jsem směrem k davu, kam právě doběhlo BWU.

Přivítal mě posměch i Míša se mračila.

„Nějaké přírodní maskování...?“ Dobíral si mne jeden SASík. Nevnímal jsem ho a šel jsem rovnou k BWU.

Všichni ztichli. Rozpřáhnul jsem se k ráně, ale okamžitě jsem měl omotané ruce i nohy těmi jejich ocasy.

„Tak dost!“ Poručil Günter. Najednou se sevření povolila, na scénu totiž přilítla Míša a já měl ruce volné. Chytnul jsem BWU pod krkem a zmáčknul. Konstrukér, nebo kdo tuhle zrudu vymýšlel, zřejmě nepočítal s takovým ohrožením, protože jako odezva to křuplo a tvor se zhroutil k zemi. Něco se mi zakouslo do ramene. (do stejného místa), ale já se jen ohnal loktem, pak nastala hromadná rvačka. Kutáleli jsme se travou, ale BWU měla navrch. Bylo jich taky víc. Rvačku ukončila až střelba do vzduchu. BWU nás pustila a odhodila trochu stranou.

„Necháte toho?“ Rozčiloval se.

„Ta svině mi podrazila nohy!“ Bránil jsem se. Günter se na mne podíval a řekl:

„Nebyla vyhlášena žádná pravidla! Měl sis hlídat záda!“

„Cožé, to si děláš srandu?“ Bránil jsem se. „Jestli ještě jednou mi některá z těch zrud vleze do cesty...“

„Tak co?“

„Tak pude do hajzlu!“ Řekl jsem temným hlasem.

„Nemáte smysl pro humor.“ Podotkl Günter.

„Ty vole, mohl jsem se zabít! Já bych tě chtěl vidět upadnout při stokilometrové rychlosti!“ Na to se Němec trochu zarazil a řekl:

„Pro všechny dnes večer pivo.“

„A ženský!“ Zvolal Usavek. To sklidilo všeobecný souhlas. Jen my dva s Míšou jsme byli zticha, mračili jsem se na ty pitomce a na BWůčka.

„Až s nějakým tím hajzlem budu vosamotě...“ Pohrozila Míša.

„To víš, kurvy jedny, roztrhnu je jak hada, ale musíme to udělat opatrně. Jsou to mrchy.“

XXXXX

Bylo už dost pozdě a tak Günter zavolal Dinga, aby nás odvezli na základnu. Pro BWU si přijely čtyři nákladní vozy značky Oskosh. Každý tvor měl svoji klec, do které vlezl, obsluha za ním zavřela vrata a nákladník si bednu naložil na korbu.

Cestovali jsme se SASíky a s Italy. Usavek jel ve druhém autě s Američany a svojí bandou.

„Zítřka vám začne ostré cvičení.“ Řekl kapitán Pronello, který zase řídil. „Tohle bylo jen takové malé seznámení, abyste věděli, s kým pojedete do akce. Budíček je zítřka v pět hodin.“ Dodal přísně. Mávnul jsem nad tím rukou a přitulil se k Míše.

„Nó?“

„No já jen tak, jestli si ještě pořád ženská...“ Řekl jsem měkce.

„Co bys typoval?“

„Já se nechám překvapit.“ Myslel jsem, že za to sklidím dloubnutí do žeber, ale nic nepřišlo. Něco se jí honilo hlavou.

„Co jé?“ Zeptal jsem se.

„Ale nic. Jen doufám, že budou v noci pořádně chlastat, mohla bych je udolat na Absintu...“ Poťouchle se zasmála.

A jak řekla, tak se i stalo. Večer jsme se povinně zúčastnili utužovací akce, která neznamenal nic jiného, než to, kdo víc vypije ten je král. Tady musím spíš napsat královna, protože to hladce vyhrála Míša. Zprvu dělala že už má dost a polehoučku na sebe lákala soupeře. Když poslední odpadl, tak vypila flašku absintu na ex, vzala nejbližšího černocho, který se na ní pořád lepil a prohodila ho oknem. Všem se to hrozně líbilo, dokonce i Usavek se rozřehtal, přestože to byl jeden z jeho lidí. Günter se pití zdržel ale o to víc pokukoval, jak si kdo stojí.

XXXXX

Další den nám začalo peklo.

BWU na nás udělala improvizovaný přepad, mě s Míšou celkem šetřila, jen jsme se naháněli po lese. Prevíti kličkovali mezi stromy a nemohli jsme je za žádnou cenu chytit. Když už se zdálo, že ho mám, tak prudce uhnul, nebo vyletěl na nějaký strom. Střílel jsem po něm laserovou karabinou, ale i tak jsem málokdy zasáhnul. K polednímu honička skončila a my jsme se vrátili zpátky do baráku. Ten se mezitím změnil v totální ruinu. Chyběla okna i dveře. Všude bylo plno střepů a vyházeného nábytku. Zprvu jsem si nebyl jistý, zda to je ten barák, ve kterém jsme bydleli, ale všechno nasvědčovalo tomu, že je.

„Co se stalo“ Ptal jsem se Güntera.

„Ale, chlapeci dostali trochu na prdel. Jen jsme potřebovali zjistit, co v nich skutečně je. Jestli jsou to ti, za které je považujeme. Dopadlo to... uspokojivě.“ Pokýval hlavou.

„Hmm.“

Šel jsem si raději prohlédnout rumišť. V domě to skutečně vypadalo, že tu řádilo tornádo. Chlapy jsem našel kulhající, nebo různě ovázaný. Po BWU však nebylo ani stopy, jen obtisky velikých kol od nákladňáků, na kterých je asi zase odvezli, hovořili, že tu BWůčka pobývala... Nejhuře na tom byli dva z Usavekových lidí a sice Kava a Tura. Kava měl zlomenou nohu, což ho automaticky vyřadilo z výletu a Tura měl zlomenou klíční kost, což byl taky problém a jak jsme se druhý den dozvěděli, tak ho Usavek taky vyřadil, místo nich nastoupili dva náhradníci Horyte a Bakava. Míša si matně vzpomínala, že Bakava na nás udělal tenkrát v Dánsku ten sebevražedný útok. Jednalo se o vysokého černocho, s fanatickým obličejem. Ten druhý měl podezřeje

dlouhé ruce... Řekl jsem jí své podezření, ale zarytě mlčela, slíbila ale, že až se vrátíme, tak je ještě jednou všechny zabije.

XXXXX

Další dny jsme pilně cvičili střelbu a seznamovali se tak se zbraněmi, které s sebou povežeme. Já jsem si vyhádal svůj revolver. Trval jsem na tom, aby to byl ten z Prostějova. Radoval jsem se z něho jako malý kluk. Günter, když viděl, že si to nenechám vymluvit a pohrozil jsem, že akci budu bojkotovat, revolver sehnal a zadal u jedné muničky vyrobit speciální výbušný náboje. Poprosil jsem ho i o průbojný, ty objednal u české firmy Libra. Byly to takové zvláštní titanové špunty.

Vše bylo zařízeno do týdne, jak je vidět, když teče světu za krk, tak jde všechno. Co povídal náš instruktor střelby, tak nový náboj, nebo výroba nějaké speciální úpravy trvá několik měsíců, někdy i let.

Z revolveru byli všichni úplně hotoví. Dostal jsem k němu deset tisíc nábojů, které jsme mohli vystřelit hned a další náboje, prý ještě zlepšené dodá firma později. Každý si z toho děla chtěl vystřelit a bylo zajímavý, jakou mají náboje účinnost. Nebylo problém prostřelit na padesát metrů neprůstřelnou vestu s vloženými keramickými destičkami. Explosivní střela zase udělala v dotýčném pŕlmetrovou díru...

Krása.

Jako hlavní zbraň jsme dostali jakési upravené HK 36 s bubnovým zásobníkem a s náboji 10mm AUTO. Zprvu jsem byl k němu skeptický, protože jsem byl značně ovlivněn Superredhawkem, ale pro HKáčka nebyl problém prostřelit identickou vestu na stejnou vzdálenost. Instruktor to vysvětloval vyšší rychlostí letu, kterou měl náboj 10mm AUTO. Ale já se svého kanónu nevzdal, vydával šílený randál a jeho pyrotechnický efekt taky nebyl k zahození. Jen černoši se na mne nějak mračili, jako by tu zbraň už někdy viděli...

Snow a Smith nesli kulometry a Clark s Pascallem granátometry ráže padesát milimetrů. Zase se jednalo o prototypy, které měly prodělat křest ohněm. Pro výrobce by to byla obrovská reklama, ale celá akce se zatím držela v naprosté tajnosti. Dozvěděli jsme se také, že veřejnost vůbec o tomhle nemá potuchy, protože by to vyvolalo všeobecnou hysterii. Lidé by začali propadat panice a nikdo by nechodil do práce. Asi měli pravdu, protože bych si nedovedl představit, co bych dělal, kdybych se to samé dozvěděl já.

„Posral by ses.“ Lakonicky poznamenala Míša.

„Hovno, to ty by ses posrala, já ne!“ Odpověděl jsem nasupeně. Jen se cynicky usmála a dál to nijak nekomentovala.

„Stejně si myslím, že nemáme mnoho šancí...“ Řekla. „... jestli ten Hašimoto zjistí, že po něm deme... Tak je s náma amen.“

„Nebude to žádněj blbec, když dal shánět Martina. Jistí se kde jen může.“

„Hmm.“ Poznamenala jen a já věděl, že jsem měl být spíše zticha. Těžce nese, že je Martin v nebezpečí, v noci je nervózní ještě víc, nemůže spát, pořád někde chodí a nazpátek se vrací až k ránu. Někdy přijde a má roztrhaný kimono, látku která je údajně nezníčitelná. Už jí to třikrát měnili.

Příprava urychlovače postupovala mílovými kroky kupředu. Každý týden jsme dostávali podrobnou zprávu, té jsme sice moc nerozuměli, ale bylo vidět, že se nás bojí, nechtěli nás zkrátka zase naštvat. Míša občas udělala Bu, bu, bu a už se žhavily telefonní linky do Bernu.

Poslední týden před odletem jsme neustále trénovali střelbu. My s Míšou jsme mohli trénovat čtyřicet hodin denně, střídalo se u nás pět instruktorů, pak už jsme je nepotřebovali. Občas jsme se někoho z nich na něco zeptali, ale neměli nám toho už moc co říct.

HKáčka jsem si moc oblíbil. Byly to odolné a přesné zbraně. Sice jsem na jednom utavil hlaveň, ale to bylo po stotisících výstřelech.

Nestíhali nám ani doplňovat munici. My s Míšou jsme byli v jiné střelnici, protože ta první nám připadala malá. Zaměstnávali jsme třicet vojáků, kteří pořád nabíjeli zásobníky, Günter mezi nimi chodil a řval, že to jsou budižničemové a mořská prasata a vůbec i jinak k nim hezky hovořil.

Říkali jsme mu Dr. Fraisler, podle nejvyššího soudce Německa za druhé světové. Když se to dozvěděl, rozesmál se, očividně ho to potěšilo. Ale jeho příbuzný to prý nebyl. Já jsem si tím však nebyl tak jistý.

Vojáci - nabíječi ho nenáviděli a nenáviděli i nás. Byli pod přísahou a nesměli se hnout z kasáren. Nevím jestli věděli všechno o akci, ale nikdo z politiků nechtěl riskovat proval a tak všichni vojáci, co nás spatřili, nebo s námi byť jednou přišli do styku, museli být neustále zde přítomni.

Vojenský prostor neustále hlídalo tisíce vojáků. Ven, ani dovnitř nesměla proklouznout ani myš. Nám se to občas podařilo, rádi jsme taky na hlídačích cvičili, ale ochrana se dnem ze dne stále zdokonalovala a bylo stále obtížnější uniknout.

XXXXX

Jednou za námi přijela kolona černých limuzín. Nejdřív důležitě vystoupili mladíci v černých brýlích a hned po nich pupkatí politici. V delegaci byl i velící generál Damien Declercq. Všem nám podal ruku a poptal se na dosavadní průběh cvičení. Na to, že akci přímo velel, tak přijet poprvé po čtrnácti dnech... Neměl jsem z toho dobrý pocit.

Každý z politiků dostal maskáče a dárkový balíček. Promptně se převlékli do zeleného (trvalo jim to hodinu a půl) a vydali jsme se společně na oběd. Všichni ti „vojáci“ se na nás s Míšou dívali a divili se, že nejíme tak dobrý prasátko. Günter jim odpověděl, že my nemusíme jíst téměř vůbec a když už něco, tak jen syrový. Na to jeden z těch blbců na Míšu pokýval, obličej zpitvořený do drsného šklebu, ta na něj ukázala prostředník, což se u nich nesetkalo s pochopením a dotyčný hlavoun žádal omluvu. Míša vstala a s ní vstali i všichni naši lidé. Politikům začal na pleších vystupovat pot a situaci musel zachraňovat opět „Dr. Fraisler“.

„Sednout! Okamžitě sednout, nebo nikam nepojedete! Bando, slyšeli jste?!“ Řval.

Chvíli jsme tak ještě zůstali stát a pak si Míša pomalu začala sedat, když si sedla, sedli si i ostatní. To mě nesmírně potěšilo, zdálo se, že i Günter je spokojený, protože mu po tváři přeběhl lehký úsměv. Dál už panovala poměrně chladná atmosféra, generál se nás

zeptal na pár blbostí, na které se mohl klidně zeptat Güntera a pak se pupkáči zvedli, nasedli do autů a odjeli pryč.

„Jste největší pitomci, co jsem kdy viděl!“ Křičel na nás Fraisler, když poslední auto zmizelo v lese. „Zvěř! Mám strašlivou chuť vám ten vejlet zarazit!“ Hřímal. „Nasrali jste si všechny vlivný lidi a nasrali jste i mně!“

„Ale no tak, doktore...“ Uklidňovala ho Míša. „... von si začal.“

„To mě nezajímá, jestli takhle budete podrážděně reagovat i v Japonsku, tak se domů živí nevrátíte! A nezachrání vás ani kdybyste měli sebou tisíc BWůček. Nechápu, jak někdo může bejt tak blbej! Proč si na něj ukazovala ten prostředník?“

„Protože mě sral, příště mu ho strčím do prdele.“ Řekla už spíše pro sebe Míša. Fraisler jen kroutil hlavou.

„To že jste se jí chtěli zastat... to vás trochu omlouvá, ale neospravedlňuje! Příště, kdo se ještě jednou tak zachová... tak nikam nepojede! Hergot, co je zase tohle!?“ Podivil se plukovník, ale jeho slova napůl zanikla v hluku leteckých motorů. Vyběhli jsme z pod přístřešku, na palouk pod námi se snášely dvě podivné létající nestvůry. Že něco podobného existuje jsem neměl ani tušení. Jednalo se o letadlo, ze kterého se nátáčením křídel a tím pádem i jeho hnacích vrtulí postupně proměňovalo ve vrtulník.

„Osprey.“ Řekl spíše pro sebe Bonetti.

Oba letadlo-vrtulníky přistály a z jednoho z nich vylezla vysoká žena, oděná v kožených kalhotách a v dlouhém černém plášti. Měla bílé vlasy a vypadala, jak se vyjádřil Clark, jako z nějakého komiksu. Spolu s ní vystoupilo pět ohromných chlapíků a z druhého letounu vyběhlo asi dvacet po zuby ozbrojených vojáků.

„Co to má znamenat?“ Zeptal jsem se plukovníka. Neodpověděl a pomalu šel vstříc přicházející skupince. Vojáci kolem té ženy utvořili veliký kruh a svými zbraněmi pročešávali okolní prostor. S Míšou jsme se na sebe podívali.

Když Günter došel k té paní, jedna z těch obrovitých goril ho prohledala. To nás všechny úplně dostalo. Kdo si tohle může dovolit? Honilo se každému z nás hlavou. Ta ženská něco krátce s Günterem promluvila a pak se oba vydali k nám.

„Tohle je...“ Chtěl nám představit tajuplnou ženu.

„Suzan Lamier.“ Představila se. Na očích měla úzké černé brýle. „Komisařka Evropské Unie pro kulturu.“ Měla chraplavý hlas, jako mívají silní kuřáci.

„Pro kulturu?“ Nejistě jsem se podíval na Güntera, ten byl úplně bledý. Jen krátce přikývl.

„V čem vám můžeme pomoci...?“

„Hned se sbalíte a VŠICHNI poletíte do Izraele.“ Řekla.

„Ale...“ Chtěl jsem namítnout.

„První svaz už je na cestě. Poletíte druhým letadlem.“

„Vy asi... nechápete co se tady děje, tohle... máme jiné...“ Koktal jsem.

„To je v pořádku...“ Skočil mi do toho Günter. „...byli jsme státem Izrael požádáni, abychom mu pomohli v...“

„Dojděte si pro věci. Fofrem.“ Řekla paní komisařka, která se mezitím otočila zády k nám a prohlížela si bez brýlí okolí.

„Podívejte se, slečno...“ Vložila se do toho Míša. „...my nikam neletíme, cvičíme tu a připravujeme se na důležitější úkoly, než...“ Paní Suzan se otočila a podívala se zpříma na Míšu. Nebyl to příjemný pohled, její bílé oči, jakoby nepatřily do tohoto světa. Mírně nakrčila hlavu a řekla:

„Co?“

„Všechno bude v pořádku, spolehněte se.“ Vložil se do toho Günter.

„Hovno.“ Řekl jsem. Nevím, kde se to ve mně vzalo, odporovat takové osobě, ale cítil jsem prostě, že musím taky něco říct. Pak se stalo něco, co jsem tak trochu čekal, jen jsem netušil, že to přijde tak rychle.

Paní mě chytla pod krkem, že jsem byl hned půl metru nad zemí. Pokusil jsem se ji oběma nohama odkopnout, ale jako bych kopl do pevné zdi. Žádná odezva. Zatrásla se mnou a zahodila mě asi padesát metrů daleko. Bolelo mě celé tělo. Ze země jsem zahlédl, jak se to tam pere. Pak jsem uslyšel Míšu křičet. To mě dokonale probudilo, vstal jsem a rozběhl se zpátky.

Chtěl jsem prorazit vnější kruh vojáků, ale byl jsem zastaven jakousi energií. Přesněji řečeno: zastaven a znovu omráčen. Byl jsem dezorientovaný a zmatený, kromě fyzické bolesti mi bylo i blbě. Slyšel jsem, jak ke mně někdo došel. Byla to ta ohromná gorila, na saku měla stopy od krve, ale jinak vypadala v pořádku. Vzala si mě do podpaží a nesla mě jak kus koberce. Vrátila se se mnou a hodila na zem vedle sténající Míši. Pak nás zase zvedly čísi silné ruce a posadily na lavičku jídelny. Byl to pro změnu Günter. Paní eurokomisařku jsem viděl odcházet zpátky k letadlu, za chvíli odletěla.

S námahou jsem se opřel o stůl a přemýšlel o tom, co se tu stalo.

„Kdo to byl?“ Zeptala se Míša, která poměrně rychle zregenerovala.

Paní Suzan Lamierrová je velké zvíře, je nadřízená doktoru Jobardovi, ten je zodpovědný za tuhle operaci u Evropské Unie.“

„To je ten blbec v tom zeleném saku, že jo?“ Zeptal jsem se.

„Já, být váma, tak bych ho tak nenazýval! Má uši všude...“

„Jak to že ta ženská měla takovou sílu?“ Zeptala se logicky Míša.

„To nevím.“ Sklonil hlavu Günter.

„Jak to že to nevíš?! Kurva Fraislere, jestli nám zase lžeš, tak...“

„Držte huby!“ Zařval. „Nevím o mnoho víc než vy! Víím jen to, že tu ženskou musíme poslouchat, protože přerušila tohle cvičení a odvelela nás jinam. V Izraeli mají potíže s nějakým teroristou a...“

„Pochybuju. Žid si nenechá od Evropské unie do něčeho kecat, jestli tam maj teroristu, tak si s ním poradí sami!“ Křičeli jsme na Güntera společně s Míšou. Ostatní členové jednotky se už také začali dávat dohromady a zvědavě naslouchali.

Pánové Snow a Smith čistili jako obvykle své Sigy a dělali, jako by se jich to netýkalo. Jako jediní neměli žádnou modřinu...

„Asi jim opravdu teče do bot, paní Suzan má, co jsem slyšel...“ Dodal polohlasem Němec. „...úzké styky se státem Izrael a nám nezbyvá než poslechnout.“

„A co naše mise?“ Vyhrkla Míša.

„Ta se uskuteční, až chytíme toho lumpa. Čím dřív, tím dřív poletíte.“

„Güntere...“ Zahrozila Míša pěstí blízko Němcova obličej. „Nepokoušej se mě dál točit, jestli se do toho ještě něco přisere, tak ti nacpu do dršky tvoje podělaný koule!“ Míša byla rudá vzteky, takovou jsem jí ještě neviděl. Byla našťvaná, že byla přemožena tou ženskou a těma gorilama. Já jsem byl pochopitelně taky našťvaný, ale chtěl jsem přijít na to, o co tu jde. A hlavně jsem chtěl přijít na to, co je zač paní Suzan Lamier.

Během dvou hodin jsme se sbalili a jak paní eurokomisařka přikázala, nasedli jsme do toho podivného dopravního prostředku a odletěli na Rammstein. To, že za námi poslali letadlo a ne auta, hovořilo jasně o tom, že tu jde hlavně o čas.

Na letišti jsme přesedli do dvou „ptáků“ Jak zněla přezdívka na dva nadzvukové bizjety a odřičeli. Směr Izrael.

Na palubě seděl Horacio. Tento milý človíček nás opět zasvěcoval do úkolu.

„Na světě je další průser.“ Řekl nám vesele. „Židům teče do bot a vy byste jim měli pomoci. Ještě bude chvíli trvat, než se vědcům podaří sestavit ten přístroj dole v podzemí tak, aby fungoval správně. Ten čas vyplníte dalším ušlechtilým činem, smáznete tak další peníze z té škody co jste napáchali na těch dopravních letadlech.“

Míša chtěla něco namítnout, ale Horacio ji gestem uklidnil.

„Vím co chcete říct, uklidněte se. Izraelci se zavázali, že zaplatí ty dvě letadla, když jim pomůžete.“

„O co jde?“ Chtěl jsem vědět, protože nám dosud nikdo pořádně neřekl, o co se jedná. Horacio se pohodlně rozvalil v bohatě polstrovaném koženém křesle a řekl:

„Banalita.“

„Banalita?“ Rozkřikla se Míša. „Tak proč na to tahaj nás?“ Horacio se zase lehce usmál. Chvilími mi připomínal Franze Kafku, ale byl takový usedlejší. Vypadal nevinně, jen ty jeho lehce přimhouřené oči hovořily, že se v něm skrývá pěkná šelma.

„Jste dobrý a Unie si řekla, že vás vyzkouší naostro. Je to mimo kontinent a tamní lidé jsou na určité ztráty zvyklí.“

„Ještě jste nám neřekl, koho máme chytat?“

„Jak se ten chlápek jmenuje není jisté, ale má na svědomí těžké zločiny. Slyšeli jste to o té Korsice?“

„Něco málo, nemáme na takové věci čas.“ Odpověděl jsem.

„Ano, já vím.“ Pokýval hlavou Horacio.

„To on je za tím útokem? V televizi říkali něco o Al-Kajdě...“

„V televizi toho napovídají...“ Zase se usmál. „Je možné, že je napojený na Al-Kajdu, ale teď je v Izraeli. Vy ho musíte najít a pokud možno zabít, ale když ho přinesete živého, tak se taky nic nestane.“

„Je to jednotlivec, nebo za ním stojí nějaká organizace?“ Vyzvídala Míša.

„Dobrá otázka.“ Pochválil ji Horacio a mile se na ní usmál, Míša se také usmála a sklopila trochu oči. Vůbec se mi to nelíbilo, jak se k ní Horacio chová, ale nemohl jsem teď nic dělat. Byl jsem rozhodnut, že si to s ním pak vyřídím.

„V Izraeli je nejspíš sám, stojí za ním pár lidí, ale nic významného.“ Mávnul rukou.

„Tak proč za ním ženete nás a BWůčka?“ Namítnul jsem.

„Protože je hrozně mazaný.“ Ještě jsme se s ničím takovým nesetkali.

„Není to jen další mutant, který vám utekl z klece?“ Horacio zase přimhouřil oči, ale pak řekl:

„Ne, myslíme že ne. Má sice jisté schopnosti... ale vy ho jistě zvládnete. BWůčka ho najdou a vy ho zabijete.“

„Proč ho nezabijí oni.“ Myslel jsem naše geneticky vytvořené bojové kolegy.

„Potřebujeme tam mít někoho, kdo na to dohlídne a kdo to nezkurví.“ A jeho pohled zůstal viset na mně. Trochu jsem se ošil, ale nechtěl jsem být vztahovačný. Míša kupodivu nic neříkala a dál se zeptala:

„Naše jednotka jde do toho s námi?“

„Pochopitelně, bude vám krýt záda. Je to... bude to dobrá stmelovací akce.“

„A co Izraelci? Jakou budeme mít od nich podporu?“

„Veškerou.“ Tón Horaciova hlasu dával jasně najevo, že místní vláda a úřady nám budou ve všem nápomocni.

Poutník

Za další hodinu jsme přistáli v Jeruzalémě. Jednalo se o nějaké ne moc používané letiště. Otevřel jsem dveře a dýchnul na nás horký vzduch Středního Východu.

Kolem jsem viděl spousty vojáků a stráží. Naproti nám přicházel malý podsaditý chlapík s baretem na hlavě a v světle šedivé uniformě. Představil se jako major David Šabach a že je naším styčným důstojníkem. Podali jsme si s ním ruce a šli jsme k druhému letadlu. To, že Unie vyhradila dva ze svých tří „ptáků“ pro nás, jasně svědčilo o tom, že akce má prioritu a důležitost číslo jedna.

Chlapci z druhého letounu vytahovali svoje „věci“ z bagážových dveří a nikdo se nezdržoval jejich proclením. S Günterem a majorem jsme poodešli trochu stranou, po vzájemném představení se Fraisler ujal slova:

„BWU přijedou za tři hodiny, přestože odletěli o půl hodiny dřív, dorazí sem později. Mezitím by bylo vhodné, abychom se tu trochu, s vaším dovolením...“ Obrátil se k majorovi. „...porozhlédli.“

„Samozřejmě, jen bych rád o všech vašich akcích věděl. Nejlepší bude, když já nebo někdo z mých chlapců bude pořád s vámi. Známe tu dobře prostředí a můžeme vám být i jinak nápomocní...“

„Ovšem, majore. Rádi využijeme vašich služeb.“ Přitakal plukovník a dál se s majorem obližovali a udíleli si různé komplimenty. Míšu to po deseti minutách přestalo bavit.

„Jestli vám máme být, kurva něco platní, musíme vyrazit hned!“ Majorovi spadla čelist. „Kdo je ta žena?“ Zeptal se trochu rozpačitě.

„Podívej se, Židáčku...“ Přisunula si ho trochu blíž. V izraelských řadách jsem zaregistroval pohyb a našim chlapům se ruce přiblížily blíž ke spouštím svých samopalů a všichni čekali jak se situace vyvine.

„...my tu jsme jen na skok. Chytíme toho vašeho zkurvysyna a pak jedem pryč. Chci to udělat rychle a bez zbytečných cirátů. Ty nás teď zavezeš tam, kde jste toho parchanta viděli naposled a cestou nám povíš všechny důležité informace.“ Pak se od něj odtáhla. Zvedla ruku, lusklá prsty a zavolala:

„Taxi!“ Major vypadal trochu vyděšeně, ale pak řekl:

„No a já myslel, že v Evropě žijou jen samí sráči a kyplové a voni tam maj taky chlapa!“

Míša se na něho mile usmála a plácla ho po zadku, což mělo za následek celkové uvolnění atmosféry, která ještě před chvílí byla silně vyhrocená. Ze tmy zablikala světla a přijel k nám černý Nissan Patrol. Když jsme vlezli dovnitř, zjistil jsem, že je celý mohutně pancéřovaný a má skryté střílny. Za námi vyrazily další teréňáky a vezly Usaveka a ostatní.

Mezitím, co jsem obdivoval místní pamětihodnosti, nám major vyprávěl o chlápku, který vykrádal staré knihovny a muzea a něco hledal. Hlad ho dovedl až sem, do Izraele. Když jsme dojeli až na místo jeho posledního pobytu zděsil jsem se. Vypadalo to tu jako ve Stalingradu. Trosky hliněných chatrčí a plechových přístřešků chudiny byly všude kolem. Spousta mrtvých byla přikryta dekami ale už zde byl cítit pach rozkládajícího se masa. V těchlech klimatických podmínkách to jde náramně rychle. Kousek odsud jsem zahlédl trosky vrtulníku.

„Von vám sestřelil i vrtulník?“ Zeptal jsem se.

„Místní teroristi se chopili příležitosti a nastalého zmatku a o jeden stroj jsme přišli...“

Řekl smutně major. Pokýval jsem hlavou.

„Zde jste ho ztratili?“

„Ano, zmizel nám. Je tu spousta kanálů a podzemních chodeb, které využívá podsvětí a teroristi.“

„A kde jste ho objevili? Kde jste ho viděli poprvé?“ Major se zamyslel, jakoby přemýšlel, jestli nám to má říct, ale pak spustil.

„Na starém městě, kousek od knihovny...“ Obrátil jsem se na Güntera.

„Tady nic nenajdem. Pošlete sem BWůčka, jakmile přistanou. Třeba něco vyčenichají. My pojedem do knihovny, nebo lépe řečeno, tam kde jste ho prvně spatřili.“ Günter pokýval hlavou a něco promluvil do telefonu.

Přispěchal k nám Pascall a Witkinson.

„Pane... Usavek zmizel spolu se svými lidmi... Nemůžeme je najít!“

„Kurva, kde jsou?!“ Láteřil Günter. „Až toho negra potkám, tak si to vypije! Dělejte, nemáme čas, nasedat, jedeme!“

„O co tu jde?“ Chtěl vědět David. Günter jen pokrčil rameny.

„Nevím, majore, na mou duši, ale až se mi ta súdánská banda dostane...“

„Súdánci? To byli Súdánci? Usavek? Víte, že ho stát Izrael považuje za teroristu?“

„Nevím, nevím sakra! Je součástí mého týmu a až... já ho...“

„Klídek, Güntere. Usavek se neztratí. Nebojte, znám ho.“ Uklidňoval jsem plukovníka.

„Nebudeme tu ztrácet čas, jedeme!“

XXXXX

Nasedli jsme do Nissana a probíjeli jsme si cestu nazpátek. Všude bylo plno vojáků a psů a já měl starost, aby se BWU nedostala na místo činu pozdě.

„Mám na vás prosbu...“ Začal major. „...tam kam máme namířeno je spousta náboženských institucí a bydlí tam spousta vlivných lidí... Nechci, aby si mysleli...“

„To mě, majore, nejvíc zajímá. Jestli jste toho chlápka načapali prvně tam a jestli je tak mazaný, jak nám ho tady Günter líčil, tak jste ho nejspíše vyplašili. Možná chtěl nějakou tu vaši „významnou“ osobnost kontaktovat...“

„To je vyloučeno, je to terorista a...“

„Podívejte se, majore, já na čerty nevěřím. Kápněte božskou o co tu jde a pohneme se dál. Jestli je ten parchant tak nebezpečný, tak potřebujem o něm vědět co nejvíc. Jinak jsme tu pro kočku.“ Major chvíli mlčel, zřejmě přemýšlel, co nám má říci a co ne. Nelíbilo se mu, že v jeho zemi, nebo v jeho rajónu provádí vyšetřování někdo jiný. Pak ale spustil:

„První zprávu jsme dostali, že ozbrojený muž pádí přes střechy směrem na jih. To je do prostoru arabské chudinské čtvrti, kam se odváží jen armáda a ještě k tomu ve dne.

Dostali jsme rozkaz ho zastavit za každou cenu.“ Major ztlumil hlas, jako by se bál, že ho někdo cizí poslouchá. „Okamžitě po něm vystartovala hlídka vrtulníků. Máme po střechách spolu s anténami na mobilní telefony i pohybová a teplotní čidla... Ta ukazovala, že neznámý objekt se pohybuje velikou rychlostí. Pronásledovali ho další dvě osoby... No nebudu to vykládat celé. Během dalšího vyšetřování jsme zjistili, že sledovaný objekt byl poprvé spatřen blízko sídla radikální organizace Kidon, která má těsné vztahy s vládou... Nevíme co tam chtěl, taky nás tam nepustili, ale vyhlásili po

něm obrovskou razii, která už stála desítky, možná i stovky životů. Piloti dostali rozkaz střílet pod sebe dolů raketami, dokonce se přidalo i dělostřelectvo. Nikdo z vlády údajně tento rozkaz nevydal. Země je v totálním chaosu. Hamaz i Fatah vyhlásili konec příměří a někde už provedli sebevražední atentátníci útok. Všechno se spolčilo proti nám. Vláda se chová divně, Mosad mlčí a další zpravodajské služby jsou v chaosu, pořád o něčem debatují. Nakonec povolali vás... Chápejte, rád bych vám pomohl, ale nevím jak?“

Slova se ujala Míša:

„Heďte, majore, my taky nejsme nadšený, že tu jsme, ale vyslali nás sem a dali nám takříkajíc nůž na krk. Přiletěla tam jistá eurokomisařka a...“

„Míšo!“ Přerušil ji Günter. „Bud’te zticha!“

„Kdo bude zticha budeš ty, nebo ti zakroutím krkem, už jsem ti to jednou říkala! Jestli se máme dobrat nějakého výsledku, tak musíme hrát otevřeně.“ Günter chtěl něco říci, ale položil jsem mu ruku na rameno. V ruce jsem měl Glocka. Günter se poněkud uklidnil, což se zrovna nedalo říci o majorovi. Kroutil nechápavě hlavou. Nechápal, jak se může vojín takhle chovat k plukovníkovi.

„O co šlo s tou eurokomisařkou?“ Zeptal se major. Míša mu odpověděla otázkou:

„Je běžné, aby člověk, který má v Evropské Unii na starosti památky a kulturní dědictví velel generálům?“ Major se nechápavě na nás otočil.

„Pozor, nabouráte!“ Chytnul mu volant Günter, který se cítil být odstrčený na druhou kolej.

„To si děláte srandu?“

„Nedělám, navíc měla pěknou sílu...“

„No... jestli to je pravda...“ Odtušil major. „...něco jsme už slyšeli o jistých schopnostech... jistých lidí. Náš přítelíček k nim bude mít asi blízko, protože jeho schopnosti se zcela vymykaly normálu.“

„Tak mám dojem...“ Konstatovala Míša. „...že ten náš fešák patří do stejné sorty lidí, jako je paní Suzan Lamierr.“

„Žádný jména!“ Vykřikl Günter.

„Suzan Lamierr, neboli paní Sue je dobrá známa rabína Izáka ben Guriona z Kidonu. Zaznamenali jsme její častý pohyb i na našem území...“ Řekl major.

„Příliš si troufáte!“ Rozkřikl se plukovník.

„Zastav.“ Řekla Míša suše.

Major dupl na brzdu. Já jsem plukovníkovi rozepnul pás a Míša si milého Güntera přetáhla k sobě na sedadlo. Šáhla mu bleskem mezi nohy a plukovník vyloudil děsivý zvuk. Pevně jsem mu držel ruce, i tak měl pořádnou sílu. Míša nepovolovala ve stisku a pak z ničeho nic roztáhla prsty a zajela s nima do třísel. Plukovník se nadzdvihl a pak se zhroutil pomočený na sedačku. Major na nás nechápavě zíral.

„Jeď.“ Řekla klidně Míša. David něco zablekotal a rozjel se. Jeli jsem pomalu přečpanými silnicemi a nic nám nepomohly houkající sirény. Sem tam jsme do někoho lehce ťukli a jediné síla těžkého Nissana dokázala přesvědčit blokující auto, že má uhnout stranou.

Mezitím se Němec trochu probral sedíc s rukama spoutanýma za zády mezi námi dvěma.

„Tak mluv.“ Vyzvala ho Míša. Günter zakroutil hlavou. Už, už mu chtěla znova zmáčknot jeho genitálie, ale zarazil jsem ji.

„Güntere, proč nám nechceš pomoc? Co před námi tajíš? Kdo je Suzan a kdo je ten parchant v tom zeleném saku?“ Günter mlčel.

„Nehraj si s námi. Ona je přebornice na to, jak z někoho dostat pravdivé informace.“ Slovo pravdivé jsem zdůraznil.

„Nevím co jsou zač, vím jenom to, že vládnou v Unii a rozdělují posty. Každého, kdo je jmenován do evropských struktur potvrzují oni.“

„Komisařka přes kulturu?“ Nevěřícím jsem se zeptal.

„Je jedno přes co je. Důležité je, že jí ostatní podléhají.“

„Declercq taky?“ Zeptal jsem se, Günter kývnul. „Dobrá a ten chlap, co ho honíme, co je zač?“

„Nevím, vůbec nevím. Měli jsme jisté zprávy, že se něco děje, ale nevěděli jsme o co jde. Než včera přiletěla, tak to bylo pořád zamotané, teď mám jasno.“

„Jasno v čem?“ Optala se Míša.

„Jasno, že ten chlap po kom teď dete je nejspíš jeden z nich. Asi porušil nějakou úmluvu, nebo se stal nepohodlný, nevím, ale až přistanou BWůčka, tak ho vyčmuchají a zabijou ho. Když to neuděláte vy, tak to udělají BWU. Oni drží vstupenky k urychlovači a jestli je zklamete tak neletíte nikam.“

„Jaký urychlovač, jaké vstupenky?“ Otáčel se major.

„Do toho ti nic není.“ Usadila ho Míša.

„Dostali jsme zprávu, že se kousek od Bernu něco děje, něco moc podivného...“ Vyzvídál dál Šabach.

„Povídám ti, že ti do toho nic není. To je zase jiná historie. Co víš dál?“ Otočila se zpátky na Güntera.

„Nic, nic nevím.“

„Güntere, nelži. Řekni nám alespoň, co se šušká.“

„Ne tady.“ Vzpíral se plukovník.

„Právě tady, nebo ty koule sežereš!“ Znova mu je zmáčkla a plukovník šíleně zaúpěl. Bolelo mě při pomýšlení, co Günter podstupuje, ale nedalo se nic dělat. Něco věděl a my jsme se to museli dozvědět, máme-li tu být něco platní.

„Šušká se...“ Günter se hrozně potil a byl rudý vzteky i bolestí. „...že se jedná o nadlidi...“

„Co nám to tu chceš namluvit, to víme už dávno. Co jsou zač? To jste je vypěstovali, nebo to jsou mimozemšťané?“ Dotírala na něho Míša.

„Ne, nikoho takového jsme nepěstovali. Jsou tu už dávno, asi... Nikdo nic pořádně neví, když se někdo začne ptát, nebo je moc zvědavý, zmizí. Prostě druhý den za něj nastoupí někdo jiný. Údajně tu začali působit od druhé světové války, snad u Adenauera jako poradci. Před tím žádné zprávy o nich nemáme. Nevím co jsou zač, ale pečlivě si chrání svojí identitu a schopnosti. To, že mají dobré vazby na Izrael to jsme už věděli. Bez nich by taky nikdy nevzniknul.“

„Cožé?“ Zvolal major Šabach. „Vy mi tu chcete naznačit, že...“

„Držte hubu, majore. Nechte ho mluvit.“ Zarazil jsem ho.

„Jsou s Izraelem silně propojeni a taky se Švýcarskem. Víc nevím. Jsem malá ryba, ale viděl jsem, jak jedné z těch goril někdo ustřelil ruku a za půl hodiny mu narostla nová, co umí paní Sue, jsem viděl prvně včera... Nechápu to.“

Dojeli jsme na staré náměstí kde nebyla ani noha, ale měl jsem pocit, že nás někdo pozoruje. Plukovníka jsme zase rozvázali a trochu se mu omluvili. Major vystrachal z kufru izraelskou uniformu, aby se mohl Günter převlíknout do suchého a my s Míšou jsme vyrazili si to tu trochu prohlédnout.

V okolních ulicích se rozmístili i naši muži, co přijeli v autech za námi.

Okolní stavby svými úzkými okny, ne nepodobným hradním střílnám dávaly najevo svou nepřístupnost a když se člověk pozorně rozhlédl tak zaznamenal spoustu čidel a skrytých kamer. Díky našemu dobrému sluchu jsme slyšeli zvuk servomotorů jak se po nás kamery natáčely. Nejvíce těchto zvuků jsme slyšeli z jednoho rohového domu do něhož vedla okovaná vrata.

„Co je to za dům?“ Zeptal jsem se majora. Ten jsem zdvihl obočí, obrátil se zády k domu a řekl tiše:

„Kidon.“

„Myslím, že se pudeme podívat dovnitř.“ Řekl jsem k Míšě, ale tak, aby to major slyšel.

„V žádném případě!“ Zaprotestoval David. „To... to by nedopadlo dobře.“ Varoval nás.

„Vy si, majore, asi chcete sednout na chvíli se mnou do auta, že je to tak?“ Zeptala se ho Míša.

„Né...nechci. Já... já vám jen nedoporučuji... Mají úzké styky s vládou a...“

„A vaše vláda je v tom až po uši!“ Dodala Míša.

„Vy máte za úkol najít toho hajzla, co má tohle všechno na svědomí!“ Přidal se k majorovi Günter.

„Já si už nejsem zcela jistá, kdo je zde vlastně hajzl, plukovníku.“ Otočila se k němu Míša. Günter mimovolně ustoupil o krok dozadu. Předchozí střet ho zcela poučil. Míša pokračovala: „V tom domě se skrývá mnoho tajemství, která by nám mohla pomoci rozluštit i problém vaší vlády, majore.“

„Problém naší vlády je náš problém a ne váš!“ Důrazně upozornil major.

„Vykopnu dveře a po prdeli!“ Už mě to všechno začínalo rozčilovat. „Di dozadu a dej pozor, aby někdo neutek. Snow a Smith budou se mnou!“ Vyzval jsem oba černochoy.

„To nemůžete!“ Vykřikl ještě major, ale to už Míša vyskočila až na střechu, načež major vytřeštil oči.

„Doprdele, co je zač?“

Nikdo mu však neodpověděl a já jsem došel ke dveřím. Vypadaly staře a chatrně. Zlehka jsem do nich kopal. Měly se rozletět na tisíc třísek, ale vydržely. Cítil jsem, že za dveřmi je ještě něco. Později se ukázalo, že tam je *něco*, jako trezorová vrata v Národní bance.

Ještě dvakrát jsem do nich vší silou kopal, ale kromě prachu z kamenného portálu, který se na mně sesypal se nic nestalo.

„Nevadí, budu se muset probourat zdí.“ Dal jsem pokyn svým mužům, aby mě kryli a rozběhl jsem se proti domu, hned vedle okna.

Náraz byl opravdu silný, myslel jsem si, že se tam třeba na podruhé dostanu, ale nestalo se tak. Stěny byly zřejmě vyztuženy buď betonem, nebo železnými traverzami.

„Sakra!“ Byl jsem vytočený na nejvyšší míru. Vyhlídnul jsem si největší okno a vyskočil jsem na něj. Loktem jsem prorazil skleněnou výplň, byla sice na něm jakási fólie, ale neměla moc šanci. Kopanci jsem si prorazil cestu.

V místnosti byla tma. Před chvílí se tu ještě svítilo a někdo na mě už zřejmě chystal překvapení.

„Kryte se!“ Zvolal jsem dolů na náměstí a vyskočil ještě o patro výš, abych trochu zmátl obránce. Tam jsem se chytil kamenné hlavy, která vyčnívala nad parkánem a oběma nohama vykopl sklo. Vřítíl jsem se dovnitř nějaké kanceláře. Za stolem seděl nějaký starý chlap v černém hábitu a u něho dvě gorily, ne nepodobné těm, které jsem včera viděl. Vyřítily se na mě se roztaženýma rukama. Jejich mozolnaté ruce připomínaly lopaty malého rypadla.

Převrhl jsem stůl a jedné z goril se vyhnul. Druhou jsem kopnul do kolene až to křuplo, pak jsem chytnul křičícího dědulu za ruku, přitáhl si ho k sobě a přiložil mu nůž na krk.

„Budeme vyjednávat.“ Usmál jsem se na obludy. Jedna z nich pravila:

„Gastor nevyjednává.“ A znovu se na mne vrhla. Zarazil jsem jí nůž přímo doprostřed čela a před druhou jsem strčil lapeného kněze.

„Zabiju ho!“ Vykřikl jsem a zvednul jsem dědu, že se nedotýkal země. V tom se otevřely dveře a do nich vstoupila Míša. Šla s hlavou svěšenou, po špičkách a byla jaksi mimo. Za ní šla naše stará dobrá známá s hlasem silného kuřáka.

„Překročili jste všechny meze!“ Míšu nasměrovala gestem do kouta, ta tam zůstala stát čelem ke zdi. Kroutil jsem nad tím hlavou, nechápal jsem, jak ji ovládla. „Měli jste najít Poutníka a zatím čmucháte, kde nemáte! Jestli vám ten parchant unikne...“

„Myslím, milá paní, že nám něco zatajujete a my chceme vědět co!“ Se strachem jsem se podíval na Míšu, která stála pořád na svém místě.

„Máš štěstí, že nevíš s kým máš tu čest! Jen tvoje předchozí zásluhy o tenhle zavšivenej svět tě stále drží při životě. Ale nemysli si, mě jednou trpělivost dojde! Pusť ho!“

Ukázala na mne prstem a Rabi spadnul na zem.

„Jak si to...?“

„Seš průhlednej, jako ostatní... lidé.“ Kysele se zatvářila, jako by spolkla mouchu. „Už mě vážně lezete krkem! Okamžitě se vrátíte a dokončíte misi!“

„Nejdřív ji pusť!“ Ukázal jsem na Míšu. Suzan luskl prsty a Míša zatřepala hlavou a promnula si oči. Pak se otočila. Instinktivně šáhla po pistoli, ale Suzan znovu luskl a všechny naše zbraně vylítly ke stropu a tam zůstaly viset.

„Mrcho!“ Vykřikla Míša a udělala krok směrem k paní. Ta jen zvedla ruku a Míša vylétla až ke stropu. Ruce i nohy roztažené, jak při ukřižování.

„Hlídej si svojí přítelkyni dobře, ještě jedna neslušnost a do Japonska letíš sám...“

„Míšo, přestaň blbnout, nemáme šanci! Je silnější!“ Suzan se pochechtávala a pak se na mne obrátila, její bílé oči mě probodávaly nenávistí.

„Svojí hlavou mi ručíš za svojí couru, jestli si ještě jednou dovolí nakukovat pod pokličku, tak...“

„Dobře, dobře. Jen potřebuju nějaké bližší informace o tom... Poutníkovi?“ Suzan se zamračila, ale pak se zeptala:

„Co chcete slyšet?“

„Především co je zač? Jaké má schopnosti? Co chce? Na co si máme dávat pozor, a ták.“ Paní se zamyslela.

„Chce rozvrátit tenhle systém, sami jste to viděli, co se stalo na Korsice. Je hodně silný, asi víc než vy. Těžko říct, to se pozná až na místě. Je dost odolný, není lehké ho zabít, pro vás. Vy se tu ale především perfektně sladíte s těmi genetickými zmetky. Já bych ho mohla chytnout sama, to není problém, ale vy se alespoň secvičíte. To je teď důležitější.“

Řeknu vám jen jedno, má namířeno do Hebronu. Ten černý Afričan už začal pátrat, tak se k němu přidejte, možná, že už ví víc. A teď zmizte!“ A gestem poslala Míšu dolů k zemi. Pak nám naznačila, že máme jít před ní.

Šli jsme po točitém schodišti, které určitě pamatovalo časy Ježíše Nazaretského. Tajemné symboly na zdech byly staré snad tisíc let.

„Co je to za dům?“ Otázal jsem se naší průvodkyně.

„Jděte.“ Strčila do mě a já si se zájmem prohlížel vše co bylo k vidění.

Došli jsme do přízemí, které tvořila jedna veliká vstupní aula, na jejíž zemi byla hodně stará sešlapaná mozaika. Cestou do nás pořád strkali a tlačili ke vchodu. Prošli jsme úzkou uličkou a dostali se tak až k tlustým železným dveřím. Opravdu, vypadaly, jak vrata do sejfu.

Než nás Gastor vypustil ven, zeptal jsem se paní Suzan:

„Proč do toho Japonska neletíte vy? Nedává mi to smysl.“ Paní se na mne dlouze podívala a řekla:

„Vaše organizmy jsou velmi jednoduché na opětovné složení na druhé straně. A vy jste dokonce navíc plní jedů a chemikálií, což je ještě jednodušší, než lidská DNA. Nás by skládali roky a nemuselo by se jim to taky povést. Teď vypadněte a najděte Poutníka!“ Oba nás pak Gastor vystrčil nevybíravým způsobem ven.

XXXXX

„Tak co?“ Vrhнул se na nás major s plukovníkem, majíc v patách pány Snowa a Smithse.

„Náš přítel má namířeno do Hebronu.“ Řekl jsem k mužům.

„Máme jeho fotografie.“ Vyhrkl major. „Přišlo to teďka faxem.“

„Výborně, jsem zvědavý, jak vypadá...“ Rozběhli jsme se k autům a rychle nasedli. Major se rozjel plnou rychlostí k našemu novému cíli.

„Docela normální chlápek.“ Povídá Míša držíc jeho portrét.

„Až na to vobočí a ty voči, podívej se.“ Namítnul jsem.

„No jo, jinak na něm není nic zvláštního. Já čekala nějakou zrůdu.“

„Plukovníku, co víte o Poutníkovi?“ Zeptal jsem se Güntera, který se skláněl nad mapou.

„Nic, co... kdo to je?“ Odpověděl klidně, ale všiml jsem si, že se major jako by příkrčil, když slyšel vyslovit jeho jméno, nebo přezdívku.

„Majore?“

„Ano?“

„Víte něco o Poutníkovi?“

„Ne... nic určitého.“

„Tak vyklopte všechno co víte.“ Poradil jsem mu.

„Moc toho není.“ Zřejmě hrál o čas a chystal si nějakou lež, ale kam pak na nás... Míša ho ze zadu chytla za body, kde měl uchycenou spodní čelist a trochu ho zmáčkla. Major sjel ze silnice a naboural do nějakého starého mercedesa, který stál u stánku s kořením. Hned se kolem nás rozestoupili naštvaní Palestinci a obklopili naše auto.

My jsme měli ale dobrou ostrahu a do davu nasurovo najel zbytek našeho konvoje.

Začala střelba a Palestinci se brzo rozutekli.

„Mluv a řekni všechno co víš!“ Pošeptala mu zezadu do ucha Míša. Günter si toho vůbec nevšímal a dělal, že se ho to netýká. Pozoroval okolí a těkal očima sem a tam. Chápal jsem ho, na jeho místě bych jednal stejně.

Izraelec se chvíli ošíval a neměl se, že by nám sdělil nějakou zajímavost.

Nevydržel jsem to.

Přitáhnul jsem si ho k sobě za vlasy (pár stovek mi jich zůstalo v ruce).

„Majore, my vás můžem klidně degradovat na vojína, jakmile nám neřeknete všechno.“

Hrál jsem na to, že noční můrou pro každou správnou gumu je, že ji degradují.

Pomohlo to.

„A... ano, řeknu všechno.“ Míša, aby to vysypal rychleji mu šáhla mezi nohy a chvíli tam zůstala. Moc se mi ty její výslechové metody nelíbily, ale v tuto chvíli nebyl čas na nějaké žárlení.

„Už dóst...!“ Prosil major.

„Plukovníku, předsedněte si, budete řídit!“ Rozhodla Míša, když blízko nás vybuchla raketa odpálená ze střechy domu. Společně jsme majora vytáhli k sobě a Míša se na něho usmála. Plukovník honem přsedl a zařadil zpátečku.

Kolem mezitím propuklo pravé peklo, protože někdo zavolal na pomoc izraelské vrtulníky a že jich Židi maj.

Plukovník byl dobrý řidič a za chvíli jsme byli z toho venku. Izraelci se zřejmě rozhodli, že využijí situace a srovnávali se zemí jeden dům za druhým.

„Asi tu chtějí vybudovat novou čtvrť...“ Komentoval jsem to, když mezi domy dopadly těžké bomby, které evidentně nepatřily do arzenálu nalétávajících Apačů.

Major se mezitím nepohodlně usadil mezi námi a koktal nám asi všechno co věděl o postavě jménem Poutník. Jednalo se o nějakého mimořádně silného a inteligentního jedince, který se dožívá mnoha set roků.

„Řekl bych...“ Přerušil jsem majora. „... že paní Suzan a Poutník je z jednoho těsta.“

„Možná.“ Přitakal major. Ale Míše se jeho neurčitá odpověď nezdála. Zase mu šáhla mezi nohy a major vydal nelidský skřek. Tentokrát asi zmáčkla trochu víc, protože major nějak nechtěl nabýt vědomí.

„Otevři okno!“ Křiknul jsem na plukovníka. „Je tu vedro, jak...“ Nedořekl jsem a do auta se vyvalil noční horký vzduch. Plukovník poslouchal na slovo.

„Jak v prdeli.“ Dořekla za mě Míša. Profackovali jsme majora, až konečně přišel k sobě. Skuhral, že ho to bolí a že musí rychle do nemocnice.

„Nemusíš, kdybys nelhal, tak se ti vůbec nic nestalo. Řekni všechno co víš, nebo do nemocnice už nikdy nepudeš.“ A znova mu přiložila ruku na poklopec.

„Néééé!“ Zaskuhral major a zatnul zuby, když bolest nepřicházela, pomalu otevřel oči.

„Tak mluv!“ Vybařnul jsem na něj.

„Poutník...ano. Nevíme toho moc, snad jen to, že to je on, co vyloupil ty muzea a knihovny...“

„To už víme! Řekni nám něco nového!“

„Jen to opakuji, protože chci na to navázat...“ Bránil se major.

„Dobře, pokračuj.“ Vyzvala ho Míša.

„Ten chlap po něčem pátral a počíнал si dost neomaleně, zbylo po něm dost mrtvol, taky na černém trhu s uměním se vyskytla jedna nová postava, hledající jisté informace.

Zjistili jsme, že mezi Poutníkem a osobou loupící v knihovnách je přímý vztah.“

„Jaké hledal informace?“ Zeptal jsem se majora. Major chvíli mlčel, jakoby přemýšlel co říci, pak nás ale šokoval.

„Vyptával se na anděly.“

„Majore!“ Varovala ho Míša.

„Opravdu, nevymýšlím si. Hledal informace o dávné rase, nebo o druhé rase. Proto odjel sem, v Jeruzalémě se měl dozvědět víc.“

„A narazil na paní Suzan...“ Rozsekla debatu Míša.

„To znamená...“ Naznačil jsem.

„Přesně, to znamená, že paní Suzan a zřejmě i ten chlápek v zeleném saku jsou nějakí mimozemšťané, nebo něco podobného.“ Dořekla Míša.

„Co o tom soudíte vy, plukovníku?“ Zeptal jsem se Güntera.

„Neměli jsme sem jezdit.“ Kroutil hlavou propocený plukovník a zvedl blikající telefon. Chvíli do něho mluvil, štěkl pár rozkazů a zavěsil.

„BWU dorazila.“ Řekl.

„O Hebronu jim nic neříkejte, zajímalo by mě na co přijdou.“ Řekl jsem směrem k plukovníkovi, ten kývnul a dál čučel do tmy. Náš konvoj se přesouval velikou rychlostí vpřed. Vypadnuli jsme konečně z Jeruzaléma a mířili na jih. Nechápal jsem, jak může někdo dobrovolně navštívit tuhle díru.

„Co víš ještě, ale nelži!“ Vyzvídala dál Míša.

„Nic, opravdu nic.“

„Koleduješ si o malér.“ Přidal jsem se.

„Už nic nevím, nechte mě bejt!“ Vzpouzel se bojovně major.

„Dobrá.“ Řekla po chvíli přemýšlení Míša. „Jestli na nás nachystáš se svými obřezanými kolegy nějakou fintu...“

„Ne, to ne... Nikdo neví co vy... Věřte mi.“

„Mezi námi...“ Obrátil jsem se na majora. „... moc ti nevěřím, ale nás, není snadné zabít. Nejsme sice jako paní Suzan, nebo ten Poutník, ale nemáme k nim moc daleko. Mimochodem, jednou už jsme mrtví byli, ale to už je dávno.“ Majorovi spadla čelist, ale statečně mlčel.

XXXXX

„Viš co by mě zajímalo?“ Zeptala se po chvíli Míša česky. Zakroutil jsem hlavou. „Co je zač ten Horacio?“ To byla dobrá připomínka, na letišti zmizel neznámo kam. Mám dojem, že ten chlap ví víc, než se zdá.

„Až ho příště potkáme, zeptáme se ho.“

„Nemyslím, že ti to řekne, myslím, že je z jednoho vrhu jako paní Suzan.“

„Nebo jako Poutník.“ Dodal jsem. Míša kývla.

„I to je možný, jednou ho vyslechnu...“ Pak se anglicky zeptala majora:

„Jaký je rozdíl, myslím v tělesné stavbě mezi Poutníkem a paní Suzan?“ Major zase zalapal po dechu, bylo vidět, že jsme uhodili hřebíček na hlavičku.

„Myslím... že každý pochází... že se jedná o úplně jiné tvory...“

„Jak jiné tvory?“

„No... nevíme, nikdo o tom moc neví, ale paní Suzan má, řekl bych mnohem větší schopnosti než Poutník...“

„To má pravdu!“ Vykřikl jsem. „Suzan povídala, že by ho mohla chytit sama, ale že to nechává na nás, abychom se secvičili! Takže se jedná opravdu o různé dva druhy!“ Poplácal jsem majora po zádech, ten si zprvu myslel, že přichází nějaké další rafinované mučení a dopředu vyjekl. Všichni jsme se rozesmáli, včetně plukovníka, major se přidal o něco později, bedlivě ale pozorujíc, jestli mu nehrozí nějaké další nebezpečí.

„No vidíte, plukovníku a majore! Kdybyste kápli hnedka božskou, tak byste nemuseli tolik trpět!“

„Ehmm, nevěděli jsme co můžem a co nemůžem říkat. Mysleli jsme, že jste z Interpolu, nebo Scotland Yardu...“ Oba s Míšou jsme se rozesmáli.

„Co vy plukovníku, čím ještě můžete přispět do naší společné studnice vědomostí?“ Vyzvala ho Míša. Ten se trochu za volantem přikrčil a poposedl si.

„Co je, plukovníku, snad vás nebolejí koule?“ A oba s Míšou jsme se zasmáli. Major se nesmál.

„No... už asi ničím...“

„Nepovídejte, co nějaké drby? Nadhodila Míša.

„No...“

„Vy ještě stále něco zatajujete. To se nesmí...“

„Von ten Poutník... asi před čtrnácti dny utekl. Nám...“

„Cožé?!“ Zvolali jsme všichni tři.

„Tak povídejte.“ Vyzval jsem ho, když ho ostatní zasypali otázkami.

„Vzpomínáte si, jak jste přistáli na letišti?“ Zeptal se plukovník. Kývnul jsem. „Byl tam takový Ind, v turbanu...“

„Ano, ptala jsem se Horacia kdo to je. Nevěděl.“ Vzpomínala Míša.

„No... později jsem se dozvěděl, že to byl další Poutník, který osvobodil toho, kterého naše komando chytilo na Korsice.“

„Vy jste ho chytili na Korsice? Jak jste ho mohli nechat upláchnout?!“ Rozčiloval se major.

„No, já o té jednotce vůbec nevěděl. Nevěděl jsem, jaký má úkol, ani o tom, že ho chytili. Provalilo se to až po tom, co došlo k tomu masakru, kde ho drželi...“ Hovořil tiše plukovník.

„Vy jste ho nechali utéct!“ Rozčiloval se major.

„Já ne, došlo tam k velké rozepři mezi civilním velením a ambicemi jistého plukovníka Wolfa... Letěli na Srí-Lanku pro specialistu na mučení a...“

„A přivezli si dalšího Poutníka.“ Dokončila za něj Míša. Plukovník přikývnul.

„Proč jste nám nic neřekl?“ Hartusil jsem.

„Dozvěděl jsem se to teprve před několika dny. Vůbec jsem o něčem takovém neměl ani tušení. Někaké řeči o zvláštní jednotce na jižní části Rammsteinu jsem slyšel, ale pokládal jsem to za bujnou fantazii pánů důstojníků, kteří neprošli opravdovým bojem a válkou. Já jsem se alespoň zúčastnil akcí v Afghánistánu, ale...“

„Plukovníku, to nás nezajímá...“ Přerušila ho Míša. „... co se stalo s tím Indem?“

„Zmizel.“ Odpověděl Günter.

„Nikdo nezmezí jen tak, to je blbost!“ Rozčiloval se major.

„Prostě zmizel, nevíme kam se poděl. Jednotka plukovníka Wolfa byla celá zničená, nikdo to tam nepřežil. Nemá ho kdo hledat.“ Dodal tiše.

„Takže tu máme celkem dva Poutníky. Kolik jich vlastně je, víte to?“

„Ne. Nikdo to neví. Možná to ví paní Suzan, já ne.“

„Celý se mi to zdá, jako pěkná hovadina!“ Poznamenal jsem. „Poutník... proč mu tak říkáte?“

„Protože putuje věky.“ Pokrčil rameny Günter.

„Putuje...“ Odfrkla si Míša a řekla: „Sedněte si majore k plukovníkovi a nezlobte se na mně, musela jsem vás vyslechnout. Potřebovali jsem se dozvědět pravdu.“ Major něco zamumlal v hebrejštině a přisednul si zpátky na místo spolujezdce.

Dál jsme už mlčeli.

Míša mi dala hlavu na rameno a odpočívala. Bylo mi tak dobře. Přemýšlel jsem, do jaké jsme se to vlastně dostali doby a jestli má vůbec smysl něco dělat. Stejně za chvíli jak říkal doktor chcípem a zachraňovat lidstvo... Jedině starost o Martina nás hnala dopředu.

Vzpomínal jsem taky na Švédsko a na prožitá léta. S Míšou jsme se nakonec shodli, že tam nám bylo nejlíp. Krásná příroda, klid, zdravé a čiperné dítě. Pohoda. Tady se harcujeme sem a tam, zabíjíme lidi, k ničemu to nevede a navíc je na všechno ještě málo času. Ve Švédsku o čas nebyla nouze. K baráku jsem navozil zásoby uhlí a dřeva. Měli jsme dost nábojů a léků, šatstva i potravin. Stav lovné zvěře se každým rokem zvedal a i v moři bylo čím dál tím víc ryb. Stačilo nahodit na udici a maximálně za deset minut měl člověk pěkného úhoře. Dnes už jíst zase nepotřebuji a to mi někdy chybí, udělat si úhoře na česneku, nebo jelení hřbet... To by bylo něco.

„Jsme tu.“ Prohlásil major a vytrhl mě tak ze snění. Projížděli jsme špinavým předměstím typickým pro tuto oblast. Všude se k sobě tísnilly tisíce malých domků, postavených z toho co dala ulice. Domy stlučené z prken, vlnitých plechů, bláta a lidských výkalů smíchaných se slámou. Hrůza.

„Ty vole, vidíš to.“ Ukazovala Míša. „Já myslela, že Holešovice je ta nejhorší díra a vono prdlajz! Tihle žijou ještě hůř, než cíga na Slovensku.“

„Hmm, povězte majore, proč váš bohatý stát s tímhle něco neudělá?“

„S tímhle?“ Otázal se překvapeně Šabach. „Dyť jsou to Palestinci, zvířata!“

„Aha a já myslel, že největší rasisti jsou u nás v Čechách... Vy jste horší, než naši skíni!“

„Nesmysl, zkuste si mezi nima žít! To byste vyprávěl jinak. Nejdřív vás okradou a pak podřežou krk! Žádné slitování.“ Plukovník pokyvoval souhlasně hlavou.

„Ja, ja.“

Musel jsem se tomu smát.

„Myslím, že kdyby se dal Hitler do holportu se Židama, tak bez problémů zplynou půlku Evropy a svět jim ještě zatleská.“ Oba se na mně dotčeně podívali, ale Míša je zastavila.

„Čumte na cestu, jsme tady!“

Opravdu nějací vojáci nám signalizovali baterkou. Byli to Usavekovi lidé a k mému překvapení se Usavek, nenuceně vybavoval s Izraelským generálem. Oba se srdečně smáli.

Generál byl zavalitý člověk a představil se jako generálmajor Izrael Gurion, správce jižní oblasti.

„Vypadá to, že se znáte...“ Řekl jsem k Usavekovi. Ten se jen zasmál a dal ruce kolem ramen Guriona.

„Ano, to máš pravdu...“ Zase smích. „Bojovali jsme spolu proti Arabům v Sudánu, teď už je to jedno.“ Dodal, když viděl, jak se generál mračí. „Už to není tajný. Hodně jsme se od něho naučili.“ Poplácal generála po zádech.

„Mohli byste mi říct, o co tu jde?“ Zeptal se mě generál a zapíchnul do mně své pronikavé oči.

Usmál jsem se.

„Tomu byste, generále, nevěřil...“ Odpověděl jsem mu popravdě.

„Prý jde o nějaké anděly...“ Naznačil.

Přikývnul jsem „Zdá se, že toho víte víc než dost.“ Generál se usmál a řekl:

„Mám své zdroje...“

„Ano, jeden „anděl“ nám nařídil vypátrat a zneškodnit jedince, kterého nazývají Poutník. Říká vám to něco?“

Generál se zamyslel a pak řekl:

„Možná...“

„Kde máme pátrat?“ Zeptala se tentokrát Míša, která byla až dosud zticha.

„Jsme kolegové...“ Odpověděl jsem na generálův tázavý pohled.

„Nejsme žádný kolegové!“ Protestovala důrazně Míša. „Ty už si zapomněl?!“ A plácla mě po zadku.

„Víte...“ Smál se generál. „... nejsme v naší společnosti zvyklí, aby se žena takhle chovala k muži...“

„Míša není žádná žena...“ Rozchechtal jsem se a spolu se mnou i blízké okolí.

„Já bych si s ní už poradil, aby se chovala jak se patří...“ Přidal se Usavek. Jen tak tak jsem chytnul Míšu, aby na něho nevletěla. Křičela na něho ty nejsprostší nadávky a taky tam padla zmínka o Eleonoře. Měl jsem co dělat, abych ji udržel na místě. Ostatní trochu odstoupili a pochopili, že takové poznámky nejsou vhodné.

„Stačí, už je to v pohodě, von nic neví, pochop neví, co se stalo a co by se stalo... kdyby...“ Pral jsem se pořád s Míšou.

„Tohle už nikdy prosím neříkej, není na tyhle poznámky... zvyklá.“ Usavek koukal trochu zaraženě a pokýval hlavou.

„Dobrá, omlouvám se.“ To jsem pro změnu zase nečekal já, i Míša byla překvapená a trochu se uklidnila.

„Vy jste mi divní ptáci.“ Poznamenal generál. „Dostal jsem rozkaz od samotného premiéra vám ve všem vyhovět... Moc se mi to nelíbí, ale jsem voják a musím poslouchat, když to pomůže naší zemi, tak...“

„Tak by ses spojil i se samotným ďáblem!“ Dořekl za něj Usavek.

„No to teď možná dělám...“ Nabídl mi ruku generál. Vzal jsem ji, zalomili jsme si palce a poplácali po zádech. Pak generál přistoupil i Míše a udělal to samé.

V řadách izraelských vojáků to zašumělo. Teprve později jsem se dozvěděl, že u tamních speciálních jednotek je to pozdrav a projevení nejvyšší důvěry.

„Takže, úvod bysme měli úspěšně za sebou...“ Konstatoval generál „... teď bych vám nastínil situaci.“ Založil si ruce v bok a trochu se zaklonil. „Nevím co tu bude ten Poutník hledat, ale je tu několik objektů, které by ho mohly zajímat. Jestli se jedná o teroristu, tak ho bude zajímat určitě zdejší chemička, která vyrábí i pro vojenský sektor. Nebudeme si tu nic nalhávat. Chrání ji ale tanková brigáda „Golany“, má ve výzbroji Merkavy čtyřky a plnou leteckou podporu. Pak je tu univerzita a náboženské středisko

ortodoxních Židů. To byste hlídali vy.“ Ukázal na nás a na Usaveka. „Zdá se mi, že pokud se jedná o nějakého náboženského fanatika, tak půjde právě sem.“

„Ale...“ Chtěl jsem namítnout.

„Žádné ale. Plán na obranu mám vypracovat já!“ Trval na svém generál.

„Generále...“ Vložila se do toho Míša. „My se rádi pohybujeme svobodně, taky bych řekla, že toho víc uvidíme...“

„Útok na školu se mi zdá ke všem náboženským a mystickým okolnostem ze všeho nejpravděpodobnější. Proto vás nasadím zde!“ Oba si nás netrpělivě prohlíželi a založili si ruce za opasek.

„Možná máte pravdu, ale...“

„Mně je jasné o co tu jde. Je to nějaký genetický zmetek, který utekl a teďka se na nás mstí. Nevím proč to dělá, a je mi to taky jedno. Já ho dostanu a je mi jedno jestli s vámi, nebo bez vás. Kromě toho...“ Odmlčel se a jednoho po druhém si nás prohlížel.

„...přivezli jste sem ty bestie a jak jsem vyrozuměl, tak se tu budou volně pohybovat. Chci mít alespoň někoho pod kontrolou.“

„My ale nejsme...“

„Já nevím kdo jste, ale slyšel jsem o vás dost a nechci, abyste se mi tu volně producírovali. Je to jasné? Pokud budu mít pro vás prácičku...tak se vám ozvu.“

„Jste výplodem studené války, generále.“ Zhodnotil jsem krátce jeho postoj.

„A vy genetických manipulací.“ Kontroval generál. „Takže, major Šabach vás dopraví na místo a tam se budete zdržovat, včetně Usavekových bojovníků. Je to jasné?“

Podíval se na nás.

„Když neuposlechnem?“ Zeptala se Míša.

„Tak vás budu považovat za zběhy a nemusím vám povídat, co se dělá se zběhy v době války.“ Řekl a otočil se ke svým mužům a začal jim udílet rozkazy.

„Odvezu vás tam...“ Pronesl tiše major.

„Majore...“ Zaskřípala zuby Míša. Ten rychle poodstoupil, aby zmizel z jejího dosahu a řekl:

„Generál řekl...“

„Na to já ti seru!“ Vykřikla česky.

„Neblbni, pak jim zdrhnu. Teď s ním odjedeme a pak se vypaříme...“

„Vidíš ty blbce...“ Ukázala trochu stranou, kde nastupovalo asi padesát vojáků do nákladních automobilů. „...ty nás budou hlídat! Jak jim chceš zdrhnout?“

„Vždycky jsme zdrhli, neboj, zdrhnu i tentokrát.“ Uklidňoval jsem ji. Nakonec šla, ale stálo mě to dost sil. Nasedli jsme zase do Nissana a jeli na severní cíp města. Za námi, jak Míša předpověděla, se rozjely čtyři nákladáky. Vedle nich působil opancěrovaný a mohutný Patrol jako malé autíčko.

Míša se uvnitř utápěla vzteky a já ji raději nechával na pokoji, protože jsem to nechtěl dělat ještě horší. Po deseti minutách jsme dorazili na místo. V Hebronu byl zákaz vycházení a ulice byly prázdné.

Školu tvořil mohutný betonový skelet. Čekal jsem spíše nějakou historickou stavbu a ne tuhle ultramoderní hrůzu.

„To je ta vaše náboženská škola, majore?“ Rozhlížel jsem se po starobylém náměstí.

„Starou školu zničil sebevražedný atentátník...“ Odpověděl major.

„Čím?“ Vyhrkla Míša.

„Najel sem s plně naloženým nákladním vozem... zemřelo na padesát osob a tři sta jich bylo zraněno.“

„Slušný.“ Ohodnotila to Míša. Major se na ni tázavě podíval.

„Ale nic... jen tím chtěla říct...“ Omlouval jsem Míšu, protože jsem věděl, jak Židi těžce nesou každou oběť, zabitou při pumových atentátech.

„Škoda, že mezi nima nebyl Gurion.“ Skočila mi do toho Míša. „No nic, ukažte nám to tu.“

„Přístupové cesty a ták...“ Doplnil jsem. Vojáci kolem nás zaujali bojové pozice a vypadalo to, jako by hlídali oni nás, než my je.

„Hele, jak čučej... kretění.“ Kousavě komentovala jejich postoj.

„Pochop, oni nevědí co jsme zač, bůhví, co jim ten generál nakecal.“ Omlouval jsem jejich vystupování.

Usadili jsme se na střeše a pozorovali okolí. Přemluvil jsem majora, aby své síly soustředil co nejvíc dole, abychom měli prostor k útěku. Nakecal jsem mu, že máme jisté informace... které toto naznačují. Moc nám nevěřil, ale když jsem od něho chtěl písemné odmítnutí, povolil.

Zlatá byrokracie.

Své oči jsme upírali do nastávající tmy. Kolem nás chodili vojáci a nepřátelsky po nás pokukovali. Nedivil jsem se jim, Míša to sice těžce nesla, ale mně to bylo v podstatě jedno. Byli jsme už ve větší bryndě.

Pak jsem v dále uslyšel čísi poplašné zakvičení, nebo zavýsknutí. Oba jsme se s Míšou obrátili tím směrem. Vojáci nic nezaregistrovali. Zvuk pocházel se staré části Hebronu, asi tři kilometry od nás. Podívali jsme se na sebe a kývli.

Ustoupili jsme od kraje ploché střechy a dělali jako by nic. Pak mi Míša dala znamení a oba jsme se rozeběhli a skočili do tmy. Než se vojáci zmohli na nějakou akci, dopadli jsme na okraji náměstí a rychle zapadli za roh. Do mikrofonu, který byl propojen s vysílačkou na zádech jsem vyhlásil poplach. Od generála jsem dostal rychlou výzvu, abych se vrátil na své místo, jinak budem považováni za nepřítel. Míša měla pravdu, když říkala, že generál je výplodem staré strategie z dob studené války. Dnešní moderní svět má úplně jiné nepřátele, vyžadující speciální postup a péči.

XXXXX

Běželi jsme vilovou čtvrtí, kde každý dům byl samostatnou pevností. Všude bylo spousta kamer, které se za námi zvědavě otáčely.

„Kanál!“ Zakřičela Míša a zprudka zastavila. Její Marteny se natrvalo zapsaly do historie zdejší silnice. Vytrhnul jsem víko kanálu a i s košem na hrubý odpad zahodil do zahrady protější vily. Než dopadlo na trávu, bylo prostříleno skrytým kulometem.

Skočili jsme do kanálu právě ve chvíli, kdy na silnici dopadla minometná salva. Stačil jsem si ještě všimnout, že se nacházíme před mohutným plotem čínského velvyslanectví. Z úvah mě ale vyvedla Míša.

„Tudy!“ Zvolala a chytla mě za ruku a táhla za sebou tou smradlavou chodbou. Chtěl jsem se jí zeptat, jak ví kudy má běžet, ale sotva jsem stačil s dechem. Po půl kilometru jsem se trochu srovnal, abych se zeptal:

„Kam deme?“ Zůstalo to ale bez odpovědi. Zastavili jsme se před křižovatkou. Míša měla soustředěný, číhavý výraz. Věděl jsem, že by byla hrubá chyba ji teďka rušit.

Rozhlédl jsem se kolem, ale neviděl jsem nic zvláštního. Měla přimhouřené oči, pak se trochu nahrbila a ukázala do chodby vlevo.

„Tudy.“ Zašeptala. Brzy jsme objevili roztrhané tělo Bwůčka. Pak další.

„Ty vole, tak to je mazec!“

„Pššt.“ Pomalu obešla šupináče a prohlédla si jeho rány. Tvor měl na krku řeznou ránu a minimálně pět děr po střelách. Maso bylo rozstříknuté na všechny strany. Nikde nebyla stopa táhnoucí se krve.

„Chcípnu.“

„No a co?“ Nechápal jsem, co tím chce říci. „Je prostě mrtvý.“

„Jo, ale to znamená, že ho vyřídil tady, voni jsou dost odolní a těhle pět kulek by ho jen tak nedostalo, i když to zřejmě bude nějaká speciální munice.“ Už jsem pochopil, co tím chce říct. Poutník, nebo jak se ten grázl jmenuje, ho odrovnal přímo zde a pak mu ještě podříznul krk. Neutíkal před ním. Potkal ho a zabil ho přímo na místě. Trochu mi přejel mráz po zádech a litoval jsem, že nemám Loudovu katanu.

„Nemáme pořádný zbraně!“ Křiknul jsem na utíkající Míšu. Neodpověděla. Pak jsme uslyšeli střelbu.

„Rychle!“ Pobídla mě a nabrala rychlost. Běželi jsme kanálama, kde bylo vidět sotva na dvacet metrů. Kdyby se před námi najednou objevila zeď, nebo jiná překážka... V téhle rychlosti bysme se rozmázli jak mouchy.

Míša se mi čím dál tím víc vzdalovala a já nestačil pořádně vybírat zatáčky.

Nepomáhalo žádné volání. Pak jsem do ní málem narazil. Došli jsme k dalšímu kruhovému rozcestí. Vprostřed byla voda. Vypadalo to jak v hororu. Na zemi a na zdech byly části těl. Něco plavalo i ve vodě. Bylo to černé maso. Zřejmě se jednalo o Usavekovy muže. Usaveka samotného jsem ale nenašel. Co jsem ale poznal bezpečně, byl jeden šupináč, jehož ostatky byly rozházeny po celém tom proklatém místě.

„Dyť je to jen podělanej chlap!“ Láteřila Míša. „Jak je mohl takhle dostat, nikde tu nevidím stopy od granátů! Kurva!“ Za sebou jsem uslyšel zašustění, otočil jsem se a zamířil do chodby svou brokovnici. Stálo tam pět našich genetických přítelíčků. Nebezpečně si na nás otevírali hubu.

„Já to nebyl...“ Pokrčil jsem rameny a ukázal za sebe. První BWůčko se nahrbilo a udělalo krok k nám.

„Míšo...“

„Ustup jim, chtějí se podívat, ví, že jsme to neudělali my.“ A chytla mě za rameno a odtáhla kus stranou.

„Jak to ví?“

„Genetická paměť, nebo společná paměť.“ Odpověděla klidně a sledovala počínání tvorů. Ti opatrně našlapovali mezi ostatky černochoů a svého kolegy. Očichávali stopy a pobrukovali si něco pro sebe.

„Jak to víš? O tomhle se ten jejich dontér nezmiňoval...“

„Vyslechla jsem jednoho z jejich operátorů, ještě když jsme byli na základně.“ Řekla a dál pozorovala „vetřelce“.

„Jsou hnusný.“ Komentoval jsem jejich počínání a vzhled.

„Jsou dobrý. Tys taky nevypadal moc hezky, když si byl černocho...“

„Seš rasistka!“ Na to ani nestihla reagovat, protože jeden z těch tvorů skočil do vody a zmizel tam. Ostatní zvědavě okukovali vodu a dva hlídali chodby. Po pěti minutách se

tvor vynořil a něco zapískal na své kolegy. Ti naráz skočili do té špinavé páchnoucí břečky a zmizeli v ní. Pak se jeden z nich vynořil a kývnul na nás. Pak zmizel.

„Deme za nima.“ Rozhodla Míša.

„Si děláš prdel, né? Do toho já nevlezu! Ani nápad, protože...“ Zákeřně mě ale strčila a já spadnul dolů. Vůbec jsem to nečekal a polknul jsem.

„Ty seš taková kráva! Teď se z toho poseru!“ Nadával jsem, ale skočila šipku a zmizela pod vodou.

„Kurvá!!!“ Zařval jsem do ticha a instinktivně se nadechl.

Míšu jsem cítil před sebou, ale už to nebylo tak romantický jak v oceánu, kdy jsem sledoval její zadeček mrskející se chladivým přítmím. Okolo nás plavaly jen lidské výkaly a zbytky nějakých hadrů. Později jsem zjistil, že se jedná o použité obvazy. Po stěnách lezlo plno pro mně a podle mně i pro vědu neznámých světélkujících organizmů. Bylo poměrně ticho, jen neznatelné šumění a pomalu proudící voda dotvářela hrůzostrašnou atmosféru. Žaludek mi lítal nahoru a dolů, jak po tobogánu a já tiše polykal zvratky. Rozhodl jsem se, že tohle Míše pořádně vrátím.

Mezitím se ale proud vody nenadále zrychlil a já ji zase dohnal. Ukazovala mi, abych plaval za ní. Přikývnul jsem.

Cítil jsem, jak se chodba začala stáčet víc dolů. To vysvětlovalo ten silný proud. Nejdřív nám ty splašky lítaly přímo do obličeje, teď už pluly spolu s námi.

Nechápal jsem, jak může vědět kudy máme plavat, ale nechal jsem to na ní. Už mnohokrát správně předpověděla nebezpečí.

Proud znenadání prudce zesílil.

Něco mě popadlo za nohy a roztočilo mě to kolem dokola. Snažil jsem se to eliminovat tím, že jsem roztáhnul ruce a jak ve volném pádu snažil plachtit, ale plachtit ve vodě plné sraček a hnijících větví prostě nelze.

Kromě prudce proudící vody jsem zaslechl i nějaký mechanický zvuk. Nedokázal jsem identifikovat o co se jedná. Neznělo to moc přátelsky, zato pravidelně. Pokoušel jsem si představit kam plujeme. Voda nabírá rychlost a spád... Někam nás žene...

Čistička!

Mimovolně jsem spolknul půl litru silné močoviny. Žaludek už nedokázal odolat a já vyprázdnil veškerý jeho obsah. Když jsem chtěl zavřít pusy, zase jsem si loknul... Bylo to hrozné, zopakoval jsem to asi desetkrát. Nešlo to prostě zastavit.

Mezitím voda nabrala ještě větší rychlost a já už nejenom slyšel, ale i cítil lopatky drtícího kola. Kolo mělo zřejmě za úkol rozemlít větší odpad, do kterého jsem patřil nyní i já.

Už se nejednalo o hluk, ale o řev. Polykal a zvracel jsem a k tomu jsem se točil čím dál tím větší rychlostí kolem své osy. Zavřel jsem oči a prosil ať je to hlavně rychle. Ještě jsem boha poprosil, aby tu dával pozor na Míšu a pak se stočil do klubíčka.

Konec.

Alespoň jsem si to myslel. Neměl jsem ale asi ještě zemřít, protože mě cosi silného chytlo za nohy a táhlo mě pryč. Pak mě to vyhodilo z vody a já dopadl na tvrdý beton. Hlavou napřed.

Všechno mě bolelo a zase jsem zvracel. Slyšel jsem, jak ke mně někdo mluví, ale nerozuměl jsem ani slovo. Byl tu šílený randál. Pak jsem byl asi nesen. Zřejmě jsem ztratil i vědomí, protože jsem byl na chvíli mimo.

Cítil jsem, jak mě někdo začal slabě fackovat. Sice mi hlava litala ze stany na stranu, ale necítil jsem bolest.

„Vstávej! Pitomče! Von má plnou hubu hoven...prase!“ Byla to Míša a její sladká slova mi zněla, jako slavičí trylkování. Otevřel jsem oči a usmál se.

„Pitomče!“ Taky se usmála. „Už jsem myslela, že si se utopil.“ Kroutila nechápavě hlavou. „Seš schopn vstát?“

„Asi jo...“ V ústech jsem ucítil divnou pachut' něčeho... Následovalo další zvracení.

„Poblil si mi kalhoty!“ Nadávala, ale pomohla mi při tom na nohy. „Musíme jít, ostatní nám už utekli.“ Přikývnul jsem a ona mi dala ruku kolem ramen a táhla mě po úzkém chodníčku.

Moc jsem toho nevnímal, situace byla podobná, jako tenkrát ve Francii, když jsme utíkali před černochoy.

„Nevíš kde jsme?“ Zeptal jsem se. Nic na to neřekla, jen mě táhla dál za sebou.

Funěla při tom.

Poznal jsem, že nám nějak dochází šťáva. Nebylo to příjemné zjištění. Naše výkonnost rapidně klesla, vůbec nechápu, čím to je způsobené. Normálně by si mne hodila na záda a běžela by rychlostí, jako běží gepard. Všiml jsem si taky, že má na krku ošklivé zelené fleky, byla to nějaká plíseň, která se jí rozlejšala po celém těle.

Pak jsme narazili na dvě mrtvá BWůčka, byla úplně všude.

„To už není možný!“ Vydechla a upustila mne nešetrně na zem.

„Trochu úcty!“ Zaúpěl jsem. Nic na to neřekla a zkoumala místo boje. Já jsem se mezitím vydejchal a pak taky jednou spokojeně pozvracel, načež jsem se úplně sám postavil na nohy.

„Jsem zase fit!“ Hlásil jsem pyšně Míše.

„Myslím, že jsme v pěkným hajzlu...“ Reagovala na to Míša.

„V hajzlu ne, jsme ve stoce, což je horší.“ Žaludek mi zase začal skákat nahoru a dolů, ale ustál jsem to.

„Co máš za zbraně?“ Zeptala se. Prohledal jsem se a zjistil že mám dva Glocky a tři granáty. Brokovnici jsem někde ztratil. Míša neznatelně kývla a ukázala do postraní chodby.

„Jsou tam mříže.“

„No a?“

„Vole!“ Něžně mě oslovila. Uděláme si z toho tyče.“

„Jako za starých časů?“ Zeptal jsem se. Kývla. To mi vlilo novou sílu do rukou, ale mříže byly neskutečně pevné. Oba jsme měli co dělat, abychom je vykroutili. Byli jsme pěkně zadýchaní.

„Jestli se v tomhle stavu postavíme tomu Poutníkovi, tak nás rozemele, na kaši.“

Komentovala Míša naší nemohoucnost. Pokrčil jsem rameny, najít ho stejně musíme a nemělo cenu nad tím nějak přemýšlet.

Chtěl jsem si udělat parádní mašličku na konci tyče, ale neměl jsem už žádnou sílu.

„Vypadá to blbě.“ Zamumlala.

„Ještě můžem zdrhnout...“ Nadhodil jsem.

„A co Martin?“

„Jestli zjistí, že jsme slabí skoro jako dřív, tak stejně nikam neletíme.“

„Vypadá to, jako by jsme měli za chvíli umřít...“ Plačtivě zakončila debatu Míša, když tu kolem nás proběhlo BWůčko. Kapala z něho krev.

„Kurva!“ Zvolali jsme oba. Bylo nám jasné, že tihle tvorové před nikým neutíkají.

Znamenalo to je jedno, že Poutník je někde nablízku.

„Schováš se za rohem a já vlezu do vody.“ Rozhodla Míša a ukázala prstem do plujících sraček. Krátce jsem přikývl, byl jsem rád, že už tam nemusím.

„Počítáme si na něho.“ Dábelsky se zašklebila.

Jak řekla, tak jsme i udělali. Míša zalezla do té pomalu plující břečky a já se nachystal v postraní uličce.

Naslouchal jsem.

Za nějakou dobu jsem uslyšel lehký běh. Nemohl jsem se podívat, kdo to je, ale věděl jsem přesně, kdy mám udeřit. Kroky se přibližovaly, napřáhnul jsem se ke smrtícímu úderu a když mě ten dotyčný mýjel, rozmáchnul jsem se a praštil.

Kov zazvonil o beton.

Vedle.

Hned vzápětí jsem byl nakopnut a to takovým stylem, že jsem letěl asi pět metrů vzduchem. Všechno mě bolelo. Ani jsem moc nevnímal, jak z vody vylétla Míša a vrhla se na něj. On byl ale rychlejší a švihnul s ní o zeď. Něco k ní promluvil, znělo to jako němčina, ale nebyl jsem si jistý. Všechno se to odehrávalo hrozně rychle a já byl jen vzdálený divák. Když však dal Míše pusu a rukou ji zajel do rozkroku, zježily se mi všechny chlupy.

Vyskočil jsem na nohy a hnal se na něho. On mi ji však hodil do cesty a sám uskočil. Míša do mě narazila a oba jsme se skáceli na zem. Něco tmavého přelítlo prostor kolem nás a vrhlo se na Poutníka. Bylo to to poraněné BWůčko. Zarylo se do něho drápy, ale vzápětí se ho Poutník zbavil. To ale stačilo k tomu, abychom se oba zvedli na nohy a s posledními zbytky sil zaútočili.

Míša ho zasáhla do pravého kolena a já úspěšně zaútočil na krk. Byl jsem úplně nepřičetný a s Míšou jsme mu dávali co proto. Začal jsem ho škrtit a Míša ho zasypávala údery do pasu i pod pás. Pak se mu podařilo Míšu odkopnout na druhou stranu stoky a mě svalil do vody. Sebral nějaký hliníkový kufřík a běžel s ním pryč.

„Rychle!“ Zařvala Míša a vrhla se směrem, kterým Poutník utekl. Vylezl jsem z té břečky a rozběhl se za ní. Běžel jsem ale pomalu, za chvíli se mi oba ztratili.

Zřejmě jsem zahnul jinou chodbu, než běželi ti dva, protože jsem před sebou nikoho neslyšel.

Hebronská kanalizační síť je nesmírně rozsáhlá. Nadával jsem si do pitomců a strachoval se o Míšu. Cestou jsem objevil dva pozůstatky po Usavekových mužích a ukořistil dvě zbraně. První byla automatická brokovnice AA-12 a druhá, oprýskaný kalašnikov. Kalašnikova jsem si hodil na záda a do ruky dal brokovnici, měla obří bubnový zásobník a i jinak byla nějaká neforemná. Slyšel jsem ale na ní jen samou chválu, tak jsem ji taky upřednostnil před „kalachem“.

Věděl jsem, že Poutník bude vyžadovat speciální přístup.

XXXXX

Rychlým klusem jsem procházel stoky a objevil mnoho slepých uliček a závalů. Už mi to tu nepřipadalo tak hrozné, dokonce jsem už ani necítil žádný zápach.

Po asi hodinovém bloudění jsem narazil v jedné slepé uličce na nedostatečně zajištěné mříže. Něco mi říkalo, že dotyčný je zajistil narychlo drátem. Visací zámek se válel nedaleko a podle toho jak byl ukroucen, to vypadalo, že se tomu stalo teprve nedávno. Opatrně jsem odvázal drát a nakoukl dovnitř. Nic mimořádného tam nebylo, jen další zával. Jednalo se patrně o středověký zbytek kanalizace. Pečlivě otesané pískovcové kvádry a zvětralá malta, pár krys, ale i nedbale zametené lidské stopy. Odjistil jsem zbraň a vyrazil vpřed. Nebylo tu žádné světlo a jen nějací drobní světélkující živočichové naznačovali, kde jsou zdi a kde je volný prostor. Protáhl jsem se asi dvěma úzkými prostorami a našel už stopy, které se dotyčný přede mnou nenamáhal odstraňovat.

Zával pomalu ustoupil a já našel další dvě mrtvoly. Teda bylo to jedno veliké psí tělo, ale dvě hlavy. Tělo se ještě škubalo a oči mrkaly. Z tlam jim visel dlouhý modrý jazyk. Země kolem byla zvalená a vypovídala o urputném boji. Dále jsem našel další podivné stvoření: dva obrovité mravence s masivními kusadly. Kroutil jsem nad tím hlavou a postupoval potichu dál.

Najednou se charakter středověké chodby prudce změnil, roztáhla se do šířky i do výšky a zamířila ostře vlevo dolů.

Nakoukl jsem opatrně za roh. Ve světle zářivek jsem viděl chlápka, kterého tak usilovně honíme, jak se pere s podivnou velikou zavalitou postavou. Poutníkův soupeř na první pohled připomínal zápasníka v řecko-římském, akorát dvakrát tak větším. Chlap měl ruce jak lopaty a držel Poutníka za krk, ten už se zdál, že je s ním konec, ale pak se mu podařilo soupeře zasáhnout kolenem do břicha a trochu se uvolnit. To mu stačilo, aby dosáhl na (mojí ! ! !) brokovnici a zasáhl gorilu do obličeje. Vím, že jsem nabíjel první hrubý brok a pak S-ball. Ukázala se to jako dobrá volba, protože hlava Poutníkova soupeře se obtiskla na protější zdi, jako její poměrně věrná kopie. Moc dlouho jí to ale nevydrželo, protože vzápětí stekla dolů a proměnila se v neúhlednou sračku.

Zmáčknu jsem spoušť na své AA dvanáctce a první střela Poutníka minula o pár centimetrů. Skočil bokem, ale to už byl na cestě k němu další. Exploze granátů byly nesnesitelné a se sebezapřením jsem vystřelil další tři rány. Všechno však šlo vedle. Rovněž mi došly i náboje.

Světlo přestalo svítit a Poutník zmizel neznámo kam. Pevně svírajíc bukovou pažbu ruské mašiny, vydal jsem se opatrně dolů.

Po deseti metrech jsem narazil na první zbytky Poutníkova soupeře, byl opravdu všude a jeho ohromné paže na mě nedělaly příjemný dojem. Jestli Poutník byl tomuhle schopen odolat, měl jsem obrovské štěstí, že ještě žiju. Pak jsem uslyšel vlevo od sebe šramot. Otočil jsem se instinktivně doprava a vystřelil.

Několik střel zasáhlo Poutníka do hrudníku a odmrštilo ho pryč.

„Sráči!“ Vydechnul jsem a nasypal do něho zbytek zásobníku. Bohužel jsem neměl čím přebít, tak jsem vytáhnul Glocka a zasáhl Poutníka do obličeje.

Byl tuhej. Sednul jsem si vedle něho a zhluboka si oddychnul.

Byl jsem na dně, sotva jsem lapal po dechu. Bylo to jen tak tak. Kdybych se s ním dostal do osobního kontaktu, dostal by mě. Chvíli jsem ležel na chladné zemi na zádech a sbíral síly, rovněž jsem přemýšlel, co se stalo s Míšou a jestli vůbec někam poletíme. Pak jsem si sednul a v šeru poslední blikající zářivky jsem uviděl Poutníkův kufřík.

„Copak tam máš?“ Ztěžka jsem vstal a došoural se ke kufříku. Co může táhnout takové individuum v Izraeli, ve válečném konfliktu v tomhle úhledném zavazadle?

Kufřík jsem opatrně otevřel a nakoukl dovnitř.

„Nic moc...“ V kufru byl přístroj podobný nějakému měřiči, rádiu nebo jako nějaký vyhledávač. Byly tam dva budíky, nějaké knoflíky a velký displej.

„K čemu to...“ Namátkově jsem jeden z čudlů zmáčknul a přitom sledoval Poutníka.

„Nějaká vysílačka, nebo co...“

Nahodilo se asi deset kontrolkek a displej se rozsvítil. „Hmmm. Co teď?“ Zamumlal jsem.

„Na co je tohle?“ Můj zrak padl na knoflík pod průhledným krytem. Bylo na něm napsáno něco podivnými klikyháky.

Odklopil jsem průhledný kryt.

Odpovědí mi bylo, že se rozsvítily zeleně další tři kontrolky a na displeji se rozsvítila pětka.

„Hergot...“ Zakroutil jsem hlavou. „Nikde to nemá žádný sluchátko... ani repráky! Kurva!“ Chtěl jsem na tu záhadu přijít sám, než to donesu do štábu toho izraelského generála.

„Když jim to dám a budu vědět, co to je, tak na tom budem o chlup líp.“ Přemýšlel jsem nahlas a chodil sem a tam. Znovu jsem si sednul k přístroji a zkoušel různé kombinace čudlíků. Toho černého pod průhledným krytem jsem se nedotýkal.

Když jsem zmáčknul modrý a bílý čudlík, pětka na displeji zmizela. Když jsem zmáčknul modrý naskočila, když jsme zmáčknul modrý a žlutý na displeji se objevila desítka a následným zmáčknutím patnáctka. Zmáčknutím všech tří knoflíku se nestalo nic, ale přístroj zlostně pípнул.

Divný.

„K čemu ta svině je?“

Na detonátor je to dost malý, přístroj je sice dost těžký, ale malý. Vzhledem k elektronice a složitosti, by se tam vešlo tak pět kilo plastické trhaviny a co nám ukazoval Günter, tak odpalování plastické trhaviny probíhá jinak, nikdo by s sebou netahal takový kufřík.

„Měřič? Ale čeho? Radar?“ Mávnul jsem rukou a znovu přistoupil ke kufříku.

„Budu to muset zjistit.“ Úkosem jsem se podíval na Poutníka, vypadal celkem dobře, myslel jsem, že slíznul i nějakou do obličeje, ale asi jsem se zmýlil. Na jeho tváři nebyla znát ani stopa po kulce.

Znovu jsem si kleknul na zem a opět zkoušel různé kombinace, už jsem ho chtěl zavřít a vypadnout odsud, protože mě navýsost zajímalo, co se stalo s Míšou, ale pak jsem si to ještě rozmyslel a znovu odklopil ten průhledný kryt. Tušil jsem, že tu je skryt význam tohoto přístroje.

Zmáčknul jsem černý čudlík.

Nic. Nic se nestalo, ani žádné pípnutí.

„Musí asi svítit displej.“ Řekl jsem do ticha. A zmáčknul modré tlačítko.

Na displeji se objevila pětka. Usmál jsem se. To už jsem znal. Můj prst se přibližoval k černému knoflíku, ale něco mi říkalo, abych to nedělal. Ale zvědavost byla silnější.

Zmáčknul jsem černý knoflík.

Na displeji se objevily nové číslice:

4:59

4:58

4:57

„Co to je?“

4:55

4:54

„Odpočítávání?“ Dál jsem nechápavě civěl na stroj. „K čemu?“

4:43

4:42

„Hmm.“

4:40

4:39

„Odpočítávání... Odpočítávání! Kurva!“ Jednalo se o samodestrukční zařízení.

„Časovaná bomba!“

4:23

4:22

„Svině, čím to zastavím?!“ Začal jsem mačkat různé kombinace knoflíků a páček, ale číslice pořád nemilosrdně ubíhaly. Začal jsem do kufříku bušit. Nic se ale nestalo.

3:52

3:51

„Přece to musí nějak jít!“ Zaúpěl jsem. Měl jsem relativně dost času na to, abych zmizel pryč, vytáhnul jsem proto nůž, co jsem měl v pouzdru a zapáčil. Nadzvedl jsem opatrně víko. Moc to nešlo, plech byl dost pevný. Zapáčil jsem vši silou a dekl odskočil. Vykoukla na mně změť drátů a taky jedno znamení hovořící o tom, že jsem totálně v prdeli.

Byla to značka jaderného nebezpečí.

„Kurvá!!!“ Zařval jsem tak hlasitě, že by to nejspíše vzbudilo mrtvolu. Teda nejen „nejspíše“. Poutník se opravdu pohnul.

„Do prdele!“

2:33

2:32

2:31

„Co mám dělat?!“

Když jsem viděl to množství drátů, zpanikařil jsem.

„Klid, klid! Jako v těch filmech, červený nebo modrý?“ K ocelovému válci vedly dva dráty. Jeden z nich jsem musel přestříhnout.

2:17

2:16

„Kterej?! Do prdele, kterej?!“ Pomalu jsem nabíral do breku, když tu se vedle mě ten parchant zase pohnul.

Otočil jsem se. Poutník se začal pomalu zvedat na nohy.

„Ty vole!“

1:59

1:58

Rychle jsem zhodnotil situaci a přeříznu modrý drát.

Displej se rozběhl jak o život, naprázdno jsem polknul a podíval se na Poutníka. Ten jenom nechápavě zakroutil hlavou a dal se na útěk. Zahodil jsem kufřík a běžel za ním. Na konci chodby jsem se srazil s Míšou a s Izraelem Gurionem. Nebo se ona spíše srazila s Poutníkem a pustila se do něho.

„Nech ho bejt! Bouchne tu za chvíli bomba!“

„Jaká bomba?“ Zeptal se generál.

„Atomová! Já...já... to vón!...“ A táhnul jsem Míšu pryč. Poutník se statečně probíjel skrze izraelské vojáky a zase zmizel.

„Zaslechl jsem na sebe proud nadávek a generál se rozběhl směrem k místu, kde jsem nechal kufřík.

„Musíme pryč!“ Křičel jsem na Míšu a táhnul ji za sebou.

Protáhli jsme se několika závaly a vběhli do stok, pak skočili do vody.

Země se zatřásla a na mě dopadly kusy betonu. Míšu jsem měl pod sebou a chránil ji tak svým tělem. Když už jsem způsobil takovou věc, tak jsem nechtěl, aby to odnesla ona. Voda kolem nás se začala vařit, až nakonec zmizela, pokryl nás těžký štiplavý kouř a oblečení mi zmizelo z těla, tu a tam jsem měl na sobě pár seškvařených kusů kimona a kůži ošklivě spálenou. Pak jsem upadl do bezvědomí.

XXXXX

Nevím, jak dlouho jsme tam tak leželi, ale nějakou dobu to být muselo. Když jsem otevřel poprvé oči, viděl jsem dva lidi, jak se nade mnou sklánějí. Měli na sobě skafandry a dýchací trubice. Chtěl jsem něco říct, ale neměl jsem jazyk, teda jazyk jsem měl, ale byl ještě připečený na patro.

Ležel jsem v nějaké skleněné baňce. To mi něco říkalo, takhle jsem se znovu narodil v Japonsku u Tamady. Byl jsem obalen nějakými hadicemi. Viděl jsem asi na půl metru, pak se všechno rozplývalo v hustém závoji. Znovu jsem zavřel oči.

Když jsem je pak otevřel, pocítil jsem zimu, nebo spíše lehké mrazení. Kůže na mém těle byla růžová, jak kůže novorozeněte. V hlavě jsem měl úplně vymazáno, pamatoval jsem si sice sled posledních událostí, ale jinak jsem nebyl schopen o ničem uvažovat.

Po nějakém čase mi vypustili vodu z baňky a opět ke mně přistoupili nějací zakuklenci.

„Dobré ráno.“ Pozdravil starší z nich. Kývnul jsem jim na pozdrav. Cítil jsem se o poznání lépe.

„Zotavujete se velmi rychle.“ Pokýval hlavou ten druhý.

„Vaše partnerka je na tom obdobně, včera už vstala.“

„Bluff.“ Jazyk se mi nechtěl odlepit z pata. Konečně.

„Už?“ Zeptal jsem se. Současně se usmáli.

„Jste v té nejlepší kondici. Vaše tělo se tím atomovým výbuchem vyčistilo. Bohužel, ne každý měl takové štěstí...“ Dodal mladší z nich. Zase jsem přikývnul.

„Dělal jsem všechno, co jsem mohl...“ Řekl jsem neurčitě.

„Ano, vaše partnerka nám už vylíčila váš hrdinný boj. Alespoň, že to nebyl nadzemní výbuch.“

„Myslíte, že budete taky moct vstát?“ Zeptal se ten starší. Pokrčil jsem rameny a pokusil se vzepřít. Šlo to těžko, oni mi ale pomohli a já si alespoň sednul. Prohlédnul jsem si své genitálie, Míša ze mě nebude mít žádnou radost.

„To nešlo zachránit...“ Komentoval to starší z nich. „Zkuste vstát.“ Vyzval mě. Dal jsem nohy přes okraj skleněné vany a pokusil se postavit. Pád zachytili v poslední chvíli oba pánové.

„Uvidíte, budete v pořádku. Vaše partnerka na tom byla stejně.“

„Potřebuju si sednout...“ Požádal jsem je.

„Ano... tady.“ Přistrčili mi židli a já zase odpočíval. Po chvíli jsem zkusil vstát a zase se posadit. Šlo to.

„Jak jsem tu byl dlouho?“

„Čtrnáct dní. Podle toho, v jaké jste byl stavu před tím, tak teď jste na tom asi o tisíc procent lépe.“ Usmál se na mně mladší z pánů.

„To je dobré. Díky.“ Přikývl jsem. „Nacházím se v Izraeli, nebo v Evropě?“

„Ne, jste na Islandu.“

„Na Islandu?“ Najednou mi došlo, že vzduch, nebo spíše smrádek, který tu dýchám je mi nějaký povědomý.

„A vy jste?“

„Doktor Larsen, zástupce pana Largussona.“

„Alfreda?“

„Ano, vy pana ředitele znáte?“ Podivil se muž ve skafandru.

„Trochu.“ Přisvědčil jsem.

„To vaše partnerka také tvrdila, ale pan ředitel si na vás nevzpomíná...“ Nejistě se zatvářil mladší z pánů.

„Nedivím se mu.“ Oba se na sebe podívali a pokrčili rameny.

„Udělejte pár kroků.“ Vyzvali mě. Zvedl jsem se ze židle a udělal asi tři mátožné kroky. Najednou se otevřely dveře a do místnosti vletěla Míša. Byla oblečená do světle modré teplákové soupravy a vrhla se na mně.

„Eriku!“

„Pozor, je ještě teplý.“ Křiknul na Míšu starší z pánů.

„Já...já nejsem...“

„Tak jak ti je? Víš kde jsme? Na Islandu a představ si, že Alfred ani Nikolas si na nic nepamatují! Já... co to... jak to že tam... Kde má pind'oura!?“ Rezolutně se zeptala Míša.

„No... byl seškvařený a nezvykle malý... nešlo...nemělo cenu se s tím...“

„Tak to ne! Okamžitě mu nějakýho přišijete, nebo se rozlučte s těmi svými!“ Míša si dala bojovně ruce v bok. Já tam zatím stál nahatý a červenal jsem se na všechny okolo.

„Lituji, ale takové operace zde neprovádíme...“ Koktal jeden z nich.

Míša udělal krok k nim.

„Ale mohli bysme se pokusit...kolego, kdybyste laskavě měla strpení...“

„Hned!“ Trvala na svém Míša. „Dokavad' je teplej.“

„Já...já nejsem...“

„Ticho! Ti blbci by tě nechali bez pind'oura, víš že toho mladšího jsem zabila? Dělali v tom oddělení kde měli tu medúzu. Toho šedivýho si nepamatuju, asi si ho musel zabít ty.“ Pak anglicky dodala: „Fofrem ho hodíte zpátky do roztoku a přišijete mu pořádný orgán!“

„Pokusíme se...“

„Ale ne že ho uříznete někomu jinému, vypěstujete mu ho z jeho kmenových buněk!“ Zakončila Míša, dala mi pusku, pak mě plácla po zadku a opustila laboratoř.

„Tak... kdybyste dovolil...odebereme vám tkáň...“ Řekl nejspíše starší z nich.

Na Islandu jsme byli ještě týden. Seznámili jsme se se všemi lidmi i s těmi, kteří mě tenkrát chtěli zabít. Neměl jsem na nikoho z nich vztek, ba právě naopak, pečovali o nás s největší ohleduplností a zájmem. I Míša byla nakonec spokojená a prohlásila že:

„Všechno zlé je k něčemu dobré.“ Trochu jsem se při tom začervenal.

Trénovali jsme od rána do večera a já zjistil, že máme stejné, ne-li větší schopnosti než předtím. Byl jsem ve vrcholné formě a po rovných pláních jsme se proháněli přes sto padesát kilometrů v hodině.

Bylo to super.

Vytrhli jsme ze zdi zábradlí a šermovali s Míšou několik hodin v kuse. Tato klání se setkávala s ohromným zájmem a obdivem přihlížejících. Několikrát jsme vyzvali na souboj i zdejší mutanty, ale neměli proti nám nejmenší šanci.

Pro Alfreda jsme byli obrovskou výzvou, ale prodělali jsme tolik kontaminací a dekontaminací, změn, včetně smrti a atomového výbuchu, že už se to vše ztrácelo a zůstávalo dosti nepřehledné.

Pátý den, co jsem se postavil na nohy, už tu byl opět Günter a velící generál Damien Declercq, spolu s nimi i nepostradatelný Horacio a pár dalších „fousů“.

Generál Declercq prohlásil, že situace v Evropě se za poslední dobu významně zhoršila a každou chvíli se očekává útok Hašimota.

„Pojedete hned s námi.“ Prohlásil nakonec.

„Co ostatní z týmu?“ Zeptala se Míša. Günter jen zakroutil hlavou.

„Co?“ Chtěl jsem vědět.

„Zahynuli při tom výbuchu...“ Dodal Declercq.

„Usavek?“

„Taky.“ Přitakal Günter. „Zahynulo padesát tisíc lidí...“ Míša se na mně podívala a zamračila se. Pokrčil jsem rameny.

„Poletíte sami.“

„Sami?“ Zvolali jsme oba najednou.

„Ano sami, urychlení prací mělo za následek to, že přepravní kapsle je příliš malá.

Rovněž BWU jsou všechny mrtvé. V době, kdy přistávala na letišti v Nebrknu, záloha narychlo stažená z Afganistanu, došlo k výbuchu...“ Günter se na chvíli odmlčel, zřejmě se mu to těžko říkalo. „Poletíte jen vy a Yamako.“

„Podle zprávy doktora Largussona jste v plné formě, gratuluju. Skoro to vypadá, že se vám ten výbuch hodil...“

„A Poutník?“ Zeptal jsem se, protože jsme o něm dosud neměli žádné zprávy a taky proto, abych odvedl rozhovor na jiné téma..“

„Zmizel, ale Izraelci na něho chystají útok, je prý schovaný kdesi v Evropě, snad v Rakousku. To pro vás ale není důležité. Důležité je, abyste dobře splnili misi. Židé už si s Poutníkem poradí.“

Japonsko

Pozdě odpoledne jsme se sbalili a odjeli na letiště. Tam na nás čekali tři „ptáci“, jak nazval Horacio ty nadzvukové bizjety.

„Můžem se tě, Horacio, na něco zeptat?“ Začal jsem rozhovor s naším tajemným společníkem.

„Jistě.“ Přikývnul a pohodlně se rozvalil v koženém křesle.

„Jaká je tvá úloha v celé té věci?“ Horacio se zamyslel a pak povídá:

„Já jsem jen pozorovatel, nic víc.“

„A pro jakou zemi pracuješ?“ Pokračovala Míša.

„Já pracuji pro blaho lidstva.“

„Ano, to ale dělá kde kdo. Jsi ze stejného vrhu, jako paní Suzan, nebo Poutník?“

Horacio přimhouřil oči a já tušil, že jsem se dobral k moc citlivému tématu.

„Ne.“ Zněla krátká odpověď.

„Né? Ale nebudeš asi obyčejný človíček, vid’?“ Ujišťovala se Míša.

„Docela obyčejný, jen mám trochu víc zkušeností.“

„Hmm.“

„Ale kdo je ze stejné skupiny jako paní Suzan, nebo-li paní Sue, tak to je doktor Jobard.“

„To je ten s těma modrýma očima?“ Ujišťoval jsem se. Horacio přikývl. „Co on je zač?“

„Původní rasa.“

„Původní rasa?“

„Ano, dřív to byli andělé, ale pak ztratili moc nad světem, porvali se o ní a Bůh je zavrhnul.“

„Bůh?“ Nevěřicně se zeptala Míša

„Ano Bůh.“ Potvrdil Horacio. „Už ho nebavilo dívat se na ty jejich věčné půtky a intriky. Člověk se mu zalíbil svojí bezprostředností a přímostí. Obdařil ho rozumem a vyhnal anděly z ráje.“

„Ale...“

„Ano, já vím, chcete říct, že byl člověk vyhnán z ráje. Ne, tak tomu nebylo. Z ráje byli vyhnáni andělé. V Bibli to pak zkomolil, protože nikdo nechtěl pochopit to, že by anděl byl vyhnán z ráje. Vymysleli si tu historku s Adamem a Evou a... no to je vlastně jedno. Andělé přežili do dnešních dnů, ale mají zakázáno se vměšovat do záležitostí lidí. Bůh je milostivý a nezatratil je úplně, jen byli...“

„Odstavení na druhou kolej.“ Dořekla za něho Míša.

„Jo, tak nějak.“

„Ale teď to vypadá, že se zase andělé začali do záležitostí lidí míchat.“ Namítnul jsem.

„Ano, to ale brzo skončí, věřte mi, Bůh to tak nenechá.“

„Bůh, Bůh, pořád hovoříš o bohu, ale kdo ho kdy viděl?“ Ozvala se nespokojená Míša. Horacio se jen usmál a povídá:

„Nesmíš přestat věřit, hlavně nepřestávej doufat a vše dobře dopadne.“

„Sem zvědavá...“ Řekla neklidně Míša a uvelebila se mi na rameni.

Přistáli jsme za deště na Curyšském letišti. Za námi dosedli oba „ptáci“ a jen co otevřeli dveře, do kabiny se nahnul vlhký studený vzduch. Na letištní ploše čekala houkající auta.

„Šťastnou cestu.“ Houkl na nás Horacio a zamával nám. „Brzy se setkáme.“ Chtěl jsem se ho ještě na něco zeptat, ale zespoda na mě křičel Günter, ať koukáme padat. Seskočil jsem dolů a nasedl do připraveného automobilu. Byl to nějaký rychlý BMW, protože jsme neustále jeli dvoustakilometrovou rychlostí a Günter do nás pořád hustil, že si máme počínat nanejvýš opatrně, ale když to bude nutné, tak i razantně.

„Třeba tam zabijte všechny ty žlutý huby, jen když mezi nima bude Hašimoto.“ To opakoval za každou třetí větou.

„A co Yamako?“ Zeptala se Míša.

„Tu taky, mě to je jedno, hlavně aby Hašimoto neudělal tu invazi. Pak se zase vraťte, budeme na vás čekat.“

Náš konvoj se řítí ohromnou rychlostí směrem k experimentálnímu ústavu. Silnice byly vyklizené a nikde ani živáčka.

„Chtěli bychom mluvit ještě s rodiči.“ Špitla Míša.

„Jsou tam.“

„Oba?“ Ujišťovala se. Günter přikývl.

„Máte deset minut na rozloučení. Pak začne odpočítávání.“

XXXXX

Projeli jsme branou a než řidič zastavil, už jsme měli otevřené dveře. Rychle jsme vyběhli a vešli do budovy. Byla to třípatrová moderní stavba ze železobetonu, jejíž vnější plášť byl pokryt mramorem.

„Tudy.“ Směřoval nás Günter k výtahu. Okolo nás bylo plno lidí, kteří nás se zájmem sledovali.

Sjeli jsme do desátého patra podzemí a nasedli do připraveného vozíku. Byl podobný těm, co používají golfisté. Vozík se rozjel plnou rychlostí vpřed, Günter pořád mluvil a mluvil, ale my ho s Míšou neposlouchali. Každý jsme byli myšlenkami někde jinde.

„Támhle jsou rodiče!“ Ukázala Míša. Vozík zamířil právě tam.

„Mami, tati...“ Otec vypadal zaraženě a matka byla hrdá. Úkosem jsem pozoroval Míšu a její rodiče. Tatík byl oděn do dlouhých černých kalhot po pradědečkovi a červená košile působila na toto technicistní prostředí poněkud nepatřičně. Vrchol jeho oblečení byla buřinka, kterou Míša okamžitě vzala a zahodila pryč. Její matka měla na sobě dlouhé pestrobarevné šaty a na nich bílé skvrny od sava. Když jsem uslyšel její táhlý smích, můj otec zrudnul.

„Už jste se poznali?“ Zeptal jsem se.

„Ano, už jsme...“

„...měli tu čest.“ Dokončila za otce matka. „Jsou to zajímaví lidé...jsou sice poněkud zvláštní, ale nejsou zlí. Řekni mi synku, kam to vlastně jedete? Nikdo mi to tu nedokáže pořádně vysvětlit.“ Matka měla v očích slzy.

„No... jedeme do Japonska, ale ne do téhle doby. Sestrojili tenhle stroj...“ Ukázal jsme na trubky kolem. „... a ten nás tam přenese.“

„Není to nebezpečné?“

„Není, Yamako už tak jednou letěla. Bude to v pohodě. Jsme s Míšou ve formě, nabijeme jim hubu, uvidíš.“

„Neměl bys tak mluvit, víš. Nesluší ti to.“

„Chlapče...“ Začal otec svůj proslov. „... teda, vím, že ti tak nemáme s maminkou říkat, ale pro nás seš pořád ten Erik, kterého jsem dával před lety do učení... No, čas rychle běží a já...“

„Tati, prosím tě.“ Přerušil jsem otcovo blábolení. „Mám vás rád!“ A oba je objal. Otec byl poněkud zaskočen a stál tam jak prkno, sice poněkud změknl, ale role otce mu byla pořád trochu cizí.

Vedle nás se spokojeně gebila Míšina matka a šklebil její otec, který si pro větší parádu nechal narůst rezavého kníra. Vypadal jak kocour. A byl spokojený, že se kolem jeho dcery točí taková honorace. Sebral ze země buřinku a narazil si ji na hlavu. Pravda, měl ji trochu nakřivo, ale alespoň byla sranda. Nakonec se obě rodiny k sobě připojily a napětí se uvolnilo.

„Bravo, hochu!“ Plácal mě po zádech Míšin tatík. „Seš chlapák! Dceru vezmeš do Japonska. Já byl nejdál v Košicích, na vojně. Chachá, to byly časy. No, já jen aby sis nemyslel, že neumím držet zbraň! Chachachá! No doufám, že se se žlutejma nebudeš moc bratříčkovat. K nám do podniku jezdili Vietnamci a to byla pěkná sebranka, však víš. Když si začali vařit to svoje vodleželý maso, to bylo horší, než když jsme na stavbě vařili z prdele kýbl s hovnama!“

Můj otec stál celý červený a jakoby ztuhnul. Míša se tatíka snažila umlčet, ale on pokračoval:

„No nic ve zlým, ale je to tak. Ti Japonci žerou zaživa chobotnice a ty mořský potvory a...“

„Buď už zticha, prosím tě!“ Utнула ho Míša a šlápla mu lehce na nohu. Tatík zaúpěl, ale nedovolil si pokračovat dál. Míšina matka se křenila na všechny okolo a vypadala jak pumlíč.

„Jsem ráda, že vás zase vidím Míšo.“ Řekla matka a pohladila Míšu po vlasech, ta zčervenala a nevěděla co říci. Chytnul jsem ji za ruku a přitáhnul k sobě. Cítil jsem, že to potřebuje.

„Buďte spolu šťastni.“ Matka každému z nás udělal křížek na čelo a obejmula nás. To byla nejnádhernejší chvíle, co jsem kdy zažil. Žel, netrvala dlouho. Do kruté reality nás vrhnul Fraisler.

„Je mi líto, ale už musíme jít... Přinesli jsme vám sem zbraně. Můžete se už obléci...“ Přistavili před nás dva nákladní vozíky plné beden.

„Máte můj Casull?“ Zeptal jsem se zkraje Güntera.

„Ano, měl jste ho zablokovaný v Olomouci, majitel nám ho nechtěl vydat, ale přesvědčili jsme ho. Máte do něho pět set speciálních nábojů.“

„Co moje čezeta?“ Pokračovala Míša.

„Máte ji mít, vybrali jsme z dvaceti kusů tu nejlepší a ještě prošla rukama zbrojíře. Není to špatná zbraň, ale já bych volil jinou. No nic, rozhodla jste se sama. Ještě pro vás máme navrch tuhle vestu. Je to trojitá vrstva vašeho kimona, bude se vám možná hodit, je tam spousta kapes. Další vaše zbraně jsou MP7 a HK416 s granátometem.“ Otvíral před námi bedny s poklady a nikdo si nevšímal tatínka Míši, který mezitím také otevřel jednu z beden. Byly tam granáty.

„Okamžitě to nechte být!“ Křikl na něho anglicky Günter.

„Ja nepanimáju.“ Jízlivě povídá tatík, držíc v ruce jedno vajíčko.

„Tati, dej to tam, prosím tě.“ Řekla pevným hlasem Míša. Tatík poslušně položil granát mezi ostatní.

„Jen taková prdel...“ Pokrčil rameny. Míši mi bylo líto, měla takové vlhké oči už při té rozlučce a její otec to musel ještě takhle zkazit.

„Až se vrátíme, tak ho přerazím.“ Řekla spíše pro sebe a kontrolovala zásobníky.

„Záložní zbraň máte Sig 228 v ráži 40SW, tedy stejná ráže, jako vaše hlavní. Pro ruční souboje vám firma Gold steel věnovala tyto dva meče. Jsou ze zvláštní edice.“

Günter nám podal každému jednoho krasavce. Vytáhnul jsem ho na svět a zkusmo jím zašvihal ve vzduchu. S mojí starou katanou pro socky se to nedalo vůbec srovnávat.

„Dobrý!“ Pochválil jsem Němčoura. Ten se jen krátce ušklíbl a mně bylo jasné, že byla zapomenuta všechna dřívější nevráživost.

„Dál, termovize v páté generaci. Je jich jen pár prototypů. Je hodně dobrá, nepodceňujte ji, tímhle přepínačem uvidíte i dráty ve stěně a tímhle...“ Ukázal na další spínač. „... použítte radar.“

„Radar?“ Podivil jsem se.

„Ano, je to taková kombinace, jedna tato věcička stojí asi tři miliony dolarů. Nic se ale nestane, když to tam někde necháte, nejdůležitější je Hašimoto!“ Dál nám ukazoval nejmodernější hračky a zbraně a já tu a tam mrknul na mámu a na otce.

XXXXX

Když už jsme byli po zuby ozbrojeni a oba měli na sobě asi stokilové batohy, nastoupili jsme na nákladní vozíky a ti s námi odjeli směrem k velínu. Rodiče jeli za námi. Míšin tatík se dožadoval, že chce řídit, ale nebylo mu vyhověno. Míša se zase málem rozbřečela. Dal jsem ji ruku kolem ramen a řekl:

„Mysli raději na Martina.“ To ji dokonale probralo.

„Martin!“ Zvolala. „Už se na něho těším!“

„Nejdřív ale Hašimoto!“ Usadil ji Günter a usmál se na nás.

„Neboj, dostane, co si zaslouží.“ Uklidňoval jsem ho. Günter spokojeně přikývnul a dál se věnoval řízení.

Předjeli jsme před velín, tam se k nám přidala Yamako. Byla nějak zaražená. Na sobě měla stejné kimono, jako my, včetně přídavné vesty. Měla dvě pistole a MPsedmičku. Na zádech jen malý batůžek.

„Asi se ji nechce.“ Komentovala její výraz Míša.

Před řídicím střediskem bylo nastoupeno několik desítek politiků, včetně našeho prezidenta.

Projev začal předseda Evropské Unie a hovořil o mimořádné důležitosti této mise.

Snažil se nás nabádat, ať v zájmu přežití lidstva zvolíme vždy tu správnou cestu a ať neohroženě bojujeme proti terorismu.

„Kecy.“ Komentovala to Míša. Přikývnul jsem, ale museli jsme to vyslechnout. Kamery běžely na plné obrátky a z nás se pod tíhou reflektorů kouřilo. Otočil jsem se na rodiče a zvednul palec. Odpovědí mi byl hysterický tleskot od politiků, právě předseda končil a jeho místo zaujal někdo jiný.

„Buzeranti! Kdyby nám raději nechali dýl času s rodiči, tyhle ciráty...“ Zdusil jsem v sobě vztek a jen kamery mě přinutily zůstat na místě a předstírat věrného syna této planety. Po další sérii žvástů nám toužil každý z politiků stisknout ruku a vyfotografovat se s námi.

„Suvenýr od velkého Erika.“ Komentovala to Míša. Štípнул jsem ji, myslím, že to cítila i přes kimono, protože mě na oplátku šlápla na nohu.

Co se týká bot, tak jsme si doslova vydupali Martensky. Byl kolem toho boj (Míša chtěla ty s tou anglickou vlajkou a já chtěl zase oranžový), ale nakonec jsme prosadili svou. Vnucovali nám různé goretexové křápy a vojenský speciály a vypočítávali různé výhody, ale oba jsme byli neoblomní. Nakonec jsme dostali to, co jsme tolik chtěli. Sice měly jen černou barvu, ale ta malá anglická vlaječka zůstala.

XXXXX

Předstoupil před nás nějaký profesor v bílém plášti. Představil se jako doktor Mateus Kroner a že je ředitelem tohoto projektu. Podali jsme si ruce.

„Díky, že jste to stihli v tak krátkém termínu.“ Řekla na úvod Míša. Profesor se uklonil a zavedl nás k ocelové kouli.

„Tohle je kapsle.“ Ukázal na předmět, který měl asi sedm metrů v průměru. „Je ze zvláštní slitiny boria a thoria, s příměsí wolframu. Je to prototyp a jak jistě víte, prototypy jsou jen neodzkoušené vynálezy nás inženýrů a vědců. Nevíme pořádně co se stane, ale paní Yamako nám ukázala a předala mnoho zajímavých věcí, jsme jí za to neskonale vděční. Yamako se lehce uklonila a pan Kroner pokračoval dál:

„Vše je teoreticky spočítáno a matematicky doloženo. Simulace na počítači také dopadly dobře.“

„Jak to funguje, profesore?“ Chtěl jsem vědět.

„Princip je asi tento: Celý polygon je vlastně velká osmička, nebo-li dvě elipsy, které jsou v prostředku zamčeny a odděleny od sebe.“

„Zatím chápu, pokračujte.“

„Ano, v sousední osmičce už začal proces zrychlování žhavého plazmatu složeného z iontů původního protoplynu. Ty, až se urychlí na dostatečnou rychlost, se pustí do naší osmičky, která se mezitím podchladí na mínus dvěstěšedesát stupňů. Nárazem tohoto super těžkého a superrychlého materiálu se vytvoří neuvěřitelná síla, kterou bude vázat obří magnetické pole. Celá kapsle se, až do ní vstoupíte odsune do sousední části, to je prostředek osmičky. Až rozžhavené ionty vlnou sem, rozdělí se napůl a každá půlka udeří současně do kapsle.“

„Ta ten náraz ustojí?“ Skočil jsem mu do řeči. Profesor pokrčil rameny. Paní Yamako tvrdí že ano, naše výpočty tvrdí že ano. Rozum říká, že ne. Vyberte si.“

„Hmm. Co si o tom myslíš ty, Yamako?“ Zeptala se Míša.

„Já věřím mozku.“ Řekla krátce.

„No, abych to dopověděl, pokud to kapsle ustojí a magnetická pole nedopustí, aby se ta energie dostala ven, tak se vytvoří červí díra a vy se přenesete do Japonska budoucnosti. Je to velmi zjednodušená verze a není úplně přesná, musel bych vám k tomu nakreslit mnoho grafů a tabulek, ale tak nějak to zjednodušeně funguje. Proces je spuštěn a nejde už zastavit, jakmile se otevře kapsle, začne u nás odpočítávání.“

„Dobrá, profesore, provedli jste dobrou práci, jsme vám zavázáni.“

„Tak, už je čas.“ Vyzval nás Günter a doprovodil nás spolu s profesorem ke kapsli. Vypadala impozantně, veliká namodralá koule, vyleštěná do velikého lesku. Kolem stály tři osoby obsluhy, dvě z nich otevřely kapsli a jedna zády k nám, stále něco kontrolovala na přenosném panelu.

„Šťastnou cestu.“ Popřáli nám oba současně.

Zamávali jsme na rozloučenou ostatním lidem a já poslal pusou směrem k rodičům. Pak jsem se otočil a vešel do útrobu, za mnou šla Yamako a poslední Míša. Vnitřek byl malý a stísněný, sotva pro tři lidi. Najednou jsem za sebou uslyšel hluk a nějaký povědomý hlas. Nastala strkanice a křik. Dveře se zabouchly a nastala totální tma, neměl jsem se čeho chytit. Něco mě praštilo do obličeje a škráblo do nosu.

„Co se sakra děje?“

„Zrádce, je to zrádce!“ Křičel tu někdo, hlas to byl známý, ale nedokázal jsem ho identifikovat.

„Co? Přestaň do mne tlouct, Horste, já nejsem Yamako.“ Ozvala se Míša.

„Có?! Horste?“ Zvolal jsem, jak si se sem dostal?“

„Poslal mě sem Alfred, abych vás varoval! Yamako je zrádce!“

„Zrádce je Horst, poslal ho sem Hašimoto!“ Oponovala Yamako ukrytá před ním pod mýma nohama.

„Ticho!“ Křičela Míša, zatímco Horst ji šťouchal mezi mýma nohama nějakou tyčí a Yamako ječela, jako by ji na nože brali.

„Dostali jste nás do pěkný bryndy!“ Snažil jsem se přehlušit ostatní, v kapsli dál panovala naprostá tma a bylo v ní horko až k zalknutí. Zajímalo mě, co se děje venku. Všichni z toho museli být paf, když do kapsle nastoupil Horst a zabouchnul dveře.

„Chci vědět pěkně po pořádku co se stalo.“ Řekla Míša. „Začínáš ty, Horste. O co tu jde?“

„Řeknu to zkráceně...“

„Buď tak hodný, nikdo tě nebude přerušovat, pak si poslechneme verzi Yamako.“ Dodal jsem.

„Když jste odjeli a nikomu nedali pořádně na vědomí, že nás miníte opustit...“

„Tobě jsme to na vědomí dali.“ Přerušil jsem ho hned zkraje, protože jsme se s Pistolkou, Flanelovou košilí a Horstem rozloučili.“

„Říkal si, že ho nebudeš přerušovat!“ Rýpla si Míša.

„No, jó... mlčím.“

„No, zkrátka nastalo pěkné pozdvižení, vy jste dobře nepochopili mentalitu Japonců, jsou sice odměření, ale byli na vás hrozně závislí a potřebovali vás. Byli jste zkrátka zárukou správného vývoje a transparentnosti systému.“ Horstova slova mě zaskočila. Co jsem si pamatoval, tak jsme od Japonců neslyšeli jediné slovo díky a spíše proti nám intrikovali.

Podvědomě jsem cítil, že se koule začala pohybovat.

„Zprvu to byla docela rána, ale před národem vystoupil Alfred a situace se celkem uklidnila, perzekuovaní lidé se vrátili na svá místa a začali mezi sebou vytvářet kliky. Z lukrativních míst se začali vyhazovat lidi, kteří tam sloužili za Tamady, i když nedělali špatné věci a nikomu neškodili. Začala s tím Yamako, chtěla mít svoje lidi všude.“

„To není pravda! On lže!“

„Drž hubu!“ Zklidnil jsem ji a zatahal silně za vlasy. „Nikdo ho nebude přerušovat.“ Yamako se dala do fňukání a kapsle nabrala větší rychlost.

„Tak a dostáváme se k jádru věci... Hergot, nemotá se vám hlava?“ Zeptal se podrážděně Horst.

„Trochu, pokračuj.“ Odpověděla za mne Míša. Já osobně jsem se potil na takových místech, že se to nedá napsat ani do Masomlejna. Teda dá, potil jsem se hlavně na prdeli a na koulích.

Na prdeli víc.

„No... kdybych věděl, že tu bude takové horko... Zkrátka, asi za měsíc, co jste zmizeli, Yamako provedla převrat a chopila se moci.“

„Lháři!“ Osočila ho Japonka, ale krátké zatahání za vlasy ji udělalo klidnější.

„Zavraždila si svého otce!“ Obvinil ji Horst.

„Có?“ Podivili jsme se s Míšou a v kapsli nastala nová bitka. Tu se nám s Míšou podařilo brzo zlikvidovat, protože oba dva „bijci“ byli pobytem v těsném, horkém a rotujícím předmětu značně unaveni.

„Co bylo dál?“ Zeptal jsem se.

„Teď budu mluvit já! On už mluvil dlouho!“ Navrhovala Yamako.

„Nebudeš.“ Rozhodla Míša. „Horst ještě neskončil.“

„Neskončil, to hlavní teprve přijde. Zabila svého otce, který jí bránil převzít moc, spřáhla se s mutanty a s Hašimotem, Tamadovým bratrem. Hašimoto pak zabil císaře, čímž se nadobro přerušila dynastická větev a...“

„Co víš o tom, že údajně pátrají po mém synovi?“ Chtěla vědět Míša.

„Pátrají po něm.“ Odpověděl krátce Horst a hned pokračoval: „Nevím čím to byl nápad, jestli týhle žlutý krávy, nebo toho polodementa, ale vyslali komando do Tibetu pátrat po Martinovi.“

„To není pravda! Horst vám lže, nic takového jsem nespáchala! Proč bych jinak lezla sem?“

„Abys tomu dala důvěryhodnost! Při první příležitosti vás zabijí! Já jsem vás přijel varovat, dokonce jsem musel zabít své druhé já, abych se dostal sem na své bývalé pracoviště! Chápete to?“

„Tys zabil sám sebe?“ Zhrozila se Míša.

„Nic jiného mi nezbyvalo.“

„Ty vole, to je šílený!“ Poznamenal jsem, nic jiného se ostatně na to nedalo ani říci.

„My jsme byli sice už jednou mrtví, ale zabít sám sebe a přitom zůstat naživu... Seš pašák Horste, já ti věřím.“

„Já taky!“ Podpořila Míša Horsta.

„Lže, Horst lže!“ Křičela hystericky Yamako.

„Podívej se, děvenko, tvój verzi jsem slyšel asi stokrát. Vypadá sice věrohodně, ale moc se mi nelíbila. Pořád mi bylo divný, jak to že ty, taková kariéristka, se vydáš na takové dobrodružství.“

„A proč bych sem měla jako lízt, když jsem podle Horsta uchvátila moc? Nic by mi nestálo v cestě!“ Namítla celkem logicky.

„Něco ti přeci jenom stálo v cestě...“ Poznamenala Míša.

„A co?“

„Martin. To byl tvůj problém.“ Pochopil jsem, Yamako se bála, že by ji Martin mohl zase svrhnout a nevěděla navíc, jestli my nejsme u Martina.

„Musela si vykonat tuto cestu, neměla si jinou možnost. Musela si se přesvědčit kde vlastně jsme a jak na tom jsme. Hodila si zdejším vědátorům pár typů, jak si usnadnit život, aby ses stala důvěryhodnou a pak si nás vyhledala za účelem dopravy a popravy přímo v Japonsku.“

„To není pravda, proč bych to dělala?“ Rozbrečela se Yamako.

„Až přistanem, tak mi to povíš.“ Odpověděla jí Míša.

Kdyby tam nebylo takové horko, tak by mi zcela jistě přeběhl mráz po zádech.

„To je teďka jedno, myslím že na místě velmi rychle zjistíme, kdo mluvil pravdu, teda jestliže tu zaživa neuvažíme.“ Podotkl jsem já.

Vedro zde, připomínalo sopku. Horst už odpadl a Yamako se rovněž bezvládně svezla k mým nohám. Vůbec se mi nezdálo, že se jim ten experiment povedl...

„Jak jseš na tom?“ Šťouchnul jsem do Míši. „Myslíš, že už dorazilo to horké plazma?“

„Myslím že ne.“ Oddychla těžce. „Myslím, že bude ještě hůř.“

„Říkali přece, že to budou ochlazovat... tak proč takové vedro? Jen aby to vydržel ten plášť...“ Poklepal jsem na stěny, byly rozpálené. Sednul jsem si na batoh a zaklínal se mezi Míšu a Yamako.

„Měli bychom si vlézt do těch popruhů...“ Ukázal jsem na fixační systémy, do kterých jsme se podle instrukcí měli upoutat.

„To nemá cenu... já se už nemůžu ani hýbat, je mi blbě...“ Jen to dořekla, tak z ní vyběhla nějaká šedivá kaše. Teda, jestli byla opravdu šedivá, to nevím, ale smrděla přímo odporně.

Pak to přišlo...

Do naší elipsy dorazilo horké plazma. Jestliže předchází transformace a zpětné čištění bylo peklo, tak nevím, kam zařadit průlez červí dírou.

Kapsle se zhroutila dovnitř na třetinu původního vnitřního objemu. Dodneška mám obtisklou Horstovu podrážku na tváři. Můj superorganizmus se s tím nedokázal doteď vyrovnat, asi usoudil, že se jedná o přirozený útvar. Kapánek nám to zmodifikovalo naši DNA (po kolikáté už?). Horst a Yamako byli rozmáčknuti a společně vytvořili rajský protlak.

Nedobrovolnou součástí mého těla se stala čísi čelovka. Zarostla do mého těla tak intenzivně, že mi ji později museli odoperovat a službu konající lékař nemohl uvěřit, že jsem se s ní nenarodil. Prý je součástí mého genomu.

Míša, jako bonus, přišla o svojí drahou čezetu, která zmizela neznámo kam a její HKáčko bylo scvrklé do podoby abstraktní skulptury znázorňující vyhnání z ráje. Oba jsme měli trochu rozteklé obličej a ke všemu nám začaly bouchat náboje.

Nejhorší byly ty z Casullu.

Nebylo proti nim úniku a než to skončilo, měl jsem několik čistých a nečistých průstřelů.

Kapsle dosáhla přetížení několika desítek g a hrozilo, že se roztrhne. Když už jsem myslel, že srosteme s Míšou nohama k sobě (tak jsme si byli blízko) ozvala se hromová rána. Plášť kapsle se roztrhnul a dovnitř vniklo denní světlo.

Ležel jsem asi tak týden, než jsem byl schopen pohnout malíčkem. Další týden nás žrali nějací odporní mravenci, kteří trhlinami vnikli dovnitř. Komáři do mě nakladli tisíce vajíček a ty se s úspěchem vylíhly. Nechybělo mnoho a nic by z nás nezbylo.

Zachránili nás nějací dobří lidé, pro jistotu mi ještě zlomili ruce a nohy a naložili nás do automobilu.

„Zkázíte mi práci.“ Pokusil se ji zarazit Iránec, ale Yamako se to zřejmě líbilo. Kroutila jehlicí, až jsem z toho málem omdlel. Pak ji prudce vytáhla, Míša se sesula zpátky na stůl.

Japonka se na mne pomalu otočila, v jejích očích bylo tolik nenávisti a zloby, že to až bralo dech.

„Budete se přede mnou plazit!“ Pomalu došla ke mně a strhla prostěradlo. Očima jezdila po mém těle a skončila kde jinde, než u genitálií.

„Né.“ Uniklo mi náhodou.

„Ale ano.“ Pokývala zlomyslně hlavou Yamako a vzala je do ruky. Hrála si se mnou a mnula je lehce mezi prsty. Naprázdno jsem polknul, litoval jsem, že jsem se do této akce vůbec pustil. Přežít atomový výbuch bylo sranda ve srovnání s péčí paní Yamako. Byl jsem rád, že ji to po dvou hodinách přestalo bavit.

Pak se všichni tři odporoučeli a nechali nás Fousáčovi. Ten nás z nás nejprve hadicí omyl krev a zeptal se:

„Kdo chce být jako první?“ Zarytě jsme mlčeli, pak jsem neznatelně přikývl a Darek to bral jako můj souhlas.

„Dobrá. Čím začneme?“ Otázal se. Zakroutil jsem hlavou, jako že nevím.

„Nejste na tom zrovna nejlíp...“ Zhodnotil náš stav. „Bude to dost riskantní, tohle by vám mělo pomoci.“ Z lněného pytlíčku vyndal zelenou nádobku. „Pomůže vám to.“

„Do pekla.“ Neodpustil jsem si komentář.

„Nikoli, pomůže vám to na nohy a v boji proti Tamadovi a spol.“

„Có?“ Zvolali jsme oba a podívali se na sebe.

„Dělejte.“ Vyzval nás a přiložil mi skleničku ke rtům.

„Nechci, je to další ďábelská lež!“ Vzpouzel jsem se.

„Když nechceš po dobrém...“ Zvrátil mi hlavu, dvěma prsty mi otevřel pusku a nalil do mne tekutinu. Chutnala hořce. Pohladil mi ohryzek a já polknul.

To samé zopakoval s Míšou.

„Ty pse, až já tě...“ Příjemné teplo se mi rozlilo do celého těla a cítil jsem, jak se mi doplňují síly.

„Dárek od vašeho přítele Alfreda.“ Usmál se Darek.

„Alfreda?“ Nevěřičně jsem zopakoval. Iránec kývnul a usmál se.

„Přesvědčil mě, abych přešel na jeho stranu.“

„Jak to že vůbec žiješ?“ Zeptala se právem Míša. Co si pamatuju, tak Iránec měl zhynout kdesi při našem útěku z Tamadových laboratoří.

„Tamada mě znova naklonoval, za to ho taky jednou bezbolestně zabiju, k ostatním se necítím tak zavázaný... Zkuste vstát.“ Vyzval nás.

Pokoušel jsem se pohnout končetinami, ale moc to nešlo. Dobře na tom byla levá noha a pravá ruka. Zbytek těla, jako bych vůbec neměl.

„Hmm. To je zlé.“ Poznamenal Darek. „Co vy?“ Optal se Míši.

„Akorát nemůžu hýbat moc s pravou rukou, jinak snad...“ Posadila se.

„Ty jó...“ Záviděl jsem nahlas.

„Vstávej, ulejšváku, já tu všechno sama dělat nebudu. Dělej!“ Seskočila se stolu a omotala si prostěradlo kolem těla.

„Nemáte tu pro nás nějaké šaty?“

„Tak to opravdu nemám. Celá akce už tak byla nesmírně nebezpečná a vy byste chtěli...“

„Dobrá, dobrá.“ Chlácholila ho Míša. „Vstávej!“ Zakřičela na mne.
 „Já nemůžu...“ Bránil jsem se spravedlivě.
 „Simuluje. Jak si to říkal, že se jmenuješ?“
 „Hasim Kaš Darek, přátelé mi říkají Kašoun...“ Poťouchle se usmál.
 „Dobrá, co děláte, Kašoune, s lenochy v Iránu?“ Darek se zarazil.
 „Lenoši v Iránu vůbec nejsou, ti by tam vůbec...“
 „Dobrá, už lezu.“ Přerušil jsem jejich námluvy a pokoušel se posadit. Moc to nešlo, museli mi oba pomoci a stále to nebylo ono.
 „My tě snad budem muset odvézt na vozičku...“ Kroutila hlavou Míša.
 „To by nebylo vhodné, madam... Tamada má...“
 „Já vím, dělám si jenom prdel.“
 „Krása, máte tak úžasně nevymáchanou hubu, madam. Vás bych chtěl mít ve svém harému.“
 „Tak moment!“ Zarazil jsem ho. „Myslím, že se poněkud přeceňujete!“
 Konečně jsem si sednul.
 „Á pán už je na tom lépe. Výborně! Budeme potřebovat vaši pomoc.“ Zatlaskal vesele.
 „Z toho se jen tak nedostanem.“ Poznamenal jsem skepticky.
 „Moment!“ Zvolal náš dobrodinec. „Od pana Largussona mám ještě jednu flaštičku!“ A vytáhnul známou modrou tekutinu.
 „Ty vole, modřenka, do toho já nejdu!“ Zakroutil jsem hlavou.
 „To je jak v té pohádce, nejdřív se napiješ z jedné studánky...“ Chichotala se Míša.
 „Dej mi pokoj se studánkou, já nic pít nebudu!“
 „Budeš!“ Řekli oba současně a Darek se na mne škodolibě usmál. Nacvičeným hmatem mi otevřel ústa a nalil mi do chřtánu modrou tekutinu. Míša to polkla dobrovolně, ale moc už jsem to nevnímal, protože jsem spadnul s postele na zem a začal se kroutit. Slyšel jsem, jak na mne Fousáč mluví:
 „Jen pořádně řvěte, ať si myslí, že dostáváte do těla.“
 V duchu jsem si slíbil, že mu to jednou vrátím.

XXXXX

Řvali jsme a kroutili se s Míšou asi hodně, protože Darek alias Kašoun si pobrukoval nějakou Iránskou odrhovačku, strašně u toho kňoural. Byl to hrozný zážitek, už jsem zapomněl jak chutná modřenka, na konci jsem si bolest zase vychutnával a užíval si jí. Nebylo to tak intenzivní, jako když jsme se protahovali přes červí díru, ale trvalo to dlouho. Taký nás navštívil Tamada a nějací mutanti. Když zjistil jak trpíme a jak Darek později vyprávěl, byl jeho mučitelským uměním unešen. Darek mu řekl, že nám dal trochu napít, když jsme měli žízeň a že on si potřebuje trochu odpočinout. Tamada zase spokojeně odešel. Když utrpení skončilo, byl jsem spolu s Míšou naložen na lůžko a odtáhnut do izolace. Tam se nám Darek věnoval individuálně. Přítomna byla občas Yamako a Darek chtě nechtě musel někdy přiložit kleště k dílu. Připadalo mi to jako lechtání, když mi s nimi ukusoval kusy masa. Míša ve vedlejší cele ječela jak pomínutá a ve volných chvílích si vyměňovali s Darekem zkušenosti. Iránec, když zjistil, že mají s Míšou podobné zájmy, hustil do ní všechno co znal a věděl. V umění se

mu nemohla vyrovnat, ale když mu řekla, že v Gentechu objevila látku, po jejímž požití dotyčný odmítal zemřít, tak se Darek zasníl a řekl:

„To by bylo něco pro mne.“ Zaťukal jsem si na čelo, načež se na mne oba vrhli a lámali mě v kole.

Svědilo to.

XXXXX

Po čtrnácti dnech, kdy se nám Darek spolu s Yamako věnovali, jsme zesílili natolik, že jsme mohli přistoupit k akci.

Plán byl takový:

Darek, jakožto spojka mezi Alfredem a námi, oznámí přesnou dobu, kdy zaútočit. Měli jsme za úkol zničit jednou pro vždy mutanty a bratry Katóovi. Alfred spolu s několika věrnými měl zaútočit na televizi a odvysílat reportáž o tom, že žijeme a že jsme se vrátili. Předpokládalo se, že lid povstane a podpoří nás.

Útok na silně chráněnou televizi byla převážně sebevražedná akce, ale s tímhle měli Japončiči bohaté zkušenosti. Jako důkaz naší existence přinesl Darek do mučírny kameru a my jsme s Míšou natočili úsměvný šot, kde vyzýváme místní obyvatelstvo k povstání a k útoku na státní televizi. Slibovali jsme zrušení scannerů a volný pohyb po Asii. To měla být slušná vyhlídka pro deprimované Japonce.

Jeden z problémů, (kromě asi miliónu dalších) byl, jak už bylo naznačeno s císařem. Nikdo z císařské rodiny sice už nežil, ale Alfred sliboval, že určitě někoho spolehlivého najde, kdo převezme božský trůn a nebude to takové hovado, jako ten předchozí. Na nás zbyla opět nejhorší práce. Cítili jsme se sice v naprosté formě, ale neměli jsme žádné zbraně. Darek odmítal dát z rukou své mučící nástroje po dědečkovi a nám nezbývalo nic jiného, než nějaké posbírat cestou.

„Nemůžeš nám něco přinést? Nějaké meče?“

„Ne.“ Tvrdošíjně odmítal Iránec. „Pořád mě kontrolují.“

„A jak si sem dostal tu kameru?“ Vyzvídala Míša.

„V kabele spolu s nástroji, musel jsem jich půlku nechat doma, aby se tam vešla. Do kabely mi nelezou, boje se.“

„Hmm.“ Přemýšlela. „A nemůžeš...“

„Nemůžu, už jsem ti to jednou říkal!“

„Ale jak máme... musí to být rychlá akce. Pochop!“

„Já to chápu, ale tohle už nechám na vás.“

„Jedná se taky o tvůj život.“ Přisadil jsem si, ale bylo to marné. Darek odmítl spolupracovat nad rámec dohody s Alfredem.

„Seš sketa!“ Obvinila ho nakonec Míša.

„Já?“ Rozčlílil se. „Já že jsem sketa?! Zachránil jsem vám život, to jsem ještě nikdy v životě neudělal. Kdo mi přišel pod ruku, tak ten nikdy neodešel po svých a já vás tu kurýruju! To jsem se dočkal vděku!“ Odpliv si na krvavou betonovou podlahu.

„No dobrý, dobrý, tak se nezlob.“ Chlácholila ho. „Chceš pusu?“ Usmála se.

„Chci.“

„Počkat!“ Zaprotestoval jsem.

„Ticho!“ Okřikla mě a dala Darekovi velkou pusou na fousatou tvář a šťouchla ho do žeber.“

„Pozór, jsem lechtivej!“ Odsedl si od ní Darek.

„Pán je lechtivej! No tak toho budeme muset využít!“ S Míšou jsme se zachechtali.

„Né!“ Vypísknul, ale pevně jsme ho stiskli, položili na stůl a přivázali.

„Opovažte se!“ Varoval nás.

Ďábelsky jsme se na něho usmáli.

„Jen do prvního počůrání.“ Prosila Míša.

„Opovaž se...“ Pak už jenom kopal nožičkama a opravdu si ucvrknul.

„Parchanti! Počkejte, až přijde Yamako!“ Vyhrožoval a odkráčel se převlíknout. Smíchy jsme se váleli po zemi. Míša se ho druhý den zeptala:

„Tebe ještě nikdo nemučil?“

„Ne.“ Odsekl Darek a přejížděl si ocílkou skalpel.

„Proč ne?“ Naléhala dál.

„Proč? Ty seš opravdu blbá!“ Kroutil hlavou. „Copak to jde, v naší branži?“

„No proč ne?“ Divila se. „Ze studijních důvodů. Nebo, abys věděl jak to bolí...“

„Nepotřebuju vědět, jak to bolí, stačí když vím, co mám dělat, nebo kde je citlivé místo.“

„No jenom chtěla vědět, jestli víš, jaké to je, když se mi rejpeš tou jehlicí v kolenu, nebo nám pálíš zaživa maso?“ Darek nic neříkal a jen si mlčky připravoval nástroje. Jeho kabela se mi zdála nějak plná.

Docela se na nás vyřádl...

XXXXX

Den odplaty se přiblížil a mě osobně svrběly klouby, Yamako totiž u nás strávila celé odpoledne a docela se na nás vyřádila. Já jsem přišel o genitálie, ale Darek mě chlácholil, že to nic neznamená, protože mi je Alfred zase vypěstuje.

„To už je podruhý!“ Sakroval jsem a cítil se poněkud prázdný.

„Aspoň budeš mít motivaci.“ Zakončil poněkud nepřesvědčivě.

„Vypěstovaný koule...“ Mumlala zaraženě Míša.

„Když ti to nebude stačit, u mě máš vždy otevřené dveře.“ To už jsem nevydržel a vlepil mu takovou facku, že odlétl metr daleko.

„Ještě jednou si ji vemeš do huby a o koule přijdeš ty!“ Řekl jsem ke vzlykajícímu Iránci. Myslel jsem, že toho vydrží víc.

Další den to přišlo.

Den začal obvyklou ranní vizitou Dareka v doprovodu zástupce Tamady a ministra vnitra Isuruku Nakataua.

Nakataou byl neuvěřitelná kreatura, měřil dva metry a vážil přes stopadesát kilo. Byla to noční můra všech Japonců.

Rád mučil lidi, ale na nás měl patent pouze Darek, který velmi nerad trpěl, když se mu do toho motala paní Yamako. Ta se ale nenechala nikdy odbýt, přestože ji Darek vyhrožoval, že jí můžeme po jejím neodborném zákroku exnout.

„Tak si je znovu vypěstujem!“ Okřikla ho vždycky a dál si zamazávala ruce o naší krev. Nakataou rád očumoval Míšu. V Japonsku byly bělošky zřejmě nedostatkové zboží a Nakatau se sem chodil vzrušovat.

Nachystali jsme mu malé překvapení.

Přestože akce měla proběhnout co nejrychleji, Isuruku nám vyšetřil ještě nějaký čas svým brzkým příchodem.

Leželi jsme jako obvykle na stole přikrytí pouze prostěradly. Byli jsme už oblečeni do civilního oblečení, které Darek nakonec propašoval přímo na sobě.

Japonec přišel jako obvykle k Míše, jednu ruku zastrčenou hluboko v kapse a strhnul z ní prostěradlo.

Pohled to byl nezapomenutelný. Vytřeštil oči a pohlédl vyděšeně na Dareka. Ten se na něho mile usmál, Míša využila chvilkové nepozornosti a seskočila ze stolu.

„Teď si krapet vyměníme role.“ Špitla mu Japonsky do ucha, ten bastard totiž neuměl vůbec jiný jazyk a tak se Míša tuhle větu musela naučit nazpaměť.

Lehce ho zvedla, hodila ho na stůl a společně jsme ho přivázali. Doted'ka Nakatau mlčel. Darek mu začal odřezávat oblečení a za chvíli před námi Japonec ležel jak ho pánBůh stvořil. Pravdou je, že na některých místech docela šetřil. Chtěl jsem něco poznamenat, ale pak jsem si vzpomněl, že mi také něco chybí, tak jsem byl raději zticha.

Japonec poprvé spustil. Byl to pronikavý nářek malého dítěte, kterému seberete hračku. Věděl, že je s ním konec.

„Tak jsem na tebe zvědavej.“ Utrousil Darek směrem k Míše.

„Můžu si půjčit...“ A pohlédla prosebně na lněnou tašku a na Dareka. Ten chvíli přemýšlel a nakonec řekl:

„No, neměl bych ti to dávat...“ Pokrčil rameny.

„Něco mi stejně dlužíš!“ Komentovala to Míša.

„Jó? A co?“ Podivil se Darek.

„Mučil si mi syna.“ Řekla neodolatelným hlasem Míša.

„Tady to máš.“ Přistrčil ji bleskově tašku. „Klidně, není problém...“ Míša lehce pokývala hlavou, nespouštějíc z Dareka oči. Ten byl najednou jak mílius.

„Dívej se.“ Řekla ještě a pak se otočila k Isurukovi a tomu začalo peklo.

Nejprve mu do kolen, kotníků a loktů zapíchala dlouhé jehlice. Darek zkušeně pokýval hlavou. Mezitím, co Nakatau zpíval árie, až zaléhalo v uších, Míša mu dala napít z lahvičky, kterou dostal Darek od Alfreda. Bylo tam sice na dně jen pár zaschlých zbytků, ale vymyla to pečlivě vodou, takže z toho nakonec přeci jenom něco bylo.

„Aby mi předčasně neexitoval.“ Vysvětlila Míša a Iránc spokojeně pokýval hlavou.

„Bude silnější.“ Vysvětlil mi. Pokrčil jsem rameny a sledoval, co se bude dál dít. Měl jsem na toho prasáka taky pifku, ale odplatu jsem přenechal zkušenějším v tomhle oboru.

Míša párkrát zakvedlala jehlicemi, což mělo za následek, že se Isuruku hlasitě vyprázdnil.

Darek spokojeně pokýval a pošeptal mi:

„Je dobré, když se zákazník brzo vyprázdní. Je to lepší pro další průběh prací.“ A zase se zaujetím pozoroval Míšu, jak pomalu vytahuje vidlice.

Opláchli jsme ho studenou vodou.

„Budeme operovat.“ Řekla anglicky Míša a Darek to přeložil. Japončik zamžikal. Míša se naklonila nad jeho hlavou a podivnou škrabkou mu vydloubla pomalu oko.

„Oční nerv je nebývale dlouhý, blahopřeji!“ Zatleskal nadšeně Darek, Míša se poněkud zapýřila a mírně se uklonila. Pak položila oko na Japoncův pupek.

„Budeme provádět výměnu.“ Řekla k ječícímu Isurukovi, který evidentně nevnímal.

„Ve skutečnosti dloubání oka není tak bolestivá procedura...“ Vysvětloval mi Darek. „... je to spíš psychická věc. Ztráta oka má nezanedbatelný vliv na psychiku zákazníka. „Aha...“ Poznámel jsem nejistě.

Když konečně přestal Nakatau řvát, Míša se nad ním znovu nahnula a rozřízla mu šourek. Zase řev a zase uznání od Dareka.

„Už vím, kam míří!“ Zajásal nadšeně. Já jsem nechápal nic, ale brzo mi došlo, jak ohavnou výměnu Míša zamýšlí. Plochými kleštěmi mu pomalu ukroutila jedno varle a do šourku vložila oko. Varle pak vložila do prázdného očního důlku.

Šťastný Darek objal Míšu a já opustil tuto poněkud hlučící společnost. Šel jsem na obhlídku zjistit, jak se věci mají a kolik je nablízku strážných.

Plán jsem měl uložen v hlavě, včetně postavení kamer a scannerů. Narazil jsem nejprve na tři strážné, kterým jsem rychle odebral zbraně. Pak následovali dva mutanti, jeden byl poněkud tužší, ale nakonec si dal říci.

Měl jsem tři pulzní pušky a dva krátké meče. Následovalo točité schodiště, na kterém byly dvě kamery. Ty jsem obelstil tak, že jsem se převlékl do oblečení, co zbylo po mutantech a na hlavu si nasadil jejich čepici. Tváře jsem si začernil popelem z cigaret, co kouřil jeden ze strážných. Tím jsem se stal dalším členem Tamadova týmu.

Kráčel jsem rychle po schodišti a nakonec vešel do prázdného vestibulu. Po stranách této šedivé místnosti byly pouze kancelářské židle a jeden malý konferenční stolek. Ze sálu ústily tři chodby. Věděl jsem, že první vpravo vede do garáží, které jsou ale poměrně silně bráněné.

Zatočil jsem vlevo a propíchnul náhodně procházejícího mladíka. Vyvstala známá nerudovská otázka „Kam s ním?“ Rozhlížel jsem se po chodbě a pak jsem pohlédl na strop. Byla tam důvěrně známá mřížka klimatizace, 30x30 centimetrů, zajištěná čtyřmi šrouby M4.

Nakonec se tam teda vešel, ale bylo to o chlup, pokračoval jsem v krasojízdě.

Darek říkal, že chodba ústí do zázemí nového paláce pana Tamady. Nacházely se zde kompresory, vzduchotechnika a různé sklady. Nakoukl jsem dovnitř. Nikde nikdo nebyl a já vyrazil vpřed, jakoby se nechumelilo. Došel jsem až na velikou točnu, ze které bylo Tamadovo útočiště zásobeno. Vše jsem si pečlivě uložil do paměti a rozhodl se vrátit.

Cestu mi však zastoupili tři vojáci a něco na mi zablekotali tou svojí hatmatilkou.

Narazil jsem si čepici víc do obličeje a dal jim pokyn ať mě následují. Rázně jsem vykročil do temného kouta točny. Tam jsem s nimi rychle skoncoval a nacpal je do nějakých beden.

Mazal jsem za Míšou a Darekem.

Seběhl jsem po schodišti s příjemným mrazením v zádech.

„Máme náskok...“ Nedokončil jsem větu a tupě zíral na dílo přede mnou. Oba dva byli celí od krve, zatímco se místností nesl šílený řev pana Nakataua. Ani se neotočili.

Přistoupil jsem ke stolu. Japonec měl otevřené břicho a Míša ho nutila pojídat vlastní střeva, Darek mu stahoval kůži z nohou a jak jsem si rovněž všiml, tak Míša dokončila výměnu.

Musel jsem ji doslova odtrhnout od práce, hořely jí oči.

„Seš blázen!“ Zatřásl jsem s ní. Darek mě ani neupozoroval, byl jako v transu. Když mě konečně spatřil zaskuhral:

„Ještě chvíli.“ Zvednul se mi žaludek a oba jsem je polil studenou vodou.

„Magoři!“ Zařval jsem na ně. „Jste horší než Tamada!“ Darek s lítostí koukal na svojí oběť.

„Musíme jít!“ Naléhal jsem na ni. Míša se už celkem vzpamatovala a neznatelně kývla.

„Ty tu klidně zůstaň!“ Ukázal jsem na Dareka, ten se úslužně uklonil.

„Dokončím dílo za tebe, vstoupíme do dějin...“ Zablekotal a chamtivě zabral Míšin plac, ta se smutně podívala na stůl a řekla:

„Já měla takový vztek, víš... Ten parchant vyslal několik skupin, aby našly Martina.“

„Martina nenařídil najít tenhle...“ Ukázal jsem na živou tělesnou schránku pana Isuroku Nakataua. „... ale Yamako a Tamada, spolu se svým povedeným bratrem.“

„Já vím... tak jdeme.“ Řekla tiše.

„Našli ho?“ Zeptal jsem se ještě. Zakroutila hlavou, jako že ne. „Na.“ Podal jsem ji meč, který jsem prvně ukořistil. „A tady máš pušku, tohle je kontrolka stavu energie a pojistka.“ Vysvětlil jsem Míše funkci zbraně. „Máš odjištěno.“ Dodal jsem ještě, ženským se tyhle věci musí vysvětlovat vícekrát.

„Zamkni se.“ Vyzval jsem Dareka, pokýval hlavou, ale asi mě stejně nevnímal, byl úplně zabrán do své „práce“.

XXXXX

Míšu jsem táhnul ke vchodu, moc se mi nelíbila.

„Seš v pořádku?“ Kývla, ale neodpověděla. „Co je?“

„Když já se bojím o Martina...“ Vzlykala.

„Ty se bojíš o Martina? Jó? Tak jestli ho chceš zachránit, tak budeš muset se sebou něco dělat, protože, až na tebe skočí první mutant, tak seš holčičko v prdeli!“

„Hmm.“

„Hergot, neser a dej se dohromady! Jinak jsme v hajzlu!“ Zatřásl jsem s ní.

„Já už nemůžu...“ A sedla si na zem.

„Cožé? To si ze mně děláš prdel?! Nemáme moc času, za deset minut Alfred zaútočí na televizi. Nemáš jinou možnost. Musíš se převléct ještě do těch hadrů po mutantech.“

„Já nevím...“ Měla ruce v dlaních a pobrekávala. Nepoznával jsem ji. Vždy to byla taková nezlomná bojovnice a teď je to sentimentální troska. Chytnul jsem ji za ruce a táhnul ji za sebou.

„Krávo!“ Dřtil jsem mezi zuby nadávky a měl namířeno do místnosti hlídačů. Ke konci se mi vysmekla a šla kupodivu sama. Trochu jsem si oddychnul.

„Tak cо? Jak ti je?“ Zeptal jsem se a strčil jí do ruky zakrvácené kalhoty. Zase se rozbřečela.

„Co blbneš? Co ti najednou vadí trocha krve? Před chvílí si dělala prasárny, který bych nevymyslel a teďka se štítíš?“

„Mě už to takhle nebaví. Já bych chtěla žít normálně, víš. Vzpomínáš si, jak jsme tenkrát ve Francii si slíbili, že už budem žít jinak...“

„To bylo na Islandu, už zapomínáš!“ Usadil jsem ji. „Vobleč se!“ Poslechla, ale hrozně jí to trvalo.

„Dělej, kurva! Jestli kvůli tobě přídem pozdě, tak jsme v prdeli, už jsem ti to jednou říkal! Copak to nechápeš?!“ Křičel jsem, aby se trochu sebrala, pak jsem dodal mnohem příjemněji:

„Tohle je naposled. Slibuju.“ Podívala se na mě těma svýma psíma očima a kývla. „No vidíš, tak se mi líbíš, tak voblíkat a deme!“ Trvalo jí to strašně dlouho a ze „šaten“ jsme vyšli za dvě minuty dvanáct.

„Už jsme měli být dál!“ Prohlásil jsem neklidně. „Kdybych nezlikvidoval ty strážný, tak nevím...“ Dostal jsem neočekávaně pusy a laškovně mě plácla po zadku.

„Tak se neflákej, čím dřív to budem mít za sebou, tím dřív si zase zašukáme!“ A rozběhla se rychle do patra. Jen tak tak jsem ji stíhal.

XXXXX

Podle náčrtku, který jsme s Míšou v dobách mezi mučením studovali, se prostory, které obývali bratři Katóové nacházely v sedmém patře. My jsme byli zatím v přízemí.

Prvními pěti patry jsme se nechtěli vůbec zabývat. Mohlo se stát, že by nám upláchlí letadlem. Vyběhli jsme do pátého patra po požárním schodišti. Společně jsme vyrazili tlustá vrata a vlítli mezi místní zaměstnance.

Do jisté míry to připomínalo Island, když jsme vtrhli poprvé do laboratoří, ale to jsme neměli tak kvalitní zbraně a nebyli jsme tak rychlí. Práce šla tak nějak sama od ruky. Byl to asi takový rozdíl, jako když dříví řežete motorovou pilou. Normální pilou ho taky přeríznete, ale motorovka má takové svoje kouzlo...

Páté patro jsme vyčistili hned, bylo to nějaké velitelské, či monitorovací středisko. Míša to celkem úspěšně podpálila a všechny počítače jsme rozbili na padrtě.

Šesté patro jsme jen chtěli proběhnout a vlítnout do sedmého, ale přepočítali jsme se. Nastoupila na nás přesila mutantů toho nejtvrďšího ražení. Velmi rychle nás zatlačili zpátky a nakonec jsme se museli uchýlit až na schody, protože by jsme je v otevřeném prostoru nezvládli.

„Svině!“ Kousla se do rtu Míša, když si pustila k sobě jedno čtyřruké monstrum o dvě hlavy vyšší než my. Přesekl jí na rameni brnění, ale do živého se nedostal. Tyhle typy Míše nechávám, jí jako ženskou skoro vždy podcení a nemá s nima takovou práci. Chtělo to ještě jeden meč, na zemi sice nějaký ležel, ale vůbec nebyl čas se pro něj ohnout.

Točili jsme se jak korouhvička ve vichřici, ani jsme neměli čas na nějakou parádičku, jako rozseknout někoho od hlavy k patě a ták. Každé zaváhání, každé zdržení hrálo svou roli.

Míša se bila jak lvice, ještě jsem ji neviděl nikdy tak rozzuřenou. Byla celá od krve, pokud to šlo, tak sekala jenom hlavy. Postupovala pomalu vpřed. Během dvaceti minut došly Tamadovy zálohy a my se mohli volně rozběhnout dál.

„Po schodišti nejdu!“ Prohlásila rezolutně. Vypadala jak vodník z nějakého šíleného filmu, ze šosů jí odkapávala krev.

„Kudy chceš jít?“ Zeptal jsem se a vytřepal si z povolené bundy několik prstů a dvě uši. Bůhví, jak se tam dostaly.

„Rozbijeme vokno a pudeme venkem.“ Ukázala k prosklené části, kde byl nádherný výhled na okolní park.

„To by šlo.“ Přikývnul jsem. Okno nešlo rozbít tak snadno, zřejmě tu použili stejné fólie, jako na Gentechu. Nakonec se to ale podařilo a my jsme se vyhoupli vzhůru. Šli jsme rovnou do sedmého.

„Vítám vás.“ Zaznělo sálem, do kterého jsme vešli zavřenými dveřmi. Nacházeli jsme se v imitaci nějakého středověkého chrámu. Byl tu těžký vzduch a ze zdi visely výhruzně vypadající masky nějakých démonů.

Hlas vycházel z přední vyvýšené části. Tam jsme neviděli. Opatrně jsme našlapovali a skenovali každou píď země před sebou. V levé části místnosti bylo dovedně zakryté propadlo, ale vyhnuli jsme se mu.

„Jen směle dál...“ Vyzýval nás. Podle hlasu jsem to typoval na Hašimota.

Vylezli jsme pomalu po schodech.

Před sebou jsme měli hrozitánskou scénu:

Na zemi seděl svázaný Martin, obklopen nějakou trhavinou.

„Včera jsme ho přivezli, chtěli jsme vám ho ukázat, ale koukám, že jste se přišli podívat sami. Nevadí.“ Byl to skutečně Hašimoto, mile se na nás usmál.

„Omluvte bratra a Yamako, šli řešit nějaký problém v televizi... nic vážného, už to máme pod kontrolou.“ Dobrácky se na nás díval, ale my s Míšou, jsme byli v silném psychickém vypětí.

Pozoroval jsem okolí, zatímco ona nespouštěla oči z Martina a Hašimota. Martin nebyl při vědomí, nevím co se s ním odehrávalo, ale seděl naprosto strnule. Byl stejný, jako v době, kdy jsme se naposled rozloučili.

„Neposadíte se?“ Vyzval nás.

„Né, myslím že ne.“ Odpověděl jsem.

„No to je škoda, hnedka by se nám lépe jednalo...“ Řekl zklamaně Hašimoto.

„Pust Martina!“ Vyzvala ho Míša. Japonec se usmál.

„To nejde.“ Řekl to tónem, který vysvětluje malému dítěti, proč si už nesmí hrát na počítači.

„Jestliže nám ho vydáš, zaručíme ti odchod ze země.“ Pokračovala Míša. Rozhodl jsem se od vyjednávání držet stranou. Sice to je pro nás pro oba citlivá záležitost, ale v takových chvílích má asi hlavní slovo spíše matka.

„Myslím... Hašimoto si pohladil řídkou bradku. „... že nejste v situaci, ve které byste mohli klást podmínky...“

Míša se bojovně nahrbila.

„Upozorňuji vás, slečno, že dálkové ovládání k destrukčnímu zařízení má támhle Kuruutu, velitel mutantů.“ Ukázal dozadu. „Má mnohem rychlejší reakce na případnou změnu ve vašem chování. Je to, jak vy říkáte, mutant, ale oni to neradi slyší...“ Zase se usmál.

„Co navrhuješ?“ Zamručela.

„To už je lepší.“ Pokýval Hašimoto. „Je na vás vidět, že vám to mučení udělalo dobře.“ S Míšou jsme na sebe pohlédli, ale Hašimoto pokračoval:

„Navrhuji obchod.“

„Jaký?“ Zeptala se.

„Ctěného pana Dareka za vašeho syna.“

„Tak to ne, Darek odejde s námi!“ Zavrtěla hlavou.

„No...“ Vložil jsem se do toho. Japonec se na mě líbezně podíval.

„Vyjednávání by měli vést zásadně muži.“ Promnul si ruce, v tu chvíli vypadal jak koňský handlíř, který právě prodal starou kobyly, za cenu závodního koně. Usedl jsem naproti němu a zakrvácený meč mu položil k nohám.

„Na důkaz přízně...“ Přisunul jsem mu ho blíž.

„Netřeba, příteli. Meč si nechte. Vydáte nám tedy Dareka?“ Neměl jsem sílu otáčet se na Míšu, řekl jsem proto:

„Ano.“

„Výborně!“ Zvolal. „Bude to delikátní obchod, ale výměnou jistě neskončí...“

„Co navrhuješ?“ Zeptal jsem se.

„Čestné jednání.“

„Víš, že nikdo z nás všech čestně jednat nebude. Potřebuji záruky.“

„Eriku...“ Vydechla Míša. Nehodlal jsem teď řešit její připomínky a neměl jsem na vybranou.

„Výborně, jednání konečně spěje k nějakému závěru. Jaké záruky?“

„Dostaneš Dareka, my dostaneme Martina.“ Hašimoto přikývnul. „Ty dostaneš Japonsko, my dostaneme odchod zpátky do naší doby.“

„Platí!“ Vykřikl radostně.

„K tomu nám dáš Alfreda a vyhlásíš všeobecnou amnestii pro jeho věrné!“

„Ale to...“

„Nemáš na vybranou. Jinak tu všichni zemřeme!“

„Seš tvrdší, než jsem si myslel.“ Pak se zamyslel a řekl: „Potřebuji čas.“

„Nehraj s náma o čas...“ Přimhouřil jsem oči. Zřejmě to zapůsobilo, protože prohlásil:

„Dobrá, Yamako s bratrem budou sice protestovat, ale budiž. Musíš uznat, že Darek je ale malý dárek...“

„Co chceš ještě?“

„Chci, abyste co nejrychleji odešli zpátky!“

Pokýval jsem hlavou.

„Neboj, ale jako záruka pro bezpečný pohyb, po zdejší tak pohostinné zemi, mi budeš průvodcem. Víš, nerad bych, aby mi během našeho dočasného pobytu, třeba bouchl čirou náhodou plyn.“

„No... tss.“ Uraženě se stáhnul.

„Já už jsem poznal, jací vy Japonci dokážete být hostitelé...“

„Seš mazanější, než jsem si myslel, měl jsem vyjednávat s tvou přítelkyní. Budu váš průvodce, ale ty nejprve vystoupíš v televizi a necháš stáhnout ty vzbuřence. Další občanskou válku by Japonsko nepřežilo.“

Souhlasil jsem.

Podle způsobu jak za mnou Míša oddychovala jsem vytušil, že ona ne, ale neměl jsem, jak už jsem jednou naznačil, na vybranou.

XXXXX

Hašimoto se s námi vydal do televizního studia, kde už bylo všechno nachystáno.

Martina jsem nesl v náručí, Míša hlídala špičkou meče Hašimota.

Během přenosu jsem oslovil lidi přímo na ulicích a vyzval je k dodržení pořádku. Dál jsem jim nařídil, aby dodrželi zákaz vycházení a odešli do svých domovů.

Půl hodiny poté mě spojili s Alfredem.

„Eriku... co si to udělal... už jsme to měli pod kontrolou. Lidé se k nám přidávali.“ Skoro brečel, bylo mi ho líto, ale co jsem mohl dělat, v hlavě se mi rodil jistý plán, ale nemohl jsem mu nic říci.

„Alfrede, jsem rád, že tě zase slyším a...“

„Eriku, několik lidí kvůli tobě, kvůli vám zemřelo...“

„Alfrede...“

„Míša s tím souhlasila?“ Zeptal se.

„Ne, nesouhlasila s tím, ale neměli jsme na vybranou, věř mi.“

„Už ti nevěřím, byli jsme tak blízko...“ A zavěsil. Míša se rozplakala a nebyla k utišení.

„Však vona se dá dohromady, bude zase dobře.“ Chlácholil Hašimoto.

„Drž hubu, ty žlutej sráčí!“ Vybuchla Míša vzteky. Naštěstí to nemělo žádnou dohru, protože okolo nás odváděli Dareka.

„Jidáš.“ Odplivl si směrem k Darekovi Hašimoto.

Darek se na mně prosebně díval.

„Moment.“ Zastavil jsem průvod. Od jednoho z mutantů jsem si vzal Iránčovu lněnou kabelu.

„Něco mi dlužíš...“ Řekl jsem spíše pro sebe, ale tak, aby mě Darek slyšel.

„Co...?“

„Zvedněte ho!“ Vyzval jsem strážce. „A položte ho na stůl.“

„Eriku, co chceš dělat?“ Zhrozila se. „Tobě nestačí, že si ho prodal?!“

„Eriku?“ Zakoktal Iránec.

Z kabely jsem vyndal kleště, přistoupil ke znehybněnému Darekovi a ucvak mu malíček. Iránec řval jako protržený.

„Oko za oko, zub za zub.“ Usmál jsem se. „Odvést!“ Odmávnul jsem je.

„Já tě nepoznávám...“ Zašeptala Míša a odešla z místnosti. Vrátil jsem se k Martinovi, vedle kterého seděl Hašimoto.

„Co je s ním?“ Zeptal jsem se ho a doufal, že mi to Japonec prozradí.

„Nevím, takhle jsme ho našli v těch horách, byl napůl zasněžený. Divím se vůbec, že žije.“ Mlaskal Japončík pojídaje nějaké chobotničky, které se snažily vylézt z mísy.

„Proč žerete takový sračky?“ Ukázal jsem na vlnící se sliz.

„Protože ty sračky výborně chutnaj.“ Nenechal si znechutit svačinu tlustých.

„Jste pěkný prasata, žerete psi a krysy.“ Chtěl jsem ho nějak vydráždit.

„A taky kočky.“ Dodal vesele Hašimoto.

„Žerete i velryby?“

„Ano, začli jsme je zase lovit, je to pochoutka.“ Zamlaskal nahlas.

Pokýval jsem hlavou a řekl:

„Jo. Říká se, že svým ženám potají žerete krámy? Je to pravda?“

Hašimoto se zakuckal.

„A dost! Nebudu poslouchat takového hulváta!“

XXXXX

Druhý den jsme se setkali s Alfredem. S Míšou si padnuli kolem krku a na mně se ani nepodíval.

Povídali si. Když jsem se chtěl přidat, ztichli.

Míša se na mne tázavě podívala.

„Potřebuješ něco?“

„Chtěl jsem se zeptat, jak se má můj starý přítel?“

„Alfred už není tvůj přítel... zapomněl si?“ Očima mě projížděla skrz naskrz. Ještě jsem ji nikdy neviděl tak nakrknutou.

„Sama víš, že to jinak nešlo...“

„Zradil si Dareka a všechny kolem! Pomohl nám a tys ho zradil a s ním si zradil všechny lidi, kteří v nás věřili!“ Vybuchla vzteky.

„Dareka jsem nezradil...“ Vyndal jsem z kapsy jeho ucvaknutý malíček. „Dokážeš ho z toho udělat zpátky?“ Zeptal jsem se potichu Alfreda.

Kývnul a lehce se usmál. Míša se na mě podezřívavě podívala.

„Ty máš plán...?“ Zeptala se nevěřičně. Zašklebil jsem se, ale nic jsem neřekl. Místo toho jsem se rozkřičel:

„Jste jenom prolhaný sobci!“ Míša asi pochopila, protože hned na mě začala hystericky ječet. Hašimoto se spokojeně tvářil, zřejmě byl rád, že se zase mezi sebou perem.

XXXXX

Odpoledne se dostavil Tamada s paní Yamako. Ta si nás nenávisťně prohlížela, Tamada se tvářil nezúčastněně. Chránila je armáda mutantů, z nichž polovina vypadala docela ostře.

„Vidím, že jste nesmírně votravný...“ Řekl na uvítanou Tamada. „Váš dobrodinec se už smaží v pekle, nastoupili na něho mí nejlepší lidé.“ Instinktivně jsem zmáčknul Darekuv malíček, jestli ho Alfred znovu naklonuje, tak si aspoň nebude nic pamatovat. S Míšou jsme se na sebe podívali, ale mlčeli jsme.

„No, doufám, že to brzo skončí, já bych takovou dohodu s vámi nikdy neuzavřel.“

Úkosem se podíval na bratra, ten nezúčastněně pojídal pro změnu kočičí řitní otvory a úspěšně kynul. Yamako neříkala nic, s Míšou na sebe čuměli a určitě nechybělo moc, aby po ní Míša skočila. Posadil jsem se proto vedle ní, abych zamezil případné katastrofě. Můj plán byl riskantní a předčasný incident ho mohl zničit.

„Také vás rádi vidíme...“ Přerušil jsem tíživé ticho.

„Dalšího vyjednávání o průběhu vašeho odchodu se ujme paní Yamako.“ Naznačil nám tím, že nám nedá nic zadarmo. Hašimoto zůstal klidný, zřejmě mu k životu stačí málo. Mučení se aktivně nezúčastnil a kromě toho, že se narodil do špatné rodiny, se ničeho špatného nedopustil.

„Rádi paní Yamako zase uvidíme. Od minula máme spoustu věcí nevyjasněných.“

„Jestli se pokusíte o nějaký podraz...“

„Kdo se tu dopustil podrazu...“ Přerušil jsem ho. „... tak to byla tady slečna.“ Kývnul jsem na Japonku. Nenávisťně se na mne zamračila, ale byla zticha, zřejmě měla přesné instrukce. Tamada tu hrál evidentně první housle.

„Doufám, že už vás nikdy neuvídím.“ Řekl ještě a nasupeně odešel.

„Nikde jsem neviděl jeho zabitého syna...“ Poznamenal jsem k Hašimotovi. Ten na prázdno polknul a zakoktal:

„Ehmm... neměl ho podle čeho naklonovat...“ Zamračil se. Spokojeně jsem se usmál.

„Dobrá práce.“ Řekl jsem česky na zcepenělého Martina.

XXXXX

Den odjezdu byl stanoven.

Zpátky jsme měli „odletět“ za tři dny. Do té doby jsme si měli vyřídit všechny záležitosti, které jsme tu měli. Vše probíhalo samozřejmě pod přísným dohledem Tamadových lidí. V rámci bezpečnosti s námi cestoval Alfred a jeho věrní.

„Co se stalo s Pistolkou a Flanelovou košilí?“ Zeptal jsem se potichu Alfreda, když jsme byli o samotě a nehrozilo, že by nás někdo mohl odposlouchávat.

„Jsou v ilegalitě. Když jsem za vámi odeslal Horsta... Mimochodem, nezbyl z něj alespoň kousek?“

Zavrtl jsem záporně hlavou.

„Škoda, byl to dobrý člověk... Tedy, když jsem ho poslal za vámi, situace se tu rapidně zhoršila. Nejprve tu byly tři frakce, ty mezi sebou soupeřily. Nejslabší byli bývalí mutanti profesora Tamady. Pro nás byla nejhorší Yamako. Je to Japonka a jako místní občan měla pochopitelně mnoho příznivců. My Evropani jsme neměli dobré jméno. Masy následovaly Yamako. Chtěla zavést přísný režim, možná horší než Tamadův. Síly byly ale do jisté míry vyrovnané. My jsme ovládali veškeré know how a taky laboratoře a vypěstovali jsme nové mozky. Tušil jsem, že to ale dlouho nevydrží. Začal jsem proto budovat novou tajnou laboratoř, kde se mi podařilo vypěstovat další mozky. Šéfují tam oba vaši kamarádi. Yamako se ale nečekaně spojila s mutanty, i když jsme společně bojovali proti nim, zabila svého otce a po něm i císaře. Byla doslova posedlá mocí. Ustanovila se regentkou, kdesi schrástila Tamadova bratra, který se stal její druhá ruka.“

„Co je zač ten Hašimoto?“ Zeptal jsem se Alfreda, protože role Tamadova bratra mě do jisté míry byla skrytá.

„Je to flákač, většinu doby za Tamadova panování strávil v nevěstincích.“ Odpověděl. Míša se zeptala:

„Jak ji napadlo, že musí za náma?“

„To bylo až později, nejdříve se spojila s mutanty a všichni na nás společně zaútočili. Byla to normální válka. Zprvu, se naše spory řešily přes televizi a přes bulvár. Nikdy jsem na tyto věci neměl žaludek, ale docela jste mě naučili...“

„Dík.“ Přijmul jsem Afredovo uznání.

„Není zač. Pak občas někdo zmizel, zprvu z našeho týmu.“ Na chvíli se odmlčel. „Pak jsem převzal jejich taktiku... Dodneška toho rozhodnutí lituju, možná, že by se situace vyvíjela jinak...“

„Nevěř tomu.“ Chlácholil sem ho. „Kdyby ses nepřizpůsobil, tak bys tu s námi dneska patrně neseděl.“

„Asi.“ Nejistě přitakal Alfred.

„Co bylo dál?“ Vybídnul jsem ho.

„Dál?“ Alfred se zamyslel. „Dál nastaly masové nepokoje. Policie nestíhala a tak jsem povolal armádu...“ Zase se odmlčel.

„A?“

„Velitelé se přiklonili k Yamako. Zprvu to nebylo jednoznačné, jednali s námi poměrně slušně, ale když se objevil na scéně Tamada, tak přišel rychlý konec.“

„Kde ho schrástili?“

„To pro mě zůstává tajemstvím. Nejspíše měli nějakou jeho tkáň... nevím. Ale když se objevil na scéně, došlo nám, že je s námi konec. Už jsme sice byli v ilegality, ale měli jsme určité styky s novináři, kteří pravdivě psali o našem boji. Je to neuvěřitelné, ale svoboda slova pořád fungovala. Když se objevil ten ďábel, zmizeli jsme s povrchu zemského jak pára nad hrncem.“

„A kdy jste poslali Horsta?“ Chtěl jsem vědět.

„Hned poté, co Tamada přesvědčil Yamako. Ona ale nevěděla, co se stane při návratu zpátky. Nechtělo se jí sice, ale Tamada musel jednou provždy předejít nějakému překvapení z vaší strany, proto vymyslel tuto lest.“

„Od začátku se mi to zdálo divné.“ Prohlásila Míša.

„Mělo by, sice jsme na to dost spoléhali, ale raději jsme poslali Horsta. Až později vypadla z našich nově vypěstovaných mozků zpráva, že cestu zpátky možná nepřežijete.“ Pokračoval dál Alfred. „Chtěli jsme z nich dostat, kde přistanete, při té příležitosti jsme zjistili, že cesta nazpět je tak strašná. Urychleně jsem začal pracovat na tom, abych vás dal dohromady. Rovněž jsme počítali, že můžete padnout Tamadovi do rukou, proto jsme potřebovali důvěryhodnou spojku, která by k vám měla přístup.“

„Dareka.“ Dokončil jsem za něj.

„Ano.“ Přisvědčil. „A nebylo to jednoduché.“ Alfred si prohrábnul řídký porost. Od našeho prvního setkání pěkně zestárnul a zešedivěl. Mnoho vrásek měl vetknutých ve svém obličejí, trochu pokašlával a byl zřejmě hodně ustaraný. Zodpovědnost za tolik lidí si vyžádala své.

„Jak jste ho přemluvili?“ Chtěla vědět Míša.

„Uplatili jsme ho. Naznačil jsem mu, že když zlikviduju Tamadu a provedeme úspěšný převrat, tak ho uděláme císařem v Iránu.“

„V Iránu?“ Divila se.

„Jo, přál si to, je hodně domýšlivý.“

„Komu by tam vládnul?“ Zeptal jsem se já.

„Měl jsem mu vypěstovat oddané poddané, on by zplodil další a země by postupně získávala na počtu...“

„Blázen.“ Poznamenal jsem.

„Ne tak docela, měl to celkem vymyšlené. Každý den by počal jedno dítě, to je 365 dětí ročně...“

„To je takový samec?“

„Každý není taková bábovka, jako ty.“ Odpověděla za něho Míša.

„Có?!“

„Promiň, miláčku, zapoměla jsem, že ty děti mít už nemůžeš...“ Chichotala se.

„Kurva, moje koule!“ Vykřikl jsem. Nemůžeš mi nějaký honem přišít?“ Zeptal jsem se prosebným tónem Alfreda. „Úplně jsem na to zapomněl.“

„Já to říkala...“

„Buď už zticha!“ Okřikl jsem ji.

„Už jsme o tom s Míšou mluvili.“ Uculoval se. „Jen jsme čekali, kdy tě to napadne. Vše je již nachystáno. Míša mě hned první den požádala, abych se na to nachystal.“

„Takže tomu zase neuniknu...“ Za tu poznámku jsem dostal od Míši přes zadek a už si mě odváděli dva lapiduchové.

„Nějaký pořádný, ať to za něco stojí.“ Volala za námi Míša.

Červenal jsem se.

XXXXX

Operace byla neprodleně provedena. Když jsem přicházel na sál, tak už na mě čekali.

„Tyhle?“ Zatvářil jsem se kysele.

„Jsem si jistý pane...“ Odpověděl jeden z doktorů. „... že budete spokojen.“

„Spíš Míša... Nejsou moc velké?“

„Dostali jsme své instrukce...“ Zatvářil se nekompromisně. „Lehněte si sem a roztáhněte nohy.“

„Je to vážně nutný...?“ Ale lehnul jsem si.

Myslel jsem, že mě nějak uspí, ale dělali mi to jen s lokálním umrtvením. Celý jsem to sledoval, byla to hrůza. Koukat na to, jak vám přišívají varlata...

Otřesný.

Když skončili, doktor prohlásil:

„Dnes si dávejte pozor na ztopoření a od zítřka už budete zase normální chlap.“

„A... co jsem...?“ Pak jsem ale mávnul rukou, nemělo se cenu se dál ztrapňovat.

XXXXX

„Tak se ukaž, fešáku.“ Pozdravila mě Míša, když jsem se vrátil z transplantačního oddělení.

S Alfredem něco důvěrného probírali, protože oba byli zarudlí od smíchu. Měl jsem divný pocit, že se baví na můj účet.

„Co... normální...“

„Dělej, stáhni gatě!“

„No to určitě! Nic nebude!“ Rezolutně jsem odmítnul.

„Dělej, doktor se ti na ně podívá.“

„Ne, dneska ne.“

„Pane Eriku, rád bych se přesvědčil, jestli... je všechno v pořádku.“ Přidal se Alfred.

„Ale...“

„No tak dělej, ty seš jak prvnička.“ Cynicky se zasmála Míša.

„Tak... ale jenom vám doktore.“

„Jak jenom jemu? Myslím, že bych do toho taky měla co mluvit!“ Vstala a šla ke mně.

„Doktore... že jste se k tomu propůjčil...“ Kroutil jsem hlavou.

„Nebojte, Eriku, Míša se jenom podívá a...“

„Jasně, jenom dva prstíky strčíme a hned zase půjdeme...“ Gebila se.

„Krávo!“ Stáhnul jsem kalhoty a Míša vypískla:

„Jsou to voni! Prima! Díky doktore!“ A dala Alfredovi pusku.

„Co? Tys... je viděla?“

„Samo. Vybírala jsem je.“

„Seš fakt kráva!“ Rozezlil jsem se. „Víš jak se s tím teďka blbě chodí?! Zkus utíkat, když se ti mezi nohama bimbají dvě velký slepičí vejce!“ To už se zase válela po zemi a popadala se za břicho.

„Krávo!“ Křiknul jsem na ní. „Doktore, proč jste...?“

„Já... já Eriku...“ Smál se Alfred. „... přemluvila mě.“ Pokrčil rameny.

Naštvaně jsem odešel a prásknul dveřmi.

Druhý den mě to přestalo svědit a večer si Míša vyžádala zkoušku. Vše fungovalo jak mělo, cítil jsem se v pohodě a nebyl pro mě problém uspokojit Míšu vícekrát za noc. Zase mě po dlouhé době pochválila.

Docela dobrý.

Konečně přišla doba, kdy bylo možno provést náš plán. Vztahy s protější stranou byly, ač se to z tohohle povídání nezdá, více než napjaté. Nebyl proti nám sice podniknut žádný útok ze zálohy, ale všude kolem jsem viděl zradu. Jakoby omylem se k nám dostala informace, co se stalo s Darekem. Nejdřív ho dva dny tahali z kůže a potom pomalu opékali na ohníčku.

Nálada v klubu opět padla na bod mrazu. Darek měl na svědomí mnoho nevinných životů, ale jen díky němu jsme byli naživu.

Za jeho utrpení všichni zaplatí, dále Bůh, tak to nebude trvat dlouho. To jsme si slíbili. Můj plán spočíval v tom, že odvezeme Martina do chrámu, ve kterém byla brána do Jinosvěta. Pokud mě paměť neklame, tak měl zůstat živý ještě jeden mnich. Doufal jsem, že si už zacvičil nějakou náhradu.

Rozjeli jsme se na místo, sledováni armádou bezhlučných strojů a asi tisícovkou mutantů. Tamada proti nám nasadil patrně všechny svoje rezervy. Alfred, když viděl, kolik toho s námi cestuje, prohlásil, že by nejráději na chrám hodil atomovou bombu. Prý by tím zlikvidoval polovinu z Tamadova tábora. Docela jsem nad jeho názorem zůstal koukat.

„Kdybych tu byl sám, tak se takhle obětuji, ale že jste tu vy...“

„Alfrede, to že bys kvůli žlutejm udělal?“ Podívil jsem se.

„Lepší zemřít hrdinskou smrtí, než ve sklepě pana Tamady.“ Stál si za svým pevně Alfred.

Nemělo cenu se s ním hádat, můj plán nevyžadoval tolik obětí. Cestoval s námi pochopitelně i pan Hašimoto a Yamako. Hašimoto kráčel sám, paní Yamako obklopena dvacítkou těch nejdokonalejších mutantů.

„Tvrď oříšek.“ Poznamenala Míša. Když viděla nekompromisní asijské obličej.

„Chce to mít jen tvrdou podrážku, od kdy ty jseš strašpytel?“ Chtěl jsem ji trochu rozproudit krev.

Chytla.

„Já nejsem žádný strašpytel, jen se děším toho tvého plánu. Víš, že ti nikdy žádný nevyšel?“ Rejpla si.

„Ják nevyšel?!“

„Vše co jsi kdy vymyslel...“

„No jen to řekni!“ Vytočil jsem se.

„Ale nic... Uvidíme.“ Mávla rukou.

XXXXX

„Chceme se poklonit místním bohům.“ Řekl jsem důrazně Yamako, když se vyptávala, co tu hodláme dělat.

Stáli jsme asi půl hodiny před chrámem a domácí, ani Yamako nás tam nechtěli pustit.

„Zase zkoušíš nějakou léčku!“ Obvinila mě ostře.

„Co furt máš! Di se vycpat!“

„Zapomínáš, že máme tohle...“ Ukázala na dálkové ovládání, které držel jeden z mutantů.

„Martin bude s náma a ty můžeš taky.“ Navrhnul jsem.

„No to určitě! Necháš nám Michaelu a Largussona!“

„Hovno!“ Vykročil jsem bojovně vpřed. Odpovědí mi bylo natažení závěrů a tasení mečů. „Yamako, tohle neskončí dobře... koleduješ si.“

„Mě klidně můžeš zabít, znovu mě naklonují, ale ty bys měl mít strach!“

„Jestli se teďka poperem, tak tu máte občanskou válku, to dobře víš!“

„A já ti říkám, že vás tam nepustím!“ Nenávistně prohlásila Yamako.

„Budu jako rukojmí.“ Prohlásila Míša.

„Largussona taky!“

„Ne!“ Ozval jsem se rezolutně. „Už jsem ti ustoupil dost, jako záruku si ale беру Hašimoto, jinak by výměna neměla smysl!“

„Já se tam klidně kouknout půjdu...“ Vložil se do toho s plnou pusou Hašimoto.

„Varuji tě...“ Upozornila ho Yamako, jestli se tvůj bratr dozví...“

„Ty mě nemáš co varovat, mám už tě po krk.“ Klidně odpověděl Hašimoto a zabouchal na vrata.

„Votevřte!“

Otevřela se malá špehýrka.

„Co si přejete?“ Zeptal se už po jedenácté ustrašený mnich.

„Votevř, dem se podívat, na vaše bohy!“ Prohlásil neustále obědvající Hašimoto.

„Né... vy nemůžete...“

Hašimoto se na mne tázavě podíval a pokrčil rameny.

Kopnul jsem do vrat a ta se rozletěla na všechny strany. Pěkně jsem si při tom skřípnul varlata, ale nesměl jsem na sobě nechat nic znát. Bolest mě celého projížděla a nebylo před ní úniku.

Prekérní situace.

„No vida. Je to dobrý...“ Otočil se k Yamako. „... už otevřeli.“ A vešel dovnitř.

Topornou chůzí jsem ho následoval.

XXXXX

Mniši se hodně činili. Nepoznával jsem to tu. Vystavěli prakticky nový klášter. Yamako zůstala na dvoře, obklopena stráží. Naposled jsem se podíval na Míšu a vyrazil.

Bylo to zase po dlouhé době, co jsem měl na starost tak důležitou věc.

Byl jsem plný elánu.

Jakmile jsme vešli do chrámového komplexu, zbavil jsem Martina náloží plastické trhaviny. Hašimoto kupodivu neprotestoval, za odměnu jsem ho udeřil do spánku.

Pěkně se mi sesunul k nohám. Přemluvit mnichy ke spolupráci, potom co viděli jak se chovám k postrachu země, nebyl až takový problém.

Oba bratři byli nenáviděné osoby pro zdejší obyvatele. Pomocí překladatele jsem jim vysvětlil, co od nich chci. Měli vysvobodit Martina z hypnózy a s jeho pomocí jsem chtěl udeřit na Yamako. Vše mělo proběhnout rychle. Mnich namítnul, že taková věc bude trvat týdny.

„Máš na to nanejvýš hodinu.“ Odpověděl jsem mu. „Nemáme moc času.“

„To nejde, pane, moc si vážíme vaší statečnosti, pan Hašimoto bude dlouho trpět za své činy, ale...“

„Podívej se, žluťásku, já seru na ty tvoje kecy. Posledně to šlo taky, vyvolat démony, tak to udělej znovu.“

„To, pane nejde. Démoni moc zlí, mohli by vniknout do našeho světa a s námi by byl konec.“

„Konec bude s váma stejně, jakmile odejdeme. Tamada to tu nechá vypálit a vás napíchne na kůl.“ Lhal jsem.

„Kůl? Pokusíme se pane...“ Odpověděl neurčitě.

„Fajn, tak se mi líbíš. Di se převlíknout a vzbud' ostatní bratry.“ Popohnal jsem ho.

„Ostatní bratři už jsou v jeskyni, vyvolávání už začalo.“

„Tak proč ta komedie?“ Kroutil jsem nechápavě hlavou.

„Já chťít jen to nejlepší pro náš klášter. Minulá seance s démony nedopadla dobře.“ Uklonil se a odkráčel pryč.

„Kam šel?“ Zeptal jsem se mého průvodce.

„Přinese vám zbraně, abyste obstál v boji proti Tamadovi a jeho věrným.“

„Zbraně? To zní dobře. Doufám že tu máte Casull.“

Mnich se po deseti minutách vrátil. Casull sice neměl, ale položil mi obřadně k nohám tři meče a kožené brnění.

„Doufám, že mě to nebude škrtit.“ Poznamenal jsem k zatuchle smrdícím samurajským svrškům.

„Jsou z desátého století.“ Poznamenal mnich. „Je to památka, celé generace mých předchůdců opečovávala tyto relikvie a...“

„Já jsem si říkal, že to bude nějakéj antik.“ Poznamenal jsem česky. Oba mniši se uctivě uklonili. Napodobil jsem je, nechtěl jsem urazit jejich úsudek, ale spíš by se mi hodil Glock, než tohle starý hovězí.

S mečem jsem byl spokojen. Pěkně držel v ruce, do brnění jsem během vzývání navlékl i dřímajícího Martina. Na hlavu jsem si nasadil i hrůzostrašnou přilbu, nebo spíše masku, protože zakrývala celý obličej. Vše bylo takové malé, navíc scvrklé věky. Svoje brnění jsem si musel trochu upravit, protože mě to v rozkroku dřelo. Jednoduše jsem ho na daném místě prořízl.

Rozhodl jsem se, že to tý Míše vrátím i s úroky.

xxxxx

Bubny rachotily a sem a tam zazněla i trubka, v jeskyni byl smrad, že by se dal krájet. Horší ale bylo, že už nikdo nepodpíral strop. Mniši ho provizorně vyspravili dřevem a já jsem si vůbec nebyl jistý, jestli vydrží tohle disco.

Hlavní šaman, starý fousatý děda, začal zaříkávat Martina. Ten zase ležel na náhrobku a kolem něj kouřila kadidla. Smrad by musel probudit i mrtvého. Nechtěl jsem se nikoho z mnichů dotknout, tak jsem si svoje myšlenky a poznatky nechával pro sebe.

Mniši se vlnili v pravidelném rytmu bubnů a občas do toho vykřikli: „Haj!“ nebo „Uff!“ a každý desátý výkřik zněl: „Kaj!“. To byla novinka, oproti minulé seanci.

„Doufám, že tahle skončí klidněji...“ Pomyslel jsem si. Potřeboval jsem Yamako překvapit, minulé zemětřesení by mi asi neprošlo.

Najednou se něco mihlo vzduchem a zase to zmizelo.

„Kurva!“ Uniklo mi. Tohle slovo zřejmě znamená v japonštině asi to samé jako u nás, protože jeden z přihlížejících mnichů se na mne káravě podíval. Stín stíhal stín, zatím však kroužily v osvětlené části pódia. Pak se malinko začala chvět zem.

„Kurva!“ Uniklo mi podruhé. Reakci ostatních jsem raději nezjišťoval.

„Tišeji, nešlo by to tišeji?“ Odpovědí mi bylo ale ostré napomenutí od mnicha.

Stín nad pódiem se zastavil, pomalu se otočil a rozletěl se k němu. Stál celý vyděšený a koukal na stvůru. Ta mu jedním máchnutím urazila hlavu.

„Sorry...“ Polknul jsem omluvu a hleděl na rozhlížející se stín. Vypadal jak mumie starého olezlého samuraje. Otočil se na mně, zakroužil kolem mé hlavy, div jsem si ji nevykroutil a zmizel na pódium.

Podíval jsem se tím směrem.

Bylo tam plno podobných stínů, pomalu se zhmotňujícíe.

Vibrace nabraly na intenzitě.

Zpoza náhrobku, na kterém ležel Martin, začal vylézat ze země netvor. Podle Martinova popisu to byl Balgar nebo Baldur, já si ty dva pletu dodnes.

Chlapík byl docela veliký, na výšku měřil kolem sedmi metrů a na šířku tak tři. V ruce držel obrovskou omlácenou kosu.

„Ty vole!“ Neubráníl jsem se dojetí. Mniši rotovali jak míčky v nedělní Sazce a já čekal kdy začnou padat čísla.

Najednou se Martin pohnul, démon v černé sutaně ho vyzdvihl nějakým kouzlem nahoru.

„Jestli mu něco uděláš, prevíte!“ Zahrozil jsem v duchu na kreaturu. Instinktivně jsem se dotknul loktem boku, ale můj oblíbený revolver tam chyběl. Zapomněl jsem, že se po průlezu červí dírou proměnil v nerezovou břečku.

Ze tmy se draly na pódium další nestvůry, byli mezi nimi tři další čahouni, jak jsem překřtil Balgary a asi třicet maníků s evidentně tvrdou hlavou. Zahlédl jsem tam pak i podivné stvoření ne nepodobné koni. Jeho zubatá tlama však vylučovala možnost, že se jednalo o koně.

Když čahoun položil Martina zpátky na kamenný podstavec, Martin si pomalu sednul.

„Synku!“ Vyběhl jsem k němu. Tedy chtěl jsem k němu vyběhnout, ale byl jsem odmrštěn zpátky obrovskou silou. Jakoby nějaké silné magnetické pole chránilo tuhle bandu.

Zapomněl jsem si sundat přilbu, napravil jsem svůj omyl a přilbu zahodil na zem.

Naše oči se střetly.

„Otče!“ Vykřikl Martin a my si konečně padli kolem krku. „Proč si mě povolal? Kde je máma? Co se stalo?“ Zasypával mě otázkami a dál se ke mně tisknul. Vypadal starší, rozhodně byl starší než já.

„Matku drží jako rukojmí. Pojd', není-li pozdě.“ Vyzval jsem syna.

„Není, cítím, že je tu a že je blízko. Chtěl bych ti někoho představit...“ Netvorové pustili k nám exoticky vypadající ženu. Byla to asiátka, ale působila celkem kultivovaně. Její dlouhý cop byl hodně sexy.

„Tohle je Zaja...“ Žena se hluboce uklonila, vypadala že je slušně vychovaná.

„Dobrý.“ Pochválil jsem syna a mlasknul.

„Otče!“

„No co? Líbí se mi.“

„Opravdu?“ Ujišťoval se Martin.

„No to víš že jo, ale máma je v nebezpečí, musíme ji pomoci!“ Zdůraznil jsem.

„Představíš nás později.“

„Vím.“

„Tamada se vrátil a tebe unesli z Tibetu, jí si vzali jako rukojmí. Pojd', je tam sama!“

Syn pokýval hlavou, otočil se ke „svým“ a něco k nim promluvil neznámou řečí.

„Jdeme!“ Vykřikl a oba jsme se společně rozběhli po schodech, maje za sebou zástupy bojovníků. Do světla pódia vybíhali další.

Usmál jsem se na svého Martina.

„Mám z tebe radost!“ Křikl jsem ještě, ale to už další slova zanikla ve válečném hřmotu. Nastala mela.

Masomlejn.

Vyběhl jsme na dvůr, Míša už bojovala na hradbách a nalítávala na ni letadla. Yamako jsem nikde neviděl. Vyzrazil jsem přímo doprostřed oddílu mutantů. Balgar byl ale rychlejší. Svoji obrovskou kosou likvidoval mutanty po desítkách. Ti když poznali, že nemají proti nám šanci, tak se dali na zběsilý útěk.

Koho nezabili čahouni, toho dobili Kopytnatci. Tito rychlí mohutní a mrštní tvorové byli postrachem všech mutantů. Sám jsem v tomto boji zabil pouze dva mutanty, ale o to větší radost jsem měl z Martina. Zdatně soutěžil s Balgary o to, kdo zabije víc přísluhovačů Tamady a Yamako. Tím nemyslím Martin kontra jednotlivý Balgar, ale Martin kontra všichni Balgaři dohromady! To, co můj syn předváděl na bitevním poli nemělo obdobu v ničem, co jsem byl schopen pochopit. Řádil mezi nima jak tornádo, Zaja, Martinova přítelkyně, nebo žena, to jsem ještě nevěděl se činila stejně jako můj syn. Kudy proběhli, tam lítaly nohy a ruce. Kopytnatci pouze paběrkovali.

Letadla, když viděla tu spoušť dole, tak všechna ulétla.

Boj netrval dlouho, tisícovka mutantů a pár dalších patolízalů byli zdecimováni během deseti minut.

„Kde je Yamako?“ Zeptal jsem se Míši, ta ale k sobě zuřivě tiskla svého syna. Oba byli od krve.

Byl na ně krásný pohled.

Já jsem měl na sobě jen pár skvrn, brnění se nakonec ukázalo být jako dobrý oděv do bitvy. Sice působilo trochu archaickým dojmem, ale bylo to takové správné retro.

Rozhodl jsem se, že si ho nechám. Akorát bylo nepříjemné, že mi z toho pořád lezly koule...

Když se ti dva dostatečně přivítali, zopakoval jsem svoji otázku.

Míša beze slova šla ke zdi, která obklopovala klášter a zpod nakupených mrtvol vyhrabala hlavu Japonky. Hodila mi ji k nohám.

„Dobrý!“ Pochválil jsem ji.

„Kde je Hašimoto?“ Zeptala se na oplátku.

„Nechtěl bych být v jeho kůži...“ Odpověděl jsem, i když Hašimoto možná už ve své kůži ani nebyl. Míša spokojně kývla.

„Zbývá tedy už jen Tamada.“

„Kolik vás je?“ Zeptal jsem se Martina, když se dostatečně pozdravil i s Alfredem.

„Tři tisícovky.“

„A ztráty?“

„Dovol otče! My nemáme žádné ztráty, tohle nejsou soupeři...“

„Nepodceňuj je Martine!“ Varovala ho matka.

„Neboj, matinko, ale tohle jsou ti nejlepší. Sám jsem je vybral.“

„Počkej až přiletí letadla...“ Varoval jsem ho.

„Nebojím se, máme s sebou kouzelníka... Marhoule?“ Zvolal. V tu chvíli tu byl podivný skřet, napůl člověk, napůl opičák, byl malé postavy, s hrbem a na sobě měl hnědý, roztrhaný oblek s kápí. Jeho obličej „zdobila“ těkavá, nedůvěřivá očka a křivý nos. Tolik stručná charakteristika mužíka, který nás doprovázel při honu na Tamadu a jeho věrné.

Nevypadal moc důvěryhodně.

„Už víš, čím síla tě odhodila zpátky mezi mnichy?“

„Có?“ Nevěřičně jsem se zeptal, nemohl jsem uvěřit, že to způsobil takový pavíán.

„Bylo to ochranné pole, které Marhoul kolem nás vytvořil.“

„Umíš to znova?“ Zeptal jsem se skřeta. Ten jenom tlesknul, vzduch kolem se pohnul a Marhoul se zpitvořil do příšerné grimasy, ještě že mu moc nebylo vidět do obličeje.

„Von umí anglicky?“

„On ti prostě rozumí, i kdybys na něj mluvil česky, tak ti bude rozumět. Nevnímá tvou řeč, jako shluk písmen a slov, ale vnímá ji jako celek, jako hlas tvého srdce, víc důležitý je pro něho tón, než výslovnost. Je to veliký kouzelník.“

„No to jistě je.“ Přitakal jsem. „Jak dlouho to vydrží?“

Martin pokrčil rameny.

„Dlouho. Třeba tisíc let, nebylo jednoduché ho přemluvit, aby se k nám přidal. Je náladový, prchlivý a těžko se s ním jedná, ale je pro naši věc naprosto nezbytný.“

„Souhlasím.“ Přikývnul jsem a znova pohlédl na toho podivína. Mumlal si něco pro sebe a lehce se u toho pohupoval.

„Na Tokio!“ Zvolal jsem. Odpovědí mi byl bojový pokřik Martinových věrných. Hnuli jsme se.

XXXXX

Tamada na nás podnikl letecký přepad asi po půl hodině našeho zrychleného přesunu. Nejprve na nás nalítla dvě větší letadla s delta křídlem. Z bezpečné vzdálenosti na nás vypálila blesky z tyčí, které měla na přídi. Výboje neškodně sjely po ochranném poli. Na chvíli se ukázala naše ochranná slupka. Připadala mi, jako mýdlová bublina. Pohlédl jsem na skřeta, kterého nesli dva Kopytnatci na zvláštním sedátku. Děd se kýval ze strany na stranu, nezdálo se, že by mu blesky nějak vadily.

Běželi jsme dál.

Tamada svůj nálet brzy zopakoval. Tentokrát přiletělo asi padesát menších letadel a dvacet delta křidel.

Začala do nás bušit.

Nastala apokalypsa, obloha se rozzářila tisícovkou výbojů.

„Vpřed!“ Zavelel Martin a postupovali jsme dál, sice menší rychlostí, ale dál.

Ochranná bublina se začala prohýbat. Dědek ale pořád drmolil pod řídké fousy svá zaříkávadla.

Blížili jsme se k Tokiu.

Letadla do nás neúnavně mydlila, výboj stíhal výboj. Byli jsme nuceni se stáhnout blíž k sobě. Na některých místech bublina začala povolovat. Odnoslo to lehce jen pár Kopytnatců, Martin tu nechtěl nikoho nechávat, tak jsme museli zpomalit.

Pomalou jsme procházeli předměstími hlavního města. Byly zde převážně nízké domky a sklady.

Najednou bušení ustalo a letadla vylétla do výše. Rozhlédl jsem se kolem, už jsem myslel, že to vzdali, ale šeredně jsem se zmýlil.

Řítil se na nás roj F patnáctek, byly, jak Míša poznamenala, „prdelně nízko“. Přelítly nás vysoce nadzvukovou rychlostí a zanechaly za sebou totální spoušť.

Bublinu to odfouklo i s dědkem neznámo kam. Motory měly neuvěřitelnou sílu, viděl jsem jednoho Balgara, jak ho to nadzvedlo asi do dvaceti metrů a mrštilo na ohnutý stožár elektrického vedení. V mžiku shořel. Já jsem byl větrnou smrští napasován na nějaký kontejner a do břicha se mi zapíchl nějaký kus železa.

Vypadalo to s námi špatně.

Míša zmizela neznámo kde a Martina jsem také nikde neviděl. Ležel jsem napůl v bezvědomí a v mrákotách opřený o kontejner. Nemohl jsem hýbat nohama, opatrně jsem si vytáhnul traverzu z břicha. Brnění bylo totálně zničené. Zub času a rotující kolejnice udělaly své.

Kolem mě se válela těla, někdo byl na půl, někdo celý, ale zkroucený v nepřírozené poloze, prakticky vylučující další život. Kousek ode mě se zvedal na nohy jeden z Balgarů. Chyběla mu jeho ohromná kosa, držel se za kostrč a druhou rukou vytáhl z pod černé sutany krátký meč. Z jeho kápě svítily rudě žhnoucí oči. V tu chvíli ke mně přiskočil jeden z Kopytnatců, měl na sobě červenou kožešinu. Pomohl mi na nohy a posunkem mě vyzval, abych ho následoval.

„Já vím, kámo, ale nemůžu chodit...“ Chlapík to zřejmě nějak pochopil a naložil si mě na záda.

„No to je lepší...“ Balgar chodil kolem a pokoušel se zorganizovat obranu. Z různých děr vylézali přeživší. Z dálky jsem uslyšel zvuk leteckých motorů.

„Pozor!“ Zakřičel jsem. „Vracejí se! Všichni se musíte schovat!“ Varoval jsem je. Balgar něco promluvil směrem ke Kopytnatci, který mě odnášel. Jeho hlas byl velice nepříjemný, mráz mi z toho přejel po zádech. Vycházela z něj obrovská síla a autorita. Byli to praví válečníci smrti.

„Kam mě neseš?“ Zaklepal jsem mu na rameno, ale tvor nereagoval, uháněl od místa, kde se shromažďovali bojovníci.

„Kde je Míša?“ Volal jsem kolem, ale nikdo mi neodpovídal. Tvor se mnou uháněl pryč.

Měl jsem divný pocit, že je vše v hajzlu.

„Kurva!“ Zamručel jsem a pevně se chytnul krku mého dobrodince. F patnáctky dokončily obrat a řítily se zpátky.

„Česaly“ střechy domků a za nimi zůstávala totální spoušť. Trosky lítaly až sto metrů do vzduchu.

Zachránila nás stará dobrá kanalizace. Marně jsem se snažil dopočítat, kolikrát sračky hrály v mém životě předzvěst toho, že bude líp.

V kanálech, kromě toho, že tam byl smrádek a teplíčko, tak v nich už byli schovaní někteří naši věrní. Bylo škoda, že se sem nevešli čahouni. Našel jsem Míšu a Martina. Míša měla obrovský šrám na tváři, pořád jí krvácel.

„Koukám, že máš novej mejkap...“ Zhodnotil jsem její vizáž. „Dobry.“

„Vole, málem mi to upajcovalo hlavu. Kde ses flákal, naposledy jsem tě viděla, jak jim máváš...“

V tu chvíli nad našimi hlavami propuklo peklo. Nejdřív se ozvala střelba z kanónů a pak začaly padat bomby. Otřesy byly natolik silné, že nám na hlavu padaly kousky betonu.

„Ale hovno.“ Ostatní nás nevěřícně pozorovali. Martin mi špitnul, abychom se k sobě chovali důstojně, že v jejich zemi platíme za legendy.

„Legendy, jó...? Ty vole.“ Uznale jsem kývnul. „Co ale budeme dělat? Kde je Marhoul?“

Martin pokrčil rameny. „Nevím, ale jistě se včas ukáže.“

„Moc se mi nelíbí...“ Potvrdila moje pocity Míša.

„Nemáme nikoho lepšího. V mé zemi to je nejlepší kouzelník.“

„Já bych raději někoho normálnějšího.“ Poznamenal jsem.

„Zachránil nám život!“ Naštvaně prohlásil Martin.

„No jo, no jo. Kolik nás zbylo?“ Zeptal jsem se.

„Třicet.“ Odpověděl zaraženě.

„Hmm, zachránil život... A Alfred?“ Odpovědí mi bylo tíživé ticho, na to nebylo možno nic říct. Sklonil jsem hlavu, uvědomil jsem si, že je jen otázkou času, kdy nás objeví.

„Musíme se hnout.“ Prohlásil po chvíli Martin. „Co tvoje nohy?“

„Nic.“ Pokrčil jsem rameny. „Nemůžu chodit, ale to bude zase dobrý. Chce to čas, když nás Tamada mučil, bylo to mnohem horší.“

„Vás mučil Tamada?“ Nevěřícně kroutil hlavou Martin.

„Jó, dostali jsme zprávu, že zde došlo k převratu a Tamada vyslal jednotku, aby tě našla a přivezla do Japonska. My jsme se tě sem vydali zachránit, dostali jsme se přes červí, nebo černou díru značně potlučený... Týden nás Tamada dával dohromady, aby nás mohl mučit. Pak se ve sklepě objevil tvůj starý známý Darek...“ Martin, když slyšel vyslovit jeho jméno, přimhouřil oči.

„Přidal se na naši stranu a zachránil nám život. Riskoval, aby nás postavil na nohy. Alfred po něm poslal regenerující látku, tu propašoval do vězení. Když jsme už měli jistotu, že máme vyhráno, objevil se Hašimoto. Tys byl svázaný a omotaný plastickou trhavinou, jeden z mutantů držel dálkové ovládání. Byla to patová situace. Rozhodl jsem se, že jim výměnou za tebe vydám Dareka. Pak že odtud odjedem. Vymyslel jsem léčku, která se povedla, ale nepočítal jsem s Tamadovými letadly.“

„To nevádí, udělal si co si mohl...“

„Kde je Zaja?“ Zeptala se Míša.

„Šla napřed prozkoumat cestu.“

„Tak to je dobrý, bála jsem se o ní...“

„Ta si poradí.“ Usmál se na Míšu Martin. „Musíme už jít, Zaja nám bude nechávat značky.“

Pomalou jsme postupovali příměstskou stokou. Byl zde neskutečný bordel, o smradu ani nemluvě. Narazili jsme na „ubytovnu“ nějakých bezdomovců. Vyjeveně na nás civěli a tiskli se ve svých smradlavých koutech blíž k sobě.

„Bu bu bu!“ Zachechtal jsem se směrem k nim.

Pokračovali jsme dál.

Martin kráčel vpředu a záda mu kryli dva Kopytnatci s červenou kožešinou. Sledoval značky, které tu zanechala Zaja. Koukal jsem po stěnách, ale žádných jsem si doposud nevšiml. Byli asi dost sehraní.

Za námi pomalu doznívaly výbuchy.

„Musíme se rozdělit.“ Rozhodl Martin v jedné galerii, kam jsme se všichni vešli.

„Takhle nás brzy najdou.“ Toho jsem se bál, takhle jsme sice lépe viditelní pro citlivé senzory na letadlech, ale máme větší šanci v přímém boji proti mutantům. Rozdělil své lidi do šesti skupin. Míša s sebou měla mapy Tokia a podělila je mezi velitele skupin. Na druhé straně mapy byla zmenšená mapa Japonska. Vyznačila tam důležité objekty, které ji prozradil Alfred.

„Hodně štěstí.“ Na žádném z Kopytnatců nebylo znát stopy pohnutí. Tvrdý výraz v jejich tvářích značil, že jsou za svého vůdce ochotni i zemřít.

Obdivoval jsem je a ještě víc jsem obdivoval Martina, jakou má mezi nimi autoritu.

Abychom příliš nekumulovali síly na jednom místě, Martin rozhodl, že Zaja půjde jako vedoucí do jiné skupiny.

Lehce se obejmuli a Zaja se svými vyrazila boční stokou. My jsme šli hlavní větví, spolu s jednou skupinou, která se od nás brzo oddělila.

Běželi jsme.

XXXXX

Nacházeli jsme se někde ve východní části města. Rozdělili jsme se do dvojic, abychom byli ještě hůře zjištělní pro všudypřítomná čidla. Chtěli jsme počkat, až se situace zase uklidní, ale ne zas moc dlouho, aby Tamada neměl vše pod kontrolou.

Ukázalo se to jako dobrá volba. Nepředpokládali jsme, že se Tamada nachází v hlavním městě, které doslova vřelo. Všude bylo plno lidí. Z ulic k nám doléhal hluk demonstrantů požadující vyšetření událostí.

Oficiální propaganda pořád dokola vysílala naše původní prohlášení s tím, že brzo zase k národu promluvíme. Chtěli jsme schválně udržet lidi v napětí, padnout Tamadovi do rukou by byla neodpuštělná chyba.

Třetího dne jsme vylezli z kanálů.

Lidé nás okamžitě poznali. Chtěl jsem, aby Míša zůstala mezi lidmi jako agitátorka a my s Martinem, že zaútočíme na Tamadův palác. To ale razantně odmítla. Nabídnul jsem jí všechny Kopytnatce, jako ochranu, ale ani to jí nepřesvědčilo.

„Co navrhuješ?“ Zeptal se mě Martin.

Pokrčil jsem rameny a řekl: „Šturm.“

Martin se usmál a souhlasil, ukázal na tři z našeho doprovodu a řekl: „Vy zůstanete jako záloha. Schováte se a kdyby se někdo hrnul na pomoc, tak zasáhnete.“ Kopytnatci bouchli svými kladivy do štítů, jako že rozumějí a rozprchli se po okolí.

„Pokud chcete žít v lepším světě, tak za deset minut vezměte palác útokem.“ Vyzval jsem okolo stojící lidi, stojíc na střeše nějakého náklad'áku.

„Bud' vaše děti budou žít ve svobodě a v míru, nebo se z nich stanou Tamadovy loutky. Bud' dnes přinesete nějakou oběť, nebo budou zítra oběťmi vaše děti. Je lepší umřít dnes, než za pár let pochcanej na nemocničním lůžku!“

Japonci zaraženě stáli a sledovali můj projev, asi pět lidí to překládalo ostatním a já pokračoval:

„Vše co vám státní televize vykládala je lež, přinesli jsme vám ty největší oběti, abyste vy mohli žít v míru. Martinovi zahynulo devadesát pět procent jeho lidí, ale Hašimoto a Yamako jsou mrtví!!!“ Zařval jsem k davu.

Překládat nemělo cenu, dav propukl v jásot.

„Jejich hlavy jsme napíchlí na kůly kláštera v Chu-jinu.“ Lhal jsem. „Zbývá už jen Tamada. Je sám, jak zlý černý vlk. Vy se stanete jeho lovci a ještě dnes donesete jeho staženou kůži ke hrobu posledního císaře.“ Apeloval jsem přímo na pověstnou asijskou krutost. Někteří muži zatínali pěsti, začalo mě to bavit. Možná by ze mne byl dobrý demagog.

„Vaše životy můžete prožít úplně zBůhdarma, nebo se navždy zapsat do historie vaší země! Jako dávný vítr v dobách minulých, ochránil vaši zemi před nájezdy barbarů, tak vy smetete vládu d'ábla!“ Dostával jsem se do mýtických dob a Japočíkům to dělalo evidentně dobře.

„Dábla, kterého zabijete svou zuřivostí! Ale pozor!...“ Tady jsem si dovilil na posluchače, kterých už tu bylo několik tisíc jeden apel. „... pokud se skutečně chcete zapsat do dějin vaší země, tak si musíte počínat co nejrozhodněji a likvidovat pouze nepřitele nového práva! Žádné drancování! Kdo bude přistižen, tomu náleží smrt!“ Odpovědí mi byla totální euforie. Japonci, když strhnou svojí přísnou masku, tak jsou jak malé děti. Není mezi nimi rozdílu, ať je to boháč, či nejchudší rolník.

„Smrt!!!“ Zařval jsem k davu. „Smrt tyranovi!!!“ Opět mohutné skandování.

„Uděláme něco pro lidi?“ Otázal jsem se těch dvou za mnou. Míša se na mě pyšně dívala. Zakývali hlavami.

„A teď...“ Udělal jsem dramatickou pauzu. Bylo absolutní ticho, cítil jsem dech davu, viděl jsem jejich napjaté tváře. Někteří už měli v rukách mačety a železné tyče.

„... nikomu nedáte svůj život zadarmo! Nikdo vás už více nebude ovládat! Nestanou se z vás znova otroci!“ Dav se začal vařit, věděl jsem, že ho neudržím dlouho na místě.

„Zbývá jen jediné...“ Zase jsem se odmlčel. „...jeho kůži chci mít vcelku!“

Dav se pohnul a letěl vstříc jisté smrti.

„Kanónenfutr.“ Řekl jsem k Martinovi. „Nalákají na sebe pozornost a my to obejdeme zezadu.“

„Otče...“

„Martine, někdo musí činit zásadní rozhodnutí. Víš jak je palác bráněn? Neměli bychom šanci. Teď ji máme!“ Počkali jsme, až se kolem nás lidi přeženou a já, Míša a Martin jsme se rozběhli postranními cestami k domnělému útočisti profesora Tamady. Z dálky byla slyšet střelba a jak jsem mohl koutkem oka zahlédnout, tak se některým podařilo vyvrátit plot, který byl pod vysokým napětím. Čekali je další tři ploty, dle informací Dareka, všechny pod elektřinou.

Museli jsme celý areál obejít, párkrát nad námi přelítla letadla, ale mířila na demonstranty, nás si nikdo nevšímal. Někde jsme popadli rýžové slamáky a nasadili jsme si je na hlavu, jejich veliká krempa nám zastíňovala zbraně.

Přeskočili jsme hravě ploty a běželi ke garážím, dosud tu byl klid. Veškerá pozornost byla nejspíše namířena opačným směrem. Pádili jsme co to dalo. Přes trávník jsme se neodvážili, smrdělo to tam plastickou trhavinou. Přijít v téhle chvíli o nohu by byla sebevražda.

Před námi se vynořili dva strážníci. Odrazil jsem se a spolu s Míšou jsme do nich napálili plnou rychlostí. Odlétli někam stranou, nemělo cenu se s nimi zabývat. Vběhli jsme do podzemních garáží.

„Tudy!“ Vykřikl Martin a ukazoval na schodiště. Kopem rozrazil těžký visací zámek a vyběhli jsme nahoru. Šlo to nějak moc lehce, ale byli jsme natolik opojeni euforií, než abychom zpomalili náš postup.

„Rychle!“ Povzbuzovala nás zepředu Míša. V pátém patře jsme byli v rekordní době. Před námi bylo stejné řídicí středisko, jako před týdnem.

Vykopli jsme dveře.

Před námi jen vyjevené sekretářky a nějakí technici. Proletěli jsme kanceláři jak vítr, jen Míša se na chvíli zastavila u jednoho, co vypadal jako šéf a zeptala se na Tamadu. My s Martinem jsme se řítili dál, nechtěl jsem znovu promeškat okamžik držet Tamadu za koule.

Šesté patro.

Sem Tamada soustředil mozek svého impéria. Naše meče se opět napily krve nepřátel. Byli zde generálové, kteří řídili obranu paláce.

S radostí jsem zjistil, že Martin nemá zábrany sekat hlavy, i když sedí na ženském těle. Kluk konečně dospěl, ostatně já jsem byl vždy pro rovnoprávnost.

„Rozbij okno a vyházej je dolů na chodník!“ Křikl jsem po Martinovi. „Těm dole dáš naději, že jejich boj není marný!“

Kývnul a prohodil psací stůl oknem. Neměl jsem čas ho sledovat a pomáhat mu.

Vstoupil jsem do sedmého patra.

Trochu jsem zpomalil, nebylo už kam spěchat

Sedmé patro bylo, až asi na deset mutantů prázdné. V té tmě, která tam panovala, jsem to nestihl spočítat a počet nohou a rukou stejně nesouhlasil.

„Vítejte, Eriku...“ Přede mnou se rozzářila velká plazmová obrazovka, z ní se usmíval Tamada. „... počítal jsem, že se sem nakonec dostanete, vidíte, jsem pořád krok před vámi.“ Usmál se, pak se ale zamračil.

„Teď dostanete to, co zasloužíte!“ Kamera se pohnula a do záběru se dostala Zaja. Byla svázaná tlustým lanem.

„Do prdele.“ Ujelo mi.

„Přesně tam budete!“ Odpověděl mi Tamada, byli jsme tedy v živém spojení... Trochu jsem zpanikařil a chtěl varovat Martina. Když jsem se však otočil, oba už stáli za mnou. Míša měla zděšený výraz v obličeji, Martin nehnul ani brvou.

„Co budeme dělat?“ Zeptal jsem se jich česky, aby Tamada nerozuměl.

„Kde je?“ Zeptala se Míša.

„V bezpečí.“ Odpověděl za mě Japončík.

„Jak to že nám rozumí?“ Zeptala se.

„Automatický překladáč. Věděl jsem, že jste Češi, mám ho všude po městě nainstalovaný, teď už vám to můžu prozradit. Už se nenechám nikdy doběhnout! Zabili jste mi nejdříve syna a pak bratra!“ Vyštěkl.

„Ty si zabil šest miliard lidí!“ Vykřikla Míša. Tamada souhlasně pokýval hlavou. „A vás si nechám, jako zlatý hřeb. Ale nejdřív tuhle čubku!“ Ukázal na Zaju, Martin přimhouřil oči.“

„Synku...“ Otočila se na něho Míša. „... tohle nemusíš vidět...“ Martin nereagoval, v jeho tváři jsem zahlédl lehký úsměv. S Míšou jsme se na sebe podívali.

„Blázní...“ Špitla mi do ucha.

„Stáhnou ji před vámi z kůže!“ Hrozil Tamada. „Žádná posraná Thajka, mi nebude bez potrestání ničit moji zem a zabíjet mé věrné!“ Kamera dál ukázala na tři Kopytnatce, kteří byli rovněž svázáni, tentokrátě řetězy.

„Poslouchejte mě dobře.“ Zuřil dál profesor. „Letí k vám letadlo, za chvíli bude u vás, pokud tu kurvu chcete vidět ještě kdy živou, tak do toho letadla nastoupíte a to vás vysadí v Nagomě. Tam vás vyexpeduji zpátky do vaší doby! Jestliže se sem ještě jednou odvážíte, což pochybuji, protože...“ Tamada se přidušeně zasmál a myšlenku nedořekl. „... tak je s vámi konec! Jasně?“ Nečekal ale na odpověď a pokračoval: „Vy mi vydáte Largussona a jeho věrné, tyhle...“ Ukázal na svázané Kopytnatce si nechám taky. Všichni budou vhozeni do Fujijamy, která opět začala chrlit lávu. Takový je trest!“ Docela nám sklaplo.

„Musíme se poradit...“ Začal jsem vyjednávat.

„Ne, s nikým se radit nebudete! Teď už ne, buď do toho letadla nastoupíte, nebo jí...“ Najednou se kamera otřásla a v místnosti nastal chaos. Slyšel jsem nějaký křik a když zase kamera dál začala vysílat, nevěřil jsem svým očím.

Zaja se nějakým záhadným způsobem osvobodila, přetrhla pouta a ukopla Tamadovi hlavu, ten se skácel k zemi. Na Zaju se vrhli mutanti, ale ona je holýma rukama odrazila, od jednoho si vypůjčila meč a vlétla mezi ně, jak lvice mezi stádo zajíců. Vzduchem stříkala krev a lítaly končetiny. Martin se usmíval a spolu s námi prožíval boj.

Pak se Zaja mihla před kamerou.

„Jsem na ostrově Šikoku, Tamada mě drží ve své rezidenci na konci města Kuma. Je zde velká přesila, doražte brzo!“ A zase odlétla od kamery pryč.

„Šikoku? Kde se tam vzala?!“ Vyděšeně zvolala Míša.

„Letadlo!“ Vykřikl jsem, Tamada pro nás poslal stroj! Rychle na střechu!“ Vyzval jsem je. Míša mě plácla po zadku a prohlásila, že tak dobřej nápad nemůžu mít ze své hlavy.

„To dělaj asi ty koule...“ Dodala potom.

Vyběhli jsme na střechu, kde se zrovna chystal na přistání Tamadův aeroplán. Mutanty jsme vyřídili a na pilota jsem houknul:

„Zpátky na základnu!“

„Ale to já...“

„Nekecej a přiložil mu meč ke krku. Vím kde to je, Tamada sídlí na předměstí Kumy.“

„Jak to můžete...?“

„Chlape, nemáme moc času! Máš jedinečnou možnost zachránit si kejhák, tak dělej!“

Chlapík rychle vyhodnotil situaci, jak se na správného pilota sluší a přikývl.

„Šlápni na to!“ Dodal jsem.

To jsem ani snad neměl říkat, protože tak zběsilý let jsem nezažil. Podle GPS jsem sotva byl schopen kontrolovat cestu. Jen jsem věděl, že opravdu letíme na Šikoku.

XXXXX

Po deseti minutách jsme přistáli.

Nacházeli jsme se uprostřed krásné středověké rezidence. Vysoké pagody a krátce zastřižený trávník uklidňovaly mysl člověka.

Až na těch pár stovek mrtvol.

Zaja se tu zřejmě činila. Rozdělili jsme se a rozutekli se na všechny strany. Mně se podařilo dostat asi šest Japončků, jaký měli ostatní skóre jsem nezjišťoval. Shledali jsme se šťastně asi po půl hodině.

Já dorazil poslední. Všichni tři už seděli na trávníku opření o rantl jezírka a vyhřívali se. Nebýt toho, že v jezírku bylo víc krve, než vody, byl by to normální pohled na poněkud výstředně oblečenou rodinku. Martin tedy vypadal sice jako náš strýček, ale to neměnilo nic na tom, že k nám patřil.

„Musíš nám toho, Zajo, spousty vyprávět...“ Nadhodil jsem, když jsem se se všemi objal. Martinova přítelkyně se jen stydlivě usmála a pokrčila rameny. Do obličeje jí svítilo sluníčko, tak měla svůj malý nosík směšně nakrčený.

„Nic zvláštního...“

„Jak si to udělala s těmi provazy? A jak to, že tě zajali?“ Zeptala se Míša.

„Roztrhla jsem je...“ Další skromné pokrčení.

„Roztrhla?“

„No... věděla jsem, že Tamadu sama nenajdu. Japonsko je obrovská země a on mohl být kdekoliv... tak jsem se nechala zajmout, předstírala jsem, že jsem jen neškodná Martinova konkubína a oni tomu uvěřili... Teda ne úplně, nejdřív mě zmlátili a když viděli, že se nebráním a jen brečím a volám o milost...“

„No, pane jo!“ Zvolal jsem. „Vybral sis dobře, synku! Máma, je taky dobrá hérečka, ale od Zaji by se mohla učit!“

„Já ti dám hérečku! Normální, no... My ženy, na rozdíl od vás, používáme mozek!“ Durdila se.

„A co ten nápad s tím letadlem? Nó!“

„Za to mohly ty tvoje nové koule, teda pardon, tvůj tchán... měl takovou malou nehodu... Bez nich bys to nikdy nevymyslel!“ Zaja s Martinem se smáli a já jsem si nadával, jak jsem si naběhl.

„No, no, jen se nepoto...“ Míša výstražně zvedla obočí.

„Takže malá lest...“ Zhodnotil jsem.

„Ano, moc jsem nedoufala, že to zabere, ale skočili na to.“

„Teď už bude snad klid.“ Protáhla se Míša.

„Kde je Alfred?“ Zeptal se Martin. To chtěl vědět každý z nás. Alfred zmizel při tom bombardování spolu s Marhoulem. Nikdo však nevěděl kam.

„Budeme to muset zjistit, vážení.“ Postavil jsem se na zem a omyl si tváře a brnění vodou, která doplňovala jezírko. Voda v něm už byla jen lehce narůžovělá.

„Někdo to tu bude muset uklidit.“ Řekla Míša a podívala se ne mně.

„Tak na to zapomeň!“

„Kdo říká, že to máš být ty?!“ Dotčeně se ozvala.

„No, že tak koukáš...“

„A jak mám asi koukat?“

„Tati, mami, nechte toho...“ Zasáhl Martin.

„Có? Vy se nehádáte?“ Podivila se Míša. Zaja však zakroutila hlavou. „To nechápu, ale blahopřeju ti, Zajo, máš asi kliku.“

„Jakou kliku?“ Chtěl jsem vědět.

„To nemá cenu, to bys nepochopil.“ Mávla rukou. „Pojďte, jdeme zpátky do letadla, poletíme do Tokia a vylezem v televizi.“ Rozhodla Míša a Zaja přinesla Tamadovu mrtvolu.

„Nejlepší to tu bude pěkně spálit.“

„Spálit!?“ Zděšeně vykřikli všichni najednou.

„Jo.“ Usmál jsem se.

„Proč?“ Míša bojovně vykročila dopředu. „Mě se to tu líbí. Když to tu ukliděj, tak bych se sem ráda vrátila, je to tu nádherný!“

„Ale zapomínáš, děvenko, že někdo sem může vtrhnout, sebrat Tamadovu DNA a příběh začne nanovo! S tou sopkou měl dobrej nápad...“ Podíval jsem se úkosem na pilota. Ten se jen přikrčil, ale nic neřikal.

„Tak co?“

„Hmm.“ Odpověděla nejistě.

„Co hmm? Mám pravdu?“ Chtěl jsem vědět.

„Výjimečně.“ Přiznala neochotně. „Spálíme to tu...“

Vyvalili jsme sudy s palivem pro letadla a polili celý areál. Pak jsme z blízkého muničního skladu vynesli trhavinu a vše co mohlo bouchat a hořet a to jsem nanosili dovnitř budov.

Tamadovo tělo a hlavu jsme dali do jednoho sudu s benzínem.

„Tak a máš to, sráči!“ Zabouchl jsem za ním víko.

Některé epochy lidstva končí dost neslavně...

„Pomohla by malá atomovka...“ Řekl jsem směrem k pilotovi, který s námi ochotně spolupracoval.

„Prosím, to ne...“ Dovolil si odporovat. Zamračil jsem se.

„Proč né? Co je na ní špatného?“ Nechápal jsem. „Všechno přece spolehlivě zničí.“

„No právě...“ Zašeptal se skloněnou hlavou.

„No tak mi prozrad' místa kde se ten dobytek zdržoval a ty budou muset být očištěna! Já vás z bryndy potřetí tahat nebudu, na to zapomeň!“

„Bylo by tu jisté řešení...“

„Jaké?“

„Vakuová bomba...“ Špitnul.

„Jak to funguje?“ Zeptala se Míša, kterou debata přilákala.

„Á přišel vojenský znalec...“ Komentoval jsem její mezery, přešla to ale s mlčením.

„Nad danou oblast se vypustí vysoce zápalná látka...“ Začal popisovat bombu. Už ta první slova se mi líbila „vysoce zápalná látka...“

„... ta se rozprostře nad místem a pak se zapálí.“ Vysvětlil.

„Čím?“ Zeptala se Míša.

„Bombou!“ Odpověděl jsem za něj a chtěl odejít.

„No to právě ne... to se dělalo dřív...“

„Có?“ Zamračil jsem se. Na tváři Míši jsem viděl křivý pošklebek.

„Vidíš! Víš hovno!“ Zhodnotila. „Čím se tedy zapálí?“

„Energetickým výbojem, to je daleko účinnější. Z daného místa to vysaje vzduch a oheň spolu se vzduchem, který se tam snaží zase dostat vše zničí.“

„Výborně! Tak to mám rád! Čistou práci! Pak se sem půjdeme podívat.“ Navrhnul jsem nakonec.

„To nejde...“ Zase se mi pokoušel odporovat.

„Ják nejde?“

„Zápalná látka je vysoce toxická, je to nebezpečné.“

„My jsme taky vysoce toxický! Zasmál jsem se.“

„A nebezpečný!“ Vybafla na něho Míša.

„Víš že jsme taky radioaktivní?“ Dodal jsem.

Pilot trochu ode mě ustoupil.

„Asi na sto metrů!“ Rozchechtal jsem se. „Tak to podpálíme?“ Otočil jsem se na Míšu a ostatní.

„Nepodpálíme!“ Zakroutila hlavou Míša. „K výbuchu to přivedem tímto dálkovým ovládáním.“ Všichni (kromě mne) se zasmáli. Neměl jsem na jejich slovíčkaření náladu.

Nasedli jsme do letadla a to se s námi bezhlučně vzneslo.

„Támhle za kopec.“ Ukázal jsem pilotovi. Když jsme se přemístili na místo určení.

„Nevím, jestli to bude stačit...“ Koktal pilot.

„To víš, že bude!“

„Ale výbušnina je dost silná...“

„Nesmíš bejt podělanej!“ Uklidňoval jsem ho. Pak jsem vyzval Zaju:

„Chcáš?“ Podal jsem ji ovladač.

„Já... nevím...“

„Ják, nevím? Bez tvého statečného rozhodnutí, bychom Tamadu nikdy nedostali, riskovala si život.“

„To jsme riskovali všichni.“ Řekla a vzala si ovladač. „Martine...spolu?“ Martin, přikryl svojí rukou její. S Míšou jsme se na sebe podívali.

„Vzpomínáš?“ Zasnila se. Přikývnul jsem, pak už se ozvala ohromná rána a do výšky asi tři sta metrů vylétly trosky Tamadova tajného a posledního útočiště. Tlaková vlna se neškodně svezla po kopci a my vystoupali ze závětrí.

„Ty vole!“ Užasli jsme nad tou spouští. „Dobrý.“ Spokojeně jsem se rozvalil na sedačce. „Leť se tam podívat, podíváme se na to zblízka.“

Celé to prokleté místo pohltil požár. Z bývalé krásy nezbylo nic, než jen pár očouzených rozvalin. Oheň konal svou práci a podle rozsahu požáru tak bude činit bezpochyby dlouho.

„Na Bělehrad!“ Vyzval jsem vyděšeného pilota a oba s Míšou jsme se rozesmáli.

XXXXX

Do hlavního města Japonska jsme dorazili k večeru a cesta byla nepoměrně příjemnější. Lidé ovládli centrum a armáda se bála zasáhnout. Utvořila se prozatímní vláda z městských úředníků a vstoupila s námi do jednání.

„Tamada je mrtev!“ Prohlásil jsem před shromážděnými lidmi. Obrovský aplaus nám byl odpovědí a zároveň zadostiučiněním za prožité strádání. Vždyť chvíle v Tamadových sklepech nebyly pro nás vůbec příjemné.

Vychutnával jsem si tuto chvíli, kdy na náměstí a v přilehlých ulicích bylo na pět miliónů lidí.

Bylo to neuvěřitelné. Cítil jsem u nich obdiv a naději. Mohl jsem změnit jejich život a to jsem taky chtěl udělat.

„Jeho sídlo bylo do základu zničeno!“ Další bouřlivé ovace a mávání rukou. „Opět jste svobodní!“ Vystupňoval jsem jejich euforii. „Navždy!“ Dav, ty spousty lidí k nám vzhlíželi s láskou a díkem.

„Byly přineseny velké oběti, ale vítězství bylo dosaženo. Všichni, Tamada, Hašimoto a Yamako jsou mrtví! Už vás nebude nikdo ovládat!“

Nové a nové výbuchy radosti vycházely z davu pod námi. Stáli jsme s Míšou, Martinem a Zajou na korbě toho nákladáku, na kterém jsme stáli prvně. Mám za to, že ten vůz město vykoupí a udělají z něj památník.

V hlavě se mi rodil takový nápad, na první pohled dost nemožný a nereálný, ale pokud jsem ho chtěl někdy vyslovit nebo prosadit, tak jsem ho musel předvést hned a přímo tady, dokud trvala ta posvátná chvíle.

„Váš císař je mrtev...“ Na tvářích lidí jsem viděl známky smutku i pobouření. „Nejdřív Tamada a pak Yamako dokončili kompletní vyvraždění císařské linie. Nikdo nezbyl.“ Rozhostilo se tíživé ticho.

„Vím, jak těžce nesete tuto skutečnost. Pro Japonsko nastává doba, kterou doposud nikdy nezažilo.“ Pár lidí kývalo na souhlas. „Císař Japonsko sjednocoval a dával mu sílu i naději. Japonsko má nárok na císaře!“ Zvolal jsem na konec.

„Mám pro vás ale východisko!“ Udělal jsem pauzu a sledoval nejbližší tváře, byly napjaté.

„Navrhuji svého syna a jeho ženu Zaju za císaře Japonska!“ A bylo to venku. Míša mi špitla zezadu do ucha:

„Ty seš takovej vůl! Teď nás vynesou v zubech!“ Já jsem však pokračoval:

„Zaja je z královského rodu a Martin vládne v Jinosvětě veliké říši.“ Lhal jsem.

„Japonsko bude mít novou dynastii, která mu zajistí věčný mír. Můj syn a jeho žena budou praví císařové, bojovníci.“ Tu a tam se ozývalo souhlasné volání, ale já potřeboval davový orgasmus.

„Máte teď jedinečnou možnost navždy změnit osud vaší země. Martin, který zabil Hašimota a Zaja, která vlastníma rukama sprovodila ze světa samotného ďábla Tamadu, jsou pravými kandidáty na božský trůn. Jejich děti budou dalšími šířiteli odkazu z tohoto dne. Odkazu, kdy si lid zvolil vládce. V hodinách dějepisu se děti budou učit, že jste to byli vy, kdo ho vyvolil. My s Míšou odjedeme a necháme našeho syna vládnout s vaší pomocí. Nechceme se více mísit do vašich záležitostí a do záležitostí vlády. Zaja, která je potomek dávné linie králů brzy porodí dědice. To bude váš první skutečně Japonský císař.“

Dole se lidé začali mezi sebou nahlas dohadovat, bylo obtížné je překřičet.

„Nikdy vaši předkové neměli takovou šanci! Volíte novou věčnou dynastii spravedlivých císařů!“ Poslední slova už ale slyšelo jen pár lidí, co stáli nejbliže. Lidé kolem nadšeně aplaudovali a volali jméno mého syna a jeho přítelkyně. Míša se vzadu za mnou štípla.

„Je to vůbec pravda? Ty seš úplnej demagog, až tohle uslyší rodiče...“

„No jsem zvědavěj na tvého taťku... až zjistí, že jeho vnuk panuje v Japonsku jako císař...“

„Ty vole, to bude nářez.“ Přikývla a oba jsme nadšeně mávali lidem. Martin byl trochu nejistý a rozpačitý, chápal jsem ho, pět miliónů si ho tu zvolilo císařem, to se nestává každému.

Šlo to docela snadno.

Lidé bouřili a nebyli k utišení, pak si vzal Martin slovo.

„Lide Japonska...“ Začal poněkud kostrbatě. „... vaše volba mě, musím se přiznat, poněkud zaskočila.“ Smích. „Já, má žena Zaja...“ Obrátil se na ni a trochu ji postrčil dopředu, aby si ji ostatní mohli pořádně prohlédnout. Na asiátku byla překrásná, zřetelné stopy od krve a potrhané exotické oblečení ji propůjčovaly démonické vzezření. „... otec i matka jsme pevně spjati s touto zemí.“ Opět bouřlivé ovace. „Dvakrát jsme ji osvobodili, poprvé před dvěma lety, kdy jsem se sám vydal z Finska pěšky až k vám a dostal se na jedné z Tamadových lodí do této krásné, ale tyranii zmítané země. Okamžitě jsem vyhledal místní podzemní odbojové hnutí, abych potrestal profesora Tamadu za zabití šesti miliard lidí.“

Martin podle mého názoru mluvil o dávných a zcela zbytečných věcech, ale lidé ho nábožně poslouchali, najednou jsem si uvědomil, že oni vlastně neznají novodobé dějiny vlastní země. Když jsme tu byli poprvé, tak se o nás místní obyvatelstvo vůbec nezajímalo, dokonce jsem si nebyl vůbec jistý, jestli náš příběh znal Alfred.

„Šťastná náhoda mi přihrála zpět mé rodiče, kdy už můj život visel na vlásku. Naše shledání v mučících sklepích bylo bouřlivé a bylo to první ponížení Tamady. Moji rodiče spolu se mnou zahájili masivní a rozhodný odpor, který řídil Hemsu, otec Yamako. Osvobození se zdálo konečné. Japonsko dostalo demokracii a císaře, nebyl sice z přímé linie, ale byl po právu hoden trůnu. Pak začaly intriky, demokracie je živná půda pro podobné společnosti škodící jevy. Císař se ukázal jako slabý, čehož využila silná lobby, v čele s Yamako.“

Martin se na chvíli odmlčel, aby si srovnal myšlenky.

„Nechtěli jsme vnucovat Japonsku svojí vizi...“ Pokračoval. „... nechtěli jsme být nařčení, že si usurpujem vládu. Chtěli jsme jen pomoci radou, naše názory však nebyly vyslyšeny. Odešli jsme, každý svou cestou. Otec s matkou se vrátili do...“ Leknul jsem se, že Martin prozradí naši cestu do jiného vesmíru, ale nestalo se tak. „... své země a já do Jinosvěta.“

Pozorně se rozhlédl po okolí, ale lidé jen nechápavě kroutili hlavou. „Abych vysvětlil pojem Jinosvěta... Jedná se o paralelní vesmír, do kterého můžete proniknout hlubokou meditací. Jsou dvě strany dobra: jedna je ta, ve které žijem a druhá ta duchovní, v té jsem se nacházel já. V té druhé jsem se stal skutečně císařem a vládnu, myslím spokojené zemi.“

Podle toho, jak Martina znám, nelhal. Docela jsem se trefil, když jsem tu prohlásil, že Martin je už jedním císařem.

„Té se původně rovněž chtělo zmocnit zlo, jako ve vaší zemi, ale podařilo se mi v tom zabránit. Nyní nám byl nabídnut trůn zde...“ Zase následovala odmlka.

„Bude to pro nás ta největší pocta...“ Řekl dojatě.

Bál jsem se, aby mu nezačaly stékat slzy, to asiati nemají rádi. Jak tu člověk začne být sentimentální, tak mu podřežou krk.

Nebude to mít chlapec lehké.

Dav kolem zase začal skandovat jeho jméno. Instinktivně rozpoznal, co se v Martinovi skrývá. Žádná prázdná slova před davem neobstojí, ten se s nikým nesere. To, že ho Martin ovládl, mu dávalo pěkné šance si pozici udržet a jednou provždy smést reptavou opozici tam kam patří.

Do hajzlu.

Dál Martin hovořil o tom, že zavede v Japonsku opět pořádek a to demokratickou cestou a pomáhat mu v tom bude rada, kterou si národ zvolí. Ta podle něho by neměla mít víc jak dvacet členů, aby se byrokracie příliš nerozrůstala. Parlament že úplně vypustí, zato posílí vliv jednotlivých ministerstev a jednou provždy skoncuje s korupcí. Lidé na náměstí prožívali extázi a Martinovi se zde dostalo úplné podpory.

Japoncům se tu právě plnil sen, mít schopného a charismatického císaře. Co na tom, že to je běloch a ona... možná Thajka. Rozhodl jsem se, že se jí na to zeptám.

XXXXX

Nikdo z nás nečekal tak totální podporu a kladné přijetí mého návrhu. Jednou provždy jsem pronikl do historie této země a stal jsem se doslova mýtickou postavou.

Pekař.

Uvědomoval jsem si, že budeme muset trochu předělat dějiny a věci, jak za sebou šly. Předně by nebylo moudré se příliš rozšiřovat o našem boji v Evropě proti černočům, i když vím o tom, že Japonci černochoy nesnáší. Dál, kdyby se národ dozvěděl o vyšetřovacích metodách Míši, i když vím, že Japonci jsou pověstní svou krutostí...

Možná, kdyby se to zaobalilo do příhodného kabátu, mohlo by to vyvolat u lidí kladný dojem. *„Rozhodný a nekompromisní přístup k bandám, které drancovaly vše, co jim přišlo pod ruku.“* Tak by to mohlo být napsáno v učebnicích dějepisu, už jsem to tam přímo viděl. Svěřil jsem se Míše se svými plány.

„Ty myslíš moc dopředu, ještě nevíme, jestli nějaká laboratoř právě nevyrábí Tamadův klon a ty se už vidíš v knížkách... Až jim řeknu, jaká seš v posteli bábovka...“

Ale nedořekla to, kopnul jsem jí decentně do holeně a štípnul jí přes roztrhané tričko.

Políbili jsme se.

Celé to odpoledne a dny následující probíhaly oslavy na počest zvolení Martina a Zaji.

My s Míšou jsme si odskočili na letiště a vyžádali si bombardování Tamadových paláců a míst, kde se zdržoval, vakuovými bombami.

Z našeho pilota jsme udělali plukovníka. Míša mu navrhovala generálskou hodnost, ale nechtěl jsem, aby se mu příliš zamotala hlava.

XXXXX

Lidé před námi padali na kolena a ti vlezlejší se doslova váleli po zemi. Bylo to celkem příjemné, nechávali jsme je v tom, i když Martinovi se to moc nelíbilo.

„Teď už se s tím nedá nic dělat.“ Kázala mu Míša. „Tohle není demokratické Švédsko, ale císařství. Chovej se jako panovník!“

„Kurva!“ Dodal jsem, abych tomu dodal váhu.

„Ještě že vám ti lidé nerozumí.“ Křižoval se Martin.

„To taky nedělej, tady je nejrozšířenější Šintoismus! Ale máš pravdu, měli bychom se naučit tu jejich hatmatilku.“ Zděsila se Míša.

„Já se nic učit nebudu!“ Rezolutně jsem prohlásil. „Za chvíli letíme do prdele, tak to nemá cenu.“

„Vy mě chcete zase opustit?“ Zeptal se lítostivě Martin.

„Nic jiného nám ani nezbyvá, Martine.“ Odpověděla mu Míša. „Přivezem ti sem tvoje prarodiče. Budou mít z tebe radost.“

„Nejsem si jistý...“

„Ale neboj, až uvidíš tatínka tvé maminky... no to bude zajímavý.“

„Di do háje!“ Nakrkla se Míša.

„Jen ho nesmíš nikdy ukázat v televizi!“ Pošeptal jsem Martinovi.

„Co jé?“ Dožadovala se Míša informací. „Co mu tam šeptáš?“

„Ale, právě jsem mu říkal, jak má mediálně postupovat k tvým rodičům...“ Vysvětlil jsem.

„Počkej večer!“ Zahrozila mi pěstí, ale pak si uvědomila, že mluví před synem. Něco na vysvětlenou zablekotala, ale Martin byl červený jak rak.

XXXXX

Večer jsem přežil ve zdraví, byl jsem na to ostatně velmi dobře vybaven. Další dny se vedly ve shánění přeživších spojenců.

Velmi smutná zpráva byla, že se našla DNA Alfreda Largussona, tedy její torzo. Chudák Alfred zřejmě dostal přímý zásah GBůčkem, které proti nám nasadili stroje F-15.

Dareka jsme znovu stvořili z uštípnutého malíčku, protože to, co jsme po něm našli v Tamadových sklepích by bylo zbytečné oživovat. Vytvořili bychom šílence, který by měl akorát otřesné vzpomínky. Raději jsem ho osobně hodil do kotle, aby shořel, myslím, že to pro něho bylo vysvobození.

Malíček jsme dali do kultivační lázně, bylo to nesmírně působivé sledovat, jak Darek roste. Baňka ve které se nacházel ho vyživovala od začátku do konce. Darek poprvé otevřel oči asi po deseti minutách, co byl do vany zanesen vzorec DNA.

Když vylezl a sestřičky ho osušily, tak se na mě vrhnul, měl ale slabé nohy, tak se rozplácnul a přivodil si zlomeninu obou stehenních kostí. Kňučel a nadával mi, že jsem ho prodal. Nic jsem na to neříkal, protože měl pravdu. Navštívil jsem ho za tři dny, kdy se zlomeniny vyhojily a Darek se uklidnil.

„Tys mi taky mučil dítě, tak mě nesar, buď rád, že žiješ!“

„Co se mnou ty hajzlové dělali?“ Chtěl vědět Iránec.

„Co by, strčili tě do kádě s kyselinou a za tři vteřiny si o ničem nevěděl.“ Lhal jsem.

„Tamada tě chtěl úplně vymazat ze své paměti.“

Podezřívavě si mne prohlížel, ale kyselina se mu asi líbila. Kdybych řekl, že ho okamžitě zastřelili, tak by mi nevěřil. Člověk holt musí umět lhát.

„Jak jste ho sejmuli?“ Zeptal se ještě a já mu odvyprávěl postupný sled událostí, tak jak se udály. Fousáč pokyvoval a souhlasil, že jsme nechali místa Tamadova pobytu bombardovat.

„Tos udělal dobře.“ Pochválil mě a zeptal se. „A co můj stát?“

„No... ještě jsme o tom nemluvili, ale...“

„Alfred mi to slíbil!“ Dožadoval se Iránec.

„No jo, ale Alfred jak víš už nežije a takovou věc neměl oprávnění ti slibovat...“

Pokrčil jsem rameny.

„Slíbil to!“ Opakoval nakvašeně Darek.

„Ty kurva nejsi rád, že žiješ?! Můžeš mít kurev kolik chceš, co by si ještě chtěl? Udělal si Dareku dobrou věc, díky tobě se to všechno celý povedlo. Řeknu Martinovi, aby tě jmenoval svým poradcem pro vnitřní bezpečnost...“ Chtěl jsem ho nějak uondat.

„Martin mě nemá rád.“

„A ty se mu divíš?“ Povzdechl jsem si.

„Taky mě mučili!“ Rozkřikl se.

„Tebe nemučili, dostal si pár facek a letěl si do kádě... Tak se nedělej.“

„Jen aby.“

„Fákt.“

„Chtěl bych se podívat někdy do mé vlasti...“ Řekl potichu.

„To můžeš, v tom ti nikdo nebrání.“ Přikývnul jsem.

„Možná, že bych se tam i odstěhoval...“ Úkosem se na mne podíval.

„I to by asi šlo...“

„Dobrý! Kdy můžu odjet?“

„Ty chceš odjet?“ Podivil jsem se. „Hněd?“

„Jo, teda, až mi to sroste. Zkurvená noha!“ Nadával, ale já jsem věděl, že to bude dobrý a že Martina přemluvím.

Martin ho opravdu moc rád neměl, štítil se ho. Na dvoře byl doslova trpěný. Martin mu nedával žádné úkoly a kancelář mu na jeho žádosti neodpovídala. Nakonec to dopadlo tak, že se do Iránu opravdu vrátil a pár let tam živořil jako poustevník. Bylo mi ho docela líto, ale byl jsem asi jediný. Každému, i Martinovi jsem říkal, že Darekovi vděčíme za to co jsme a kde jsme.

XXXXX

Po skončení bitvy zbylo sedmnáct Kopytnatců a kupodivu i jeden Balgar. Místní lidé před ním měli až nábožnou úctu. Martin ho raději ale uklidil do ústraní, protože se mohlo začít šeptat, že nový císař ovládá nečisté síly. Tomu bylo nutné předejít a čím jiným než pořádnou prací.

Martin vyhlásil sobotu, jako den pro vlast, což se setkalo s nadšením (Ti Japonci jsou vůbec divní lidé, tohle udělat u nás, tak ho národ vyžene.), lidé se vždy setkali v místě svého bydliště a pomáhali při úklidu města, budovali společně veřejné stavby a vůbec líbovali si, jak jim je dobře.

Utůžovalo to kolektiv, nikdo nebyl z práce vynechán, kromě rady moudrých. Ta byla zvolena ale až později.

Staří, mladí, bohatí i chudí, ti všichni se ráno vyhrnuli z baráků a šli dělat. Nikdo nikoho nemusel přemlouvat a nutit, každý šel dobrovolně. S Míšou jsme si nejdříve mysleli, že to nepůjde a že se bohatí budou cukat, ale to jsme neznali pořádně mentalitu orientálců. Co císař řekl, to oni učinili. Dostat do rukou takovou moc někdo jiný, zle by se místním vedlo. Martin se Zajou nešli zkorumpovat, také se nikdo o to ani náznakem nepokusil. Kudy oba projeli, tak tam se shromažďovali lidé a vítali ho. Byla to spontánní reakce. Spousta z nich se před ním pomočila, nebyla to ostuda, ale byl to podle nových

(zvrácených) hodnot projev největší úcty.

„Divnej národ...“ Komentovala to Míša, když se při nějaký další audienci pochcalo pět žadatelů najednou. „... měl by si to nějak zakázat!“ Radila mu.

Martin jen pokrčil rameny a nic neřekl. Všichni „pochcánkové“ odcházeli nadmíru šťastní, že svému císaři a císařovně prokázali takovou úctu.

Vydal sice příslušný příkaz do své kanceláře, ale tu a tam se přeci jen stalo, že některý z žadatelů si ucvrnk.

XXXXX

Měsíce běžely a Martin se Zajou pevně svírali otěže své vlády v rukou. My s Míšou jsme se naučili pár frází, abychom nedělali ostudu. Lidé na nás koukali snad s ještě větší hrůzou a bázni... byli jsme totiž rodiče samotného císaře. Byli jsme na úrovni mýtických draků a dávného větru Kamikadze.

Museli jsme se podle toho taky chovat. Míša mě co chvíli okřikla, abych se nešťoural v nose a nesmrkal, což prý Japonci přímo nesnáší.

„Ať si zvyknou!“ Bránil jsem se.

„Kazíš to Martinovi!“ Vyčítala dál a mně nezbylo nic jiného, než polykat. Tu a tam jsem si sice potají odplivnul, nebo jsem ho vytáhnul až z paty, ale těch krásných chviliek bylo málo.

Jedno nakladatelství dokonce vydalo náš příběh. Bylo vytištěno milión výtisků ale po nich se jen zaprášilo. Lidé se dožadovali dalších. Především je zajímala historie našeho přežití a zrození Martina. Kniha obsahovala i fotografie míst, které jsme navštívili a kde jsme žili. Vše bylo ale řádně upravené a zmýtizované.

Míša pořád koukala na vyhořelý dům Eleonory a náš dům ve Švédsku.

„Já tomu pořád nemůžu uvěřit...“ Natahovala k pláči, když jsme se ukládali ke spánku. Musíme dodržovat nějaký režim a neděsit lidi v jednu hodinu večer.

„Čemu... pořád?“ Nechápal jsem.

„No... to, jak to dopadlo, víš?“

„Ne.“

„Ty seš hroznej! Osud si s námi dost zahrál, nemyslíš?“

„Hmm, asi jo.“ Odpověděl jsem skepticky, pořád jsem nevěděl kam míří.

„Já bych chtěla pusú.“ Vyjelo z ní. Pusú jsem jí dal, ale nebyla evidentně spokojená.

„Lepší neumíš?“

„No jó...“ Pokusil jsem se o lepší, ale nestačilo jí to. „Tak co je?“

„Víš, já bych chtěla ještě dítě...“

„Có? Víš jak bude radioaktivní? Už teď musíme mít v posteli olověné desky, abychom neohrožovali uklízečky! Bude to zrůda se čtyřma nohama a deformovaným vobličejem.“ Strašil jsem ji.

„Blbost! A já si budu uklízet ložnici klidně sama, nikoho k tomu nepotřebuju!“ Čílila se.

„Víš dobře, že to nejde! Si něco jako Bůh, nemůžeš luxovat! Ta holka to dělá ráda...“ Dodal jsem.

„To jsem si všimla, pořád po tobě čumí!“ Štípala mě do stehna.

„Jau! Co já za to můžu?! Jsem populární!“

„Jestli tě s ní načapám!“ Vyhrožovala a měla pravdu, měl jsem na naši uklízečku chuť. Dokonce mě začaly zajímat některé další orientálky, protože pro službu v císařském paláci, kde jsme logicky nocovali, byly vybrány jen ty nejhezčí. Dostat nějakou z nich do postele by nebyl problém, ale Míša byla vždy nablízku a mně se nedařilo zmizet jí z očí byť na nějakou krátkou dobu. Když se to konečně povedlo, tak jsem plnil nějaké oficiální poslání, nebo jsem zastupoval Martina a Zaju v některých záležitostech a tam byl každý krok pod přísnou kontrolou. Musel jsem se zkrátka chovat důstojně a jako pravý otec božského císaře.

Votrava.

Míša si večer rezervovala pro „hodinku“ sexu, což jsem pohodlně splnil. Pořád chtěla mít navrch a musel jsem ji donekonečna uspokojovat. Když jsem jí to udělal tu noc už poosmé, znejistěla.

„Máš mě vůbec rád?“

„Jo.“ Odpověděl jsem co nejjednodušeji, protože jakákoliv delší odpověď nebo nejistý tón hlasu by byl podezřelý.

„Jak moc?“ Dotírala.

„Prosím tě, už zase začínáš? Prostě moc!“

„Ale neříkáš to moc nadšeně...“

„A jak to říkám?“ Chtěl jsem vědět.

„Říkáš to... jako z povinnosti.“

„Prosím tě, jestli mi nedáš pokoj, tak každé budu spát jinde!“ Naštval jsem se.

„Ty mě nemiluješ!“ Sedla si na postel, nakonec jsem jí to musel udělat dvakrát rychle za sebou a pak dala pokoj. Takhle to bylo skoro každou noc, už mě to vážně štvalo, ale nedalo se s tím nic dělat, bral jsem to jako předehtu.

I na šibenici si člověk zvykne.

XXXXX

Dny plynuly dál jeden za druhým a my s Míšou jsme přemýšleli o tom, jak se odsud nenápadně zdekovat. Prožívali jsme sice ta nejhezčí léta, ale chtěl jsem sem přivést rodiče. Zároveň jsme si řekli, že nechceme nějaký větší kontakt mezi těmi dvěma světy a už vůbec ne, aby se o nich místní obyvatelstvo dozvědělo.

Po bedlivé prohlídce jsme objevili Tamadovy ukryté mozky a nechali je pracovat na stroji, který by propojil oba vesmíry, aniž by nás to zdeformovalo.

Stroj času jsem nechal vyhodit do povětří, aby už nikoho nelákalo hrát si s historií. Tak jak to je nám plně vyhovovalo.

Stali jsme se neomezenými vládci země a lid postupně přivedli k blahobytu.

Hospodářství sílilo, suroviny pro něj se dovážely z rudných dolů jižní Číny a ropu z Jižního Pacifiku. Pro tento účel jsme nechali vyrobit několik tisíc silných mutantů bez mozku. Jen silné ruce a odolný organizmus byl potřeba. Dělali dvacet dva hodin denně a pak jim stačilo dvě hodiny doplňovat energii. Dobývali železnou rudu, uhlí, platinu a měď. Dál jsme je využívali na těžké a nebezpečné práce ve strojírenství.

Uměle jsme omezili porodnost, nikdo nic nenamítal. Nechtěli jsme lidi pustit na pevninu, v budoucnu to možná bude nevyhnutelné, ale zatím takový nápad neprošel.

Rada starších, císařův poradní orgán, když zjistila naše stanovisko, už nikdy s podobným nápadem nepřišla. Chápali moc dobře, že odporovat císaři a císařovně je

svatokrádež. Vše šlo jak na drátkách, proto jsme jednoho dne Martinovi a Zaje oznámili:

„Rádi bychom se podívali domů...“

„Ale...“ Sotva se zmohl na nějakou odpověď, Míša ho přerušila:

„Neboj se, jen na chvíli, přivezem sem naše rodiče. Už máme návrh, jak má vypadat ten stroj na bezpečný průchod červí dírou. Martin se na nás upřeně díval, oba se na nás upřeně dívali...“

„Co je?“ Chtěl jsem vědět, znal jsem syna dostatečně dlouho, abych věděl, že není něco v pořádku.

„Martine...“ Špitla jinak mlčící Zaja.

„No... nejdříve se posadíme...“ Vyzval nás Martin, ať si sedneme na polštáře.

„Já si sednu do křesla, na zemi sedět nebudu!“ Ještě než mi přinesli křeslo, sledoval jsem výraz v Martinově obličeji. Byl neproniknutelný, Martin si nechal narůst plnovous a to ho dělalo ještě starší.

„Chtěl jsem vám to říci už dříve... ale...“

„O co jde? Mluv k věci!“ Vyzvala ho příkře Míša. „Nevychovala jsem tě, aby ses tu kroutil, řekni to na rovinu.“ Martin krátce přikývl a spustil:

„Tamada dosáhl svého cíle...“ Řekl.

„Jak dosáhl... Čeho dosáhl?“ Zeptala se nechápavě Míša. „Je přece mrtvej, né?“

„Mrtvej je a žádný jeho klon už nechodí, ale...“

„Co ale?“ Naléhal jsem. „Tak už se vymáčkni!“

„Když mi přišli říci tu zprávu, že už je hotov stroj pro cestu červí dírou...“ Odmlčel se, ale hned pokračoval: „... tak se přede mnou plazili a prosili o odpuštění... Jen málo lidí ví o paralelním vesmíru. Sami jste to zakázali...“

„Jo, mluv dál.“ Pokývala hlavou Míša.

„No, tak ti vědci řekli, že když prozkoumali plány na sestrojení stroje, co nechala Yamako postavit, tak zjistili, že to je... Prostě kdo použije ten stroj, tak totálně zničí místo, odkud startuje.“

„Có?!“ Vyvalili jsme oči.

„Ale to...?“ Nechápal jsem. Míša se zhroutila do sebe.

„To není možný! Dyť by to lidé zjistili... u nás nejsou lidi tak blbí, aby provedli něco... co by je zabilo...“

Martin však zakroutil hlavou. „Sami jste mi říkali, že vše bylo postaveno ve velkém spěchu a v utajení...“

„To jo, ale...“ Brečela Míša. Sednul jsem si z křesla a chytnul ji kolem ramen.

„Takže...“

„Správně...“ Martin mi skočil do řeči. „...Tamada chtěl zničit život ve vašem světě, ale to by se mu znovu stejnou cestou asi nepodařilo. Musel by umístit mnoho kanystrů s tím virem do všech koutů planety a s největší pravděpodobností by byl odhalen. Proto vymyslel léčku, hodil vám návnadu a vy jste ji slupli. Vymyslel stroj, kterým se dostanete k němu a zároveň zničíte svůj svět.“

Nastalo ticho.

Pořádně mi nedocházelo, jak jsme mohli toto riziko opomenout. Došlo zde k našemu totálnímu selhání. Miliardy lidí se na nás spoléhaly a my místo toho, abychom jim dali klid a svobodu, tak jsme jim přinesli smrt.

Martin a Zaja nás střídavě pozorovali. Míša se dala do usedavého pláče, mnohem horšího, než jsem kdy slyšel. Mnohem intenzivnějšího než tenkrát na té brněnské dálnici. Mnohem horšího, než ve Francii za Eleonoru.

Byli jsme totálně na dně. Neměl jsem sílu ji utěšit, jen jsem vejral do prázdna a po tvářích mi stékaly slzy. Martin se společně se Zajou ujali Míši, já jsem nebyl schopen slova. Věděl jsem, že rodiče odešli nadobro, už je nikdy neuvidím.

Konec.

XXXXXX

Stáhli jsme se z veřejného života a nedávali o sobě vědět. Jak jsem se později dozvěděl, Martin dovedně zakrýval náš zármutek. Sestříhal naše filmové záběry, přidal trochu počítačové animace a fungovali jsme dál.

Dokonce jsme se zúčastnili i ročního výročí převratu. Co jsme si nenechali ujít byla akorát oficiální korunovace. Ukázalo se, že Japonci slavit umí, celá země týden jásala a slavila. Nikdy jsem sice nebyl na karnevalu v Riu, ale tohle nemělo od toho moc daleko. Martin zavedl opět svobodu slova a novináři mohli opět psát co chtěli. Nikdo si ale nedovolil kritizovat nový císařský páreček, Japonci si Martina a Zaju nesmírně oblíbili. Martin byl při ceremonii oděn v typický šat a oslavy přenášely všechny programy. V tuto dobu byly zakázány reklamy a tak se všichni radovali a vychutnávali sváteční atmosféru.

Zapomněli jsme na chvíli na naše trápení a Míša si to opravdu užívala. Ale už třetí, nebo čtvrtý den chodila zamlklá a pak se to vrátilo do starých kolejí. Měsíc po své inauguraci se Martin a Zaja tajně podívali zpátky do své říše. Bylo to pro ně dosti obtížné panovat v tak rozdílných dimenzích, ale nedalo se jinak. Spolu s ním se vrátil i ten poslední přeživší Balgar a Kopytnatci. Po čtrnácti dnech se vrátil zpátky a pustil se do ohlášených audiencí.

Byl to dlouhý rok.

XXXXXX

Oba s Míšou jsme se pořád nesmírně trápili a dumali, jestli by se nedala použít i jiná cesta do tohoto druhého vesmíru. Na nic jsme ale nepřišli. Hledali jsme cesty jak z toho, mnohokrát jsem nechal prověřit Teorii zániku, jak ji někdo později nazval, ale pořád se stejným výsledkem. Dokonce i kdyby se cesta nezdařila a nám se nepodařilo červí dírou prolézt, svět by byl stejně zničen.

Byl konec všem nadějím.

Jediná možnost byla, vrátit se tam odkud jsme přiletěli a přesvědčit se na vlastní oči. Zrazovali nás od toho, že to může být nebezpečné a že se těžko vrátíme zpátky. My jsme však byli pevně rozhodnutí.

Žili jsme si tu jak ve zlaté kleci, kromě Martina a Zaji jsme si nebyli schopní s nikým komunikovat, každý před námi padal na zadek a nebo se pomočil.

„Jak se chcete dostat zpátky?“ Ptal se Martin už poosmé.

„Nevím, já nevím, ale něco vymyslíme. Vždycky se něco našlo...“ Odpověděl jsem podeváté a debata uvázla opět na mrtvém bodě.

„Dyť nevíte ani jak je planeta zničená...“ Vložila se do toho Zaja.

„To bysme právě chtěli zjistit.“ Odpověděla Míša.

„Země může být rozžhavená, může to být tekoucí magma.“ Varoval nás jeden z vědců.

„Nebo planeta praskla...“ Sýčkoval další. My jsme ale odpovídali stále stejně, že se chceme přesvědčit.

„Ale jak se dostanete nazpátek?“

A tak pořád dokola.

Návrat

Pro vyjasnění všech teorií a názorů jsme svolali konferenci. Konala se v laboratořích, kde opatrovali dva třístakilové mozky.

Padaly nejrůznější nápady, ale vesměs jak se dostat tam, na cestu zpátky nikdo neznal odpověď.

„To už jsem slyšel!“ Přerušil jsem Alfredova bývalého kolegu. Byl to Japonec, jako jediný se nás snad nebál. Když bylo potřeba, tak sklapnul, ale když bránil své názory, tak se byl s námi schopen i pohádat.

„Na to odpověď neexistuje!“

„Tak ji zjistíte!“ Trvala na svém Míša.

„Pokud si to budete přát, tak vám přinesu stohy možných variant, ale závěr bude stejný. Nevíme!“ Odporoval dál.

„Není tedy cesty zpátky?“

„Cesta zpátky je, ale musel byste sestrojít velice složitý stroj. Viděl jste přeci naše zařízení v Číně. Ani v Japonsku jsme se to neodvážili postavit, je to příliš nebezpečné a to jsme měli k dispozici ty mozky, suroviny, techniky a tak dále. Vy tam budete s největší pravděpodobností sami.“

„S největší pravděpodobností...“ Nevzdával jsem se naděje.

„I kdyby, ale koho tam najdete? Pár přeživších, kteří budou na úrovni doby kamenné.“

„To nemůžete vědět!“ Hádala se dál Míša.

Slovo si vzal až do teď mlčící profesor jménem Hirujoto Katuma. Snědý, hubený, asketického vzrůstu s obrovskými kostěnými brýlemi. Postavil se, počkal si až se utišíme a spustil:

„Jedna z našich teorií hovoří o tom, že čas v paralelním vesmíru plyne jinak...“

„Co tím chcete říci?!“ Zvolali jsme oba.

„Že možná máte pravdu, když říkáte, že lidé už nežijí v době kamenné, ale že se mohli opět vzpamatovat.“ Odpověděl profesor a zase si sednul.

„Sdílí tento názor i někdo jiný?“ Zeptal jsem se. Pár rukou se zvedlo, ale moc jich nebylo.

„Heretik...“ Poznamenala k němu Míša. A zeptala se ho: „O kolik roků myslíte, že je mezi námi rozdíl?“

„Nevíme, je to jen teorie.“ Pokrčil rameny Japonec.

„A co víte? Je to do plusu, nebo do mínusu?“ Pokračovala.

„Určitě do plusu. Sto, dvě, tři, stá let...? Nevíme.“ Pokrčil rameny Hirujoto.

Dál se naše spory točily pořád okolo jednoho a sice jak se z té doby dostat.

„Jet tam musíme, nedá se nic dělat.“ Zhodnotila debatu Míša a rozpustila zasedání.

Všechny jsme ještě jednou upozornili, že téma je přísně tajné a že o existenci paralelního vesmíru se nikdo nesmí dozvědět. Všichni to vzali na vědomí. Jedna z výhod feudální společnosti je, že tu každý dělá to, co mu řekne jeho nadřízený, nebo pán.

XXXXX

Loučení bylo nesmírně těžké. Bylo to jako bychom Martina a Zaju neměli už nikdy vidět. Pro zbytek lidí byl náš odjezd pochopitelně utajen, kdybychom se nevrátili, tak

měl Martin pro tento účel dost materiálů s našimi záběry a o zbytek se postarají dvojníci.

V západní Číně byl postaven za pomoci mutantů ve velmi krátké době podzemní komplex fungující jako vstup do našeho vesmíru. Celé zařízení vypadalo ale úplně jinak, než v CERNu. Nebyly tu žádné elipsy, které by se spojily do osmičky a to by nás transportovalo pryč.

Zeptal jsem se na princip fungování tohoto stroje, ale už od druhé věty jsem ničemu nerozuměl, tak jsem jen mávnul rukou a technik, který mi to vysvětloval se blahem pomočil, že mohl mluvit se samotným otcem božského císaře...

Hnus.

„Už zase?“ Pohoršeně se zeptala Míša. Technik se před námi plazil a tloukl hlavou o zem. Museli ho odtáhnout pryč, protože i na místní poměry překračoval všechny meze.

„Asi jste si to nerozmysleli?“ Otázal se nás Martin, který k nám přišel v krásném hedvábném kimonu. Vedle něho stojící Zaja vypadala velice exkluzivně. Mrknul jsem na ni, ale jen cudně sklopila oči. Byla fantastická, zabila tolik lidí, ale jakou úctu ke mně měla, to bylo úžasné. Záviděl jsem Martinovi, když to člověk porovná s...

„Kam čumíš?!“ Špitla mi do ucha Míša a já se vrátil rovnýma nohama na zem.

„Có?“

„To si pak spolu srovnáme!“ Štípala mě přes neprůstřelnou vestu, bolelo to...“

„Já... já nikam!“ Ohradil jsem se a dokonce se mi zdálo, že i Martin se na mě mračí.

„Vybavení máme v báglech. Poneseš ten větší.“ Strčila mi k nohám obrovský, asi třístakilový bágl.

„Proč já?“

„Proto!“ Odsekla. Nesnáším, když mi tak odpovídá. „To se máme rozjet proti támhlejší zdi?!“ Zeptala se Hirujota.

„Madam, při vší úctě, ale to není zeď. Je to, jak už jsem vám několikrát řekl, stěna z plovoucích kvarků a mezonů. Všechny simulace, které jsme mimochodem provedli i za vaší účasti, dopadly uspokojivě. Jen malé procento...“

„No právě, jen to malé procento šlo do háje...“

„Paní...?“

„No jó, dobrý, já jen chtěla mít pořádnou jistotu. Byl ses vyčůrat?“ Zraky všech přítomných padly na mne.

„Já? Myslím že jo...“ Začervenal jsem se a Zaja sklopila oči.

Rychle jsem se podíval jinam. Najednou se mi nikam nechtělo, chtěl jsem tu zůstat a těšit se z přítomnosti své snachy.

„Deme!“ Strčila do mě a táhla mě za rameno k centrifuze.

Ostatní se vydali za námi. Jen Hirujoto zůstal stát s takovým podivným výrazem v očích.

Nastalo loučení, potil jsem se a chtěl to mít už za sebou. Míša se objímala s Martinem a my se Zajou po sobě koukali. Její hluboké a protáhlé oči, exotický, vysoce exkluzivní zjev... Cítil jsem, že život s touhle kráskou musí být pravý ráj.

„Di obejmout kluka!“ Vyzvala mě Míša, ale neštípala mě. Měla slzy na krajíčku, ale jinak hovořila pevným hlasem.

„No synku... to... však víš, kdyby tě tu někdo sral, tak víš co máš dělat. Jen se s nikým nesmíš moc mazlit. Japonci jsou potvory a moc jim nevěř!“ Chtěl jsem mu říci něco

krásného, aby na mě vzpomínal kdybychom se nevrátili, ale nemohl jsem si na nic vzpomenout.

Pak jsem ho objal a přistoupil k Zaje. Opět mě ty její oči zcela pohltily a já ji nesměle přivinul do náruče. Stiskla mě a já cítil její pevná prsa. Přivoněl jsem k její hebké pleti a nechybělo mnoho a museli by mě odtrhávat. Míša decentně zakašlala a já celý pobledlý se od ní odlepil. Nebyl jsem schopen nic ze sebe vypravit, slova, která jsem si chystal celý týden, někam zmizela a akorát jsem jí popřál hodně štěstí. Kývla a zase sklopila oči.

Byl jsem jako v mrákotách. Míša si mě odvedla k plošince a zavřeli za námi dveře. Podíval jsem se na stěnu před námi, vypadala jak černý vodopád. Moc jsem toho nevnímal, hučelo mi v hlavě a pořád jsem si přehrával tu scénku se Zajou.

Míša sice něco povídala, ale já byl duchem jinde, byl jsem úplně unesen. Litoval jsem, že jsem si s ní nikdy nepovídal ani jinak nesblížil.

XXXXX

Plošinka pod námi začala lehce vibrovat. Vzdálenost od stěny byla asi sto metrů.

Všichni už odešli, protože experiment se nemusel zdařit.

Do startu zbývalo pět minut.

Míša seděla na plošince a pohupovala nohama. Konečně jsem se trochu sebral. Podíval jsem se na ní a pozorně jsem si ji prohlédl. Byla nakrátko ostříhaná, sem tam ji chyběly vlasy a na tváři měla jizvu, co ji tam zanechalo trýznění od Yamako. Bylo zvláštní, že si ji nikdy nenechala vyhladit. Na stehnech měla dvě pistole a na batohu brokovnici a pulzní pušku. Sednul jsem si vedle ní. Viděl jsem že tiše pláče. Dal jsem ji ruku kolem ramen a přivinul ji k sobě.

„Neboj, bude to dobrý.“ Rozplakala se však ještě víc. Něco zaskuhrala.

„Có?“

„Proč po ní tak čumíš?“ Zase brek.

„Po kom? Po Zaje?“

Kývla.

„Nečumím po ní, co blbneš?!“

„Myslíš, že jsem slepá? Tolik jsme toho prožili a ty chceš teďka jí?“

„Nechci jí, dyť to je manželka mého syna! Ses vopravdu zbláznila?!“ Přešel jsem do protiútoků, protože kdybych se jenom bránil, tak mi neuvěří.

„Nelžeš?“ Utřela si zarudlé oči.

„Ne! A vstávej, za chvíli už pojedem!“ Vytáhnul jsem ji za ruku.

„Ještě ne, ještě je čas.“ Zase si sedla. „Proč musíme pořád někam jezdit? Proč!?“

„Protože se vždycky něco posere a my to musíme spravit, proto.“

„A proč se pořád něco poto...“

„Protože máme prostě smůlu. Už toho nech, někdo nás třeba slyší. Musíš bejt statečná, budou to dávat v televizi!“ Lhal jsem.

„Blbost, stejně by tam hráli dvojníci.“

„No tak, alespoň některý záběry musí být autentický!“ A zazubil jsem se do kamery.

„Seš magor!“ Řekla a vstala, pokoušela si urovnat oblečení a účes.

„Minuta.“ Ukázal jsem na displej.

„Já nikam nechci, Eriku.“ Podívala se na mě těma ubrečenýma očima.

„Tak se na to vyprdne?“ Usmál jsem se.
 „Ty víš že to nejde. Musíme se tam podívat.“ Stiskla mi ruku.
 „Máš vodjištěno?“ Zeptal jsem se.
 „Jo mám, dyť víš... dej mi pusu.“ Naklonil jsem se k ní. „Ale nějakou pěknou!“
 „No jó.“ Dal jsem jí pusu a pak začal hezký ženský hlas odpočítávání. U pětky mi došlo, že to je hlas Zaji.
 „4...3...2...“
 „Kurvá!!!“ Zařval jsem a my se vnořili do stěny mezonů a protohmoty.

XXXXX

Z cesty si nepamatuji nic. Když jsem otevřel oči, zjistil jsem, že ležím na nějakém kamenitém svahu. Ocitli jsme se v podivné prázdné krajině. Trochu to připomínalo záběry z Titanu, měsíce planety Saturn. Zelené olezlé skály, pokryté nějakým slizem a všude kolem podivná nazelenalá mlha.

Smrdělo to tu.

Dobré bylo, že Země je evidentně celá a že tu funguje trochu atmosféra, oblohu pokrývala hustá mračna.

Některé teorie strašpytelů hovořily o tom, že se planeta vlivem tak silné energie rozpadla na milióny kousků. Naštěstí to nebyla pravda.

Bůh to nedopustil.

Ležel jsem na boku, vedle mne těžce oddychovala Míša. Pokoušel jsem se pohnout, moc to nešlo, byl jsem jako by mne přejel parní válec. Do toho všeho začalo pršet, ale ne pršet, jak jsme zvyklí z domova, padal nějaký hustý nechutný bordel. Chvilími to byly cáry a pak zase jemné mrholení. Padlo mi to na tvář, bylo to slizké a hnusné. Kleknul jsem si na všechny čtyři. Šťouchnul jsem do Míši, něco zamručela, ale nechtěla vstát.

„Dělej!“ Řekl jsem nerudně. Nevěděl jsem, kde jsme přistáli a jestli tu nežije něco nebezpečného. Vytáhnul jsem pro jistotu revolver, vypadal, že je v pořádku a opřel se o Míšu.

Snažil jsem se proniknout tou mlhou a smradem, nebo co to vlastně bylo, ale moc se mi to nedařilo

„Vstávej!“ Znovu jsem s ní zatřásl.

Nic.

„Jak seš na tom?“

„Je mi blbě.“ Odpověděla přidušeně.

„Vítej v klubu!“ Usmál jsem se a něco vedle mne zakuňkalo. „Žabička!“

Díval jsem se na asi dvacet centimetrů velikou žábu.

„No ty seš ale macek!“ Pochválil jsem ji. „Podívej a to tu prý nic nežije!“ Vykřikl jsem radostně.

Pak žabička otevřela pusinku...

Byla to tlama plná ostrých zubů.

Skočila po mně.

„Ty svině!“ Uhnul jsem a utloukl ji pažbou revolveru, za odměnu jsem měl všude její zbytky, klouzalo to.

Začaly vylézat další.

„Dělej, padáme!“ Vrávoravě jsem vstal a pokoušel se zvednout Míšu. Byla však těžká a nespolutracovala. Něco se mi zakouslo do nohavice. Díky bohu, že jsme si vzali ty maskáče. Žáby začaly divoce kuňkat a zle na nás dorážely. Míšu jsem zvednul do náruče a snažil se utéct žábám. Neměl jsem však šanci, žáby skákaly tři metry do dálky a několik se mi jich usídlilo za krkem. Jedna ožírala Míše ucho.

„Jedeš!“ Odstrčil jsem ji, ale kus ucha se jí podařilo uždíbnout. „Ta mě zabije...“ Zhodnotil jsem stav jejího obličej. Potácel jsem se kamenitou plání a z ničeho nic se přede mnou objevila kostra nějakého podivného zvířete, byla čerstvě ohlodaná. Podle lebky a zubů se jednalo o masožravce a pěkně velkého.

„No nazdar.“ Poznamenal jsem k velikosti jeho zubů.

„Kde to jsme?“ Zeptala se.

„V pěkném hajzlu!“ Poznamenal jsem a setřásl z krku další odpornou vypasenou žábu. Uraženě kuňkla a svalila se na zem. Rozšlápnul jsem ji ale ta mrcha se mi nalepila na podrážku. Marteny začaly pomalu mizet.

„Kurvá...!“

Šlapal jsem po těch bestiích a několikrát jsem spadnul. Měl jsem pěkně pokousaný obličej a potřeboval jsem nutně vyhledat plastického chirurga.

Běžel jsem dolů se svahu a trochu utekl těm zelenožlutým dotěrům.

„Svině.“

Oddychoval jsem a utíral si krev z tváří. Bylo toho na mně moc. Loučení, příšerná cesta a ještě příšernější procitnutí. Dobré bylo, že se Míša dávala pomalu dohromady.

„Viděla si tu bestii?“ Měl jsem na mysli kostru toho zvířete. Zakroutila hlavou. „Pokud jsme na Zemi, tak se tu něco pěkně změnilo. Takové zvíře neexistuje!“

„Třeba to byl nějaký ten genetický parchant...“ Odpověděla.

„To by se mně mohlo dotknout!“ Prohlásil jsem na oko našťvaně. Trochu se usmála, ale bylo na ni vidět, že je tou cestou hodně zmožená.

„Chtěla bych vyzkoušet zbraně.“

„No to bych ti nedoporučoval, hluk by mohl přilákat nežádoucí pozornost.“ Varoval jsem ji.

„Zajímalo by mě, kde jsme a jestli to takhle...“ Ukázala na okolí. „... vypadá všude.“

„Hmm.“ Nic jsem na to ani neřekl. Odklopil jsem válec Superredhawku a zkontroloval náboje. Zdálo se, že je vše v pořádku.

„Mě by spíš zajímalo, jestli je Martin a Zaja v pořádku.“

„No to mě taky. Doufám, že jsme jim nezničili ten jejich svět. Už bychom se neměli kam vrátit...“

„To Katuma vyloučil.“ Vydechla namáhavě, když se konečně postavila na nohy.

„Jak ti je?“ Zeptal jsem se, podezřívavě si ji měříc, jestli při prolézání neutrpěla nějakou tělesnou újmu (kdo by se na to pak měl dívat...)

„Viděls Pulp Fiction?“

„Jo.“ Odpověděl jsem.

„Tak odpověď znáš... jako po desátém orgasmu.“

„Hmm, to je zajímavý, ještě že nemám podobný pocity, u mě by to bylo horší.“

„To věřím a co ty?“ Chtěla vědět.

„Ale dobrý, jen ten příšerný smrad, to je hrůza...“ Rozhlížel jsem se kolem dokola, jestli z toho humáče kolem nevyskočí něco horšího, než byly ty žáby. „Kudy pudem?“ Zeptal jsem se, protože jsem opravdu nevěděl kudy kam.

„Nejdříve budem muset zjistit, kde jsme. Pak se uvidí. Smrad je tady teda pěkněj, jestli tohle je Země, tak jsme měli zůstat raději doma.“ Vzdechla a zkoušela udělat pár kroků.
 „Když si představím, jak to tu vypadalo před odletem...“
 „Smrad je stejnej, jako u vás v Holešovicích, bůhví jestli taky nejsme v Praze..“
 Podotknul jsem a hned dodal: „Víš, stejně jsem doufal, že tu někoho najdem. Moc šancí sice nebylo, ale ti vědci se mohli zmýlit.“
 „Nemohli, Eriku, mají k tomu ty nejlepší přístroje. Ti se nezmýlí.“
 „Já vím, ale stejně... sere mě to.“
 „Hmm, pudem tudy dolů.“ Navrhla.
 „Dobrej nápad, dolů je vždycky lepší, než nahoru.“ Otočila se na mně a zaťukala si na čelo.
 „Ty seš takovej vůl.“

XXXXX

Scházeli jsme dolů po kamenitém svahu, občas jsme minuli větší balvan a tu a tam rostl nějaký zvláštní druh lišejníku. Nikde nebylo ani živáčka, měl jsem sice takový divný pocit, protože, čím jsme byli níž, tak mlha byla hustší.
 „Ty vole, mě se to tu nezdá, něco tam dole na nás čeká.“ Její oči jako by se něčeho bály.
 „Čeká? Tak ať čeká! Ty se bojíš?“ Zkoušel jsem ji trochu protočit.
 „Ne, ale...“
 „Jdem!“ Zavelel jsem a vykročil vpřed.
 Míša se nemýlila.
 Ušli jsme asi třicet kroků, když se na nás vrhli ze všech stran obrovití mravenci. Válec revolveru byl za chvíli prázdný a dva zásobníky z MP sedmičky, taky v hajzlu. Nezbylo mi nic jiného, než se do nich pustit „růčo“.
 Naše katany se míhaly vzduchem, ale mravenců byla převaha. Jejich tlustý a pevný krunýř dobře chránil jejich měkké tkáně, které tak nerady lezly na boží světlo.
 Začali jsme ustupovat.
 Pozoroval jsem, že Míše dochází síly. Ono prolézt otvorem milionkrát menším, než špendlíková hlavička není sranda ani pro holešovickou stoperku, jakou je Michaela.
 „Granáty!“ Zvolal jsem a poslal do hmyzí fronty pár šrapnelů. To nám konečně trochu uvolnilo ruce a mravenci se pustili sami do sebe.
 „A rychle pryč!“ Křikl jsem.
 Míša si utírala pot s hlavy a kulhala na jednu nohu.
 „Někde jsem četl, že mravenčí kousnutí je zdravý.“
 „Vole, tohle je od střepiny, hodil si je moc blízko.“ Zlobila se Míša.
 Vydrápali jsme se zase nahoru, pustili se za námi další dva mravenci, ale Casull ten problém vyřešil za nás.
 „Ty vole, co to bylo zač?“ Byl jsem celý udýchaný, prolézt dvakrát červí dírou, během dvou let dal zabrat i mému nezlomnému organizmu.
 „Nevím, tohle byli určitě nějaký bestie, co utekly z laboratoře.“ Odpověděla Míša.

XXXXX

„Jsme tam kde jsme byli.“ Ukázal jsem na ožranou kostru toho tvora, kterou jsme asi před dvěma hodinami minuli. Jen mávla rukou a zeptala se:

„Tak kam půjdem teďka?“

„Do kopce.“ Pokrčil jsem rameny.

Nebyl to dobrý nápad, cesta, teda, žádná tam sice nebyla, ale za to na nás udělal nálet nějaký obří netopýr. Uviděl jsem ho v posledním okamžiku. Nepatrný závan větru mě donutil se otočit. Dávka z pulzní pušky ho poslala dolů k mravencům. Až nahoru k nám doléhalo lámaní kostí a párání tenké blány.

„Já chci domů...“ Zaúpěl jsem.

„Dělej dem! Tohle přece musí skončit.“ Poháněla mě Míša neustále kupředu.

„Jen by mě zajímalo, jak se odtud dostaneme zpátky.“ Poznamenal jsem skepticky. Na to nic neřekla a šla mlčky dál.

XXXXXX

Poznávali jsme nový, pro nás zcela neznámý svět. Ničemu se doposud nepodobal, nikde žádná kloudná rostlina a vše, co tu běhalo, tak nás chtělo sežrat a když ne sežrat, tak nás alespoň kousnout.

„Svině!“ Zašlápnul jsem odpudivou žížalu, nebo červa, co vylezl ze země, když jsme odpočívali a žral mi mou gumovou podrážku.

„Hajzle, jsou památeční!“ Zahrozil jsem mu. „Zdejší tvorům nechybí kuráž! Zajímalo by mě, jestli tu jsou nějakí býložravci...“

„To mě taky, dobrý ale je, že nemusíme spát, jinak bysme byli v pytli.“ Poznamenala.

„To tu chceš jen tak chodit?“

„A co chceš dělat, budeme muset se tu takhle motat, dokud nepotkáme človíčka.“ Odpověděla dotčeně.

„Jen doufám, že to nebude kanibal. Kde můžem bejt? Nepřipomíná ti to tu něco?“

Míša však zavrtěla hlavou.

„Typoval bych to na Venuši...“ Prohrábnul jsem si řídký porost, místní déšť mým vlasům nedělal evidentně dobře. „Jestli to takhle půjde dál, tak jsem do týdne bez vlasů.“

„Plešouni jsou dneska sexy.“ Poznamenala k tomu Míša. Hodil jsem po ní batoh a opřel se o kámen.

„Nepočkáme tu? Třeba tudy někdo chodí...“

„Tobě vopravdu změknu mozek, musíme pryč. Nevěřím, že to takhle vypadá všude.“

„Tak ty seš vlastně věřící...“ Ale nedořekl jsem myšlenku a batoh mi přistál zpátky na hlavě.

XXXXXX

Dál jsme se ploužili týden touhle bezútěšnou krajinou. Všude to bylo stejné, šli jsme na západ. Nevím co nás tam táhlo, ale Míša a ty její instinkty rozhodly.

Neprotestoval jsem, stejně by to nebylo nic platné.

Třetí den pochodu jsme našli zalomenou násadu od oštěpu a několik rozleptaných nábojnic.

„To bude z pětikila...“ Bedlivě jsem si prohlížel nazelenalé soudky. „Co se tu mohlo stát?“ Tázavě jsem se podíval na Míšu.

„Vím jen to, že deme správným směrem.“

„Jen by mě zajímalo, kdy se tu střílelo. Soudě podle zdejšího agresivního prostředí (MP sedmičky se nám začaly úplně rozpadat), tak to nebylo tak dávno. Týden, dva?“

„Možná.“ Řekla a pořád očichávala tu násadu.

„Co jé?“ Chtěl jsem vědět.

„Ale nic... jen mi to něco připomíná... ten smrad...“

„Čokoládu?“ Nadhodil jsem, ale tentokrát se Míša nenaštvala jen čichala a pak násadu hodila na zem.

„Je to z nějakýho kompozitu... asi.“

„Musel to být mazec, co?“

„Kdo by myslíš tohle mohl dokázat?“ Udělala kruh kolem ožralých kostí zvířat.

„Nevím.“ Pokrčil jsem rameny.

„Moc takových nebude...“ Její hlas zněl poněkud přidušeně.

„Snad se nebojíš?“

„Vole! Kdo tohle dokázal, tak nás roztrhne jak hada!“ Mračila se.

„Ještě jsem tu já!“ Vypnul jsem hrdě hrud’.

„Plešoune...“ Snažila se mě ponížít.

„No, no, ty taky nejsi bůhví jak...tó...“

„Co tó?“ Udělala bojovně krok dopředu.

„Nic, prosím tě. Jdem radši dál.“ Vyzval jsem ji a obešli jsme to ponuré místo. Ještě jednou jsme našli podobné místo boje a pak jsme došli k moři.

No s mořem to mělo společné akorát rozměry, jinak asi nic. Smrdělo to zde jak v žumpě, ale Míša chtěla vidět moře...

„To je romantika.“ Povzdechl jsem si nahlas, protože mě už těma nejapnýma poznámkama štvála. Chtěl jsem jí to oplatit. Nic na to neřekla a zádumčivě chodila po „písku“.

„Pudeme na sever.“ Rozhodla. Nic jsem na to neříkal. Bylo mi to celkem jedno. Dál jsme se mořili nekonečnou pustinou.

Denně jsme udělali tak padesát kilometrů, těžce se tu dýchalo, těžce se tu běželo a těžce se tu hledala cesta.

Po příchodu k moři jsme poprvé našli stopy po lidské civilizaci. Jednalo se o nějaké sloupy. Míša to ohodnotila na starý Řím a já souhlasil.

„To znamená, že jsme ve Středomoří!“ Vykřikla.

„Nebo v Americe.“ Usadil jsem ji. „Tyhle sračky si nechávali dovážet, nebo i dělat. Prachy na to měli.“

„Ne, jsme někde v Izraeli, nebo v Sýrii!“ Trvala na svém Míša. „I krajina tomu odpovídá.“

„Byla si někdy v Americe?“

„Ne.“ Odpověděla.

„A v Sýrii, nebo v Izraeli?“

„Co tím chceš říct, nó?“

„Ale nic, jen že hádáš, můžem bejt taky ve Francii a ty si tu hraješ na znalce.“ Nemám rád, když se vytahuje.

„Uvidíme.“ Řekla a nakvašeně vyrazila vpřed.

„Uvidíme.“ Zopakoval jsem po ní a přál jsem si mít pravdu. Nebylo mi to však dopřáno.

XXXXX

Další den jsme opět našli, tentokrát velké pozůstatky po civilizaci.

Byly to trosky nějaké mešity, kolem bylo spoustu trosek a sutí. Když se z hlubin prachu vynořila nezaměnitelná maska kdysi modré Tatry 148, tak jsem kapituloval.

Stoosmačtyřa se do Ameriky určitě nedovážela...

„Vidíš jak se na tebe směje?!“ Ukazovala na rozšklebený čumák tatrovky, asi pozornost od nějakého izraelského vojáka...

„No jó!“ Mávnul jsem rukou. „Radši pořádně hrabej, mohli bychom sebrat ze předku torzní tyče a umlátit s nima nějakou místní potvoru.“

„Jaký tyče?“

„Hrabej!“

Po nějakém čase se nám podařilo vyprostit předek tatrovky a vyrvat torzní tyče.

„Svině a jste venku!“ Zase jsem se začal nebezpečně zadýchávat, tohle prostředí nám moc nesvědčilo. Opřeli jsme se o zbytek předního kola, které bylo rozerváno nejspíš protitankovou minou, nebo RPGéčkem.

„Co bude teď?“ Zeptala se Míša a rovnala si tyč.

„Nevím, myslím, že jsme v pěkném hajzlu, tohle asi nerozchodíme. Vidíš tu břečku?“ Ukázal jsem na nedaleký moře.

„Hmm.“ Kývla a koukala tím směrem. „Budem muset šetřit nábojema a taky mi není nějak dobře.“

„To je mi novina, ještě že nemáš migrénu...“ Kupodivu na to nic neřekla a dál čučela na vodu.

„Co tam vidíš?“

„Ale... jen jsem trochu zavzpomínala, z tohodle se jen tak nedostanem...“

„No to je mi novina! Poď, vstávej, jdem dál, někdo tu musí žít, vzpomeň si na ty náboje.“ Povzbudil jsem ji. Kupodivu vstala a zeptala se:

„Kudy?“

„Ty nevíš? No to se divím. Nevím, asi tudy.“ Ukázal jsem k pobřeží.

„Ale k vodě nejdem, že ne?“ Ujišťovala se.

„Nejsem blázen, nenechám se přeci sežrat, bůhví co tam žije.“ Zamračil jsem se na zelenej škraloup, který se líně převaloval na kdysi mořské hladině.

XXXXX

Zase jsme se dali na pochod a tentokrát několik dní putovali prázdnou krajinou. Asi dvakrát denně na nás něco zaútočilo, náboje brzo došly. „Nezničitelné“ meče, co nám darovali na cestu, se nám rozpadly po týdnu. Nakonec nám zbyly pouze torzní tyče. Byly dobré. Jen mravenci vyžadovali jinou techniku. Měli pevný krunýř a bylo jich hodně. S Míšou jsme byli ale perfektně sehraní. Stáli jsme k sobě zády a kryli tak jeden druhého. Věděli jsme přesně už jen z postavení loktů co udělá ten druhý a vymysleli jsme několik bojových zkratk, každá měla svůj přesný význam. Bylo to stejné, jako když člověk tancuje Polku v sále plném lidí akorát místo mačkání partnera mačkáte spoušť zbraně.

Pohybovali jsme se přitisknutí zády k sobě a mravenci pro svojí velikost museli útočit po jednom. Dalo se to vydržet, ale síly ubývaly. Už se mi ani nikam nechtělo, navrhnul jsem, abychom si našli nějaké pevné a dobře hájitelné stanoviště, kde bychom mohli vyčkat až přiletí pomoc. Doufal jsem, že jestli se brzo nevrátíme, tak někoho pošlou. Míša (kupodivu logicky) namítala, že to je blbost, protože tu čas běží úplně jinak, než odkud jsme přiletěli, ale mě už se nikam nechtělo. Zase se ukázalo, že má velkou psychickou převahu a že ona je tím, kdo to táhne.

Veze jsem se a vyhovovalo mě to.

Protloukali jsme se tak už asi měsíc, když jsme spatřili něco, co do smrti nezapomenu. Spatřili jsme lidi. Nejdřív jsem myslel, že se jedná o nějaký nový živočišný druh, který jsme ještě neviděli a podle toho jsem tak k němu i přistupoval, ale záhy jsem pochopil, že to je omyl. Sice jsem už první dva umlátíl tyčí, ale když z obalu vypadla lidská hlava, zarazil jsem se.

Měli totiž na sobě nějaké tlusté kožené neoprény nebo kokony. Moc se to lidem nepodobalo.

„Ty vole, to je asi člověk!“ Zvolal jsem na Míšu.

„No mě se zdálo, že nějak podivně gestikulují...“ Potvrdila mojí domněnku.

„Co s nima uděláme? Možná, že jich je víc a mohli by se zlobit, kdyby zjistili, že jsme jim zabili druhy...“ Řekl jsem provinile.

„Co by? Vykopeš jim hrobeček. Tys je zabil!“

„Já?“ Nechápatě jsem se zatvářil. „Tys...“

„Co já? Nó?“

„Tak napůl!“ Smlouval jsem, nechtělo se mi kopat dva hroby.

„Vole!“ Řekla, ale pustila se do kopání.

Půda byla tvrdá, síly ubývaly a tak hroby byly jen mělké.

„Doufám, že nevylezou...“ Usmál jsem se na Míšu. Ta jen kroutila hlavou a řekla:

„Ta holka byla mladší než já, seš pěkněj magor! Musels je hned zabíjet?“

„Nevěděl jsem o koho jde!“ Tvářil jsem se neústupně. Nic na to neřekla.

„Radši se tu porozhlídnem, třeba tu jsou další. Jen už proboha nikoho nezabíjej!“ Řekla a vydali jsme se na výzvědy.

Pochopitelně, že jsem měl pravdu, tihle dva byla asi nějaká průzkumná hlídka. Brzy jsme narazili na kolonu asi třiceti lidí. Všichni byli zabalení do těch samých houní nebo jak nazvat ten podivný skafandr. Všichni, až na jednoho. Kráčel vpředu a v ruce držel podivný palcát s velikou špicí. Dívali jsme se na ně dalekohledem, který jako jediný nebyl rozežrán.

„Co jsou zač?“ Zeptal jsem se Míši, která ležela vedle mne.

„Nevím, ale ten vpředu mi je nějak povědomej...“

„Cožé?! Jak povědomej? Ty ho znáš? Vodkad’?!“ Míša se na mě podívala s divným výrazem ve tváři.

„Nevím.“ Řekla. „Ale nebude to asi žádný kamarád.“

„Může to být někdo ze záchranné mise.“ Nadhodil jsem.

„Sotva.“ Řekla spíš pro sebe a dál sledovala ten chumel lidí.

„Tak je všechny zabijem a bude po prdeli.“ Navrhnul jsem.

„Ty seš úplně vylízanej!“

„A co chceš dělat?“

„Co já vím, zkus něco pro změnu vymyslet ty!“

„Já už mám jasno, vlítnem tam a...“

„Drž už tu hubu!“ Usadila mě. Byl jsem nervózní, že se to tak vleče, sledovat je mě nebavilo, museli jsme se pořád někde krčit a schovávat. Míša chtěla zjistit, co mají za lubem a kam jdou.

Nejspíše mířili tam, odkud jsme vyšli my. Bylo to divné, ale nebyla s ní žádná kloudná řeč. Byla nervní jak baba v klimakteriu.

„Stejně ten blbec vepředu pozná, že je sledujem. Jak dlouho chceš hrát tuhle hru?“

Zeptal jsem se jí asi třetí den.

Právě na ně útočila skupinka velikých lvů. Ono se vlastně ani tak nejednalo o lvy, ale o jejich zrudně vypadající zvětšenou formu.

„Podívej se na toho chlápka... Ty vole... no tohle a... viděls to?“ S úžasem na tváři pravila Míša.

„Viděl.“ Přikývl jsem a rukou jsem si zavřel spadlé patro. Ten jejich vůdce byl třída. Prvního lva střelil nějakým velikým kanónem do obličeje a druhému skočil přímo na krk. Chvíli se tam spolu váleli a pak se ozvalo tlumené zapraskání, jak zvířeti zlomil vaz.

„No nazdar! Ještě že jsme na něj nezaútočili.“ Oddychla si Míša.

„Hmm.“ Na nic jiného jsem se nezmohl.

„Ještě že jsem na tebe nedala, to bychom už prděli do hlíny!“ Zamračila se.

„A co chceš dělat?!“

„Co by, ukážem se mu.“ Pokrčila rameny.

„Ses zbláznila?!“ Rozčílil jsem se. „Nemáme žádný náboje, sejme nás jako prd!“

„To se uvidí.“ Řekla a vylezla na kámen a zamávala jim. Chlapík vepředu se otočil naším směrem a zastavil.

„Seš kráva!“ Dloubl jsem do ní a postavil se vedle.

Lidé z karavany proti nám natočili své zbraně.

„Teď jsme v pěkný bryndě.“

„Nesýčkej!“ Okřikla mně a vyšla jim pomalu vstříc. Nedalo se nic dělat, v ruce jsem měl torzku a opatrně následoval Míšu. Přiblížili jsme se na dvacet metrů k sobě.

„No to mě podrž...“ Řekla potichu Míša. „... víš kdo to je?“ Zeptala se.

„Ne.“

„To je Poutník!“

„Co? To není možný!“ Kroutil jsem nechápavě hlavou.

„Tak toho bych tady nečekala.“ Vydechla a já si prohlížel toho chlápka. Měl neurčitej výraz v tváři, ale Poutníkovi, jak jsem ho znal se moc nepodobal. Jisté rysy tam sice byly, ale musel projít nějakou významnou změnou. Pak promluvil:

„Co jste zač?“ Zeptal se podivnou angličtinou.

„Ty si nás nepamatuješ?“ Zeptala se ho Míša. Poutník přimhouřil oči a povytáhl spodní čelist, jakoby přemýšlel.

„Ne.“ Řekl nakonec.

„No, vono to je lepší...“ Prohlásila Míša ke mně.

„Už jsme se setkali, ale to už je dávno... No nic.“ Mávla rukou. „Přicházíme sem z paralelního vesmíru, to je...“

„Jakýho vesmíru?“ Zeptal se.

„No... to je na dlouhé vyprávění, ale ve stručnosti to znamená, že kromě tohoto světa existuje ještě jeden, který je naprosto identický s tímhle, ale věci se tam vyvíjely jinak. Chápeš?“

„Ne.“ Zdálo se mi, že jeho ruka se zase o kus blíž přiblížila ke spodnímu cípu jeho roztrhané košile, kde se rýsovala veliká boule.

„Nechceme ti ublížit.“ Řekl jsem a usmál se na něho. Mělo to zcela opačný účinek, než jsem předpokládal. Ve vteřině držel v ruce mohutný revolver s krátkou hlavní. Ohavná zbraň veliké ráže.

„Třeba budu chtít ublížit já vám.“ Pokrčil lhostejně rameny.

„Nás tímhle nezabiješ.“ Usmála se na něho Míša. Osobně jsem si tím nebyl tak jistý.

„Kam máš namířeno?“ Zeptala se.

„Proč bych vám to měl říkat?“ Dál na nás mířil.

„Třeba bysme ti mohli pomoci.“ Navrhnul jsem.

„Na tu čubku stačím sám!“ Pohrdavě se zašklebil Poutník.

„Na jakou... čubku?“ Chtěl jsem vědět. Zase přimhouřil oči, jakoby mu nějaká zlá vzpomínka na chvíli něco připomněla.

„Čubku.“ Řekl polohlasem a dodal: „Vy jste neslyšeli o paní Karolíně?“ S Míšou jsme se na sebe podívali.

„Už jsme ti jednou říkala, že jsme z jiného vesmíru!“

„Tak jak to, že mě znáte?!“

„Protože jsme... protože jsme se tam dostali skrze červí díru.“ Poutník se zamračil, evidentně si myslel, že si z něj děláme legraci.

„Kde ta červí díra je?“

„Hele my nejsme na výslechu a nemusíme ti nic povídat, chtěli jsme ti pomoc, ale když nemáš zájem...“

„Výslech.“ Vzdychnul Poutník.

„Có?“ Zeptala se Míša.

„Pudete k výslechu, už jsem dlouho...“ Hovořil zaníceně Poutník.

„Blběčku, tobě nedochází, že jsme na tebe dva?“ Podivil jsem se. Jeho světle modré oči mu zářily, jakoby ho ovládla nějaká chorobná touha někomu škodit.

„Blázen.“ Odtušil jsem.

„To jsem býval, ale spousta věcí se vyjasňuje...“

„Jak dlouho... jak dlouho je Země takhle zničená?“ Chtěla vědět Míša.

„Co? Jak dlouho?“ Podivil se. „Byli jste dlouho pryč, asi...“

„Nevíme.“ Pokrčil jsem rameny.

„Pětset roků.“

„Kolik? Pětset?“ Vyděsila se. Moc mě to nepřekvapilo, podle toho jak vypadala ta Tatra, to mohlo být i víc, kdyby nebyla napůl zavalená tou sutí, tak by z ní nic nezbylo.

„To si celou tu dobu takhle živořil?“ Zeptala se Míša.

„Celou dobu ne.“ Poutníkovi po tváři přeběhl temný stín, asi to tu neměl jednoduché, až později jsem se dozvěděl, co se dělo.

„Tak co uděláme? Můžem ti být nápomocni proti zdejší zvěři...“ Nadhodil jsem k němu.

„Už jsem vám jednou řekl...“

„S těma moc daleko nedojdeš.“ Ukázala Míša na Poutníkovu sebranku.

„Jsou dobře vycvičení a nemají co ztratit, paní Karolínu sejmu sám, bude se smažit v pekle! Oni jen zabaví její strážce a já k ní pak...“

„Kdo je paní Karolína?“ Skočil jsem mu do řeči, on se na mně jen zamračil a pohrdavě prohlásil:

„Už teď je mrtvá!“

„Soudě podle tvého vyprávění...“ Vložila se do toho Míša. „...tak ti paní Karolína asi něco udělala a...“

„Drž hubu ty děvko! Jste všechny stejný! Jednou...“

„Co jednou?“ Nakročila proti němu Míša a já věděl, že se schyluje k průseru.

„Moment!“ Snažil jsem se je uklidnit. „Držte hubu, voba! Asi jsme poslední lidi, co tu zbyli a mohou tu žít bez těch obleků.“ Ukázal jsem na skupinku postávající opodál.

„Nechcete se tu vzájemně pozabíjet, že ne?“

Oba se na mne zmateně podívali, Míša měla vyjevený výraz a Poutník padl na kolena. Lichotilo mi to.

„No tak vstávej...“ Nevěděl jsem, že mám tak přesvědčovací schopnosti a pak mi ale došlo, že Míša se nedívá přímo na mne, ale kousek vedle.

Otočil jsem se.

Jaké bylo mé překvapení, když jsem za sebou uviděl Horacia.

„Ty?“ Vypravil jsem ze sebe. Horacio se na mě vlídně usmál. Měl na sobě bílé zářivé roucho opásané zlatou stuhou a sandály. Vypadal jak Mikuláš.

Působil na zdejší poměry dost... řekněme neobvyklým dojmem.

„Bože... odpusť...“ Blábolil Poutník nořice svojí hlavu do kamenité půdy.

„Se zbláznil.“ Ukázal jsem směrem k Poutníkovi. Horacio se opět usmál a řekl:

„Vstaň.“

„Ano, pane...“ Poutník se pomalu zvednul, ale neopovažoval se podívat přímo na Horacia.

„Sis ho omotal kolem prstu, to čumím...“ Uznale jsem poplácal Horacia po rameni. Ten jenom zmateně zamrkal ale nic neřekl.

„Kde ses tu vzal?“ Prohodil jsem k němu. On ale jen pokrčil neurčitě rameny a nic neřekl. V tu chvíli se na mě vrhnul Poutník a srazil mě k zemi. Měl ukrutnou sílu, nepočítal jsem s tím.

„Odpusť mu, pane, on... neví...“ A tisknul mě dál k zemi.

„Co kurva blbneš? Horacio, co se to sakra děje?“ Prskal jsem vztekle hlínu.

„Pust ho přeci.“ Vyzval ho Horacio.

„Vy jste nějaký spolčený?“ Utrhl jsem se na svého starého známého. Pohlédl jsem na Míšu a ta se jen připitoměle usmívala.

„Snad tomu nevěříš?“ Podivil jsem se. „Kurva, co se to děje, vysvětlí mi to někdo, nebo už jste všichni zblbli z těch zelenejch sraček?“ Rozčílil jsem se, když jsem viděl jak oba, Míša i Poutník, se zalíbením hledí na Horacia. Ze skupinky, kterou sem přitáhl Poutník, všichni měli obličej přitisknuté k zemi a nikdo se ani neodvážil pohnout.

„Něco ti ukážu.“ Otočil se ke mě Horacio a mávnul rukou. Z jeho dlaně vystartoval vzdušný vír, který, jakmile se dotknul země, tak zmohutněl a uháněl do dálky.

„Dobrý a co dál?“ Pokýval jsem uznale hlavou. Nechápal jsem, co tím sleduje. Horacio překvapeně nakrčil obočí, pak ale přikývnul a znova se vlídně usmál. Lusknul levou rukou a země se zachvěla. Kousek, asi sto metrů od nás, se otevřela gigantická trhlina. Vytryskl z ní pramen čisté vody.

„Ty vole..., ty seš fakt Bůh?“ Nevěřícně jsem se zeptal. Horacio se na mne zamračil, ale pak přikývl.

„Do prdele.“ Vydechl jsem.

„Eriku!“ Napomenula mě Míša a poklekla před Horaciem.

„Si mám taky kleknout?“ Zeptal jsem se, ale nečekal jsem na odpověď a raději tak učinil.

„Dokončete dílo.“ Řekl Horacio k Poutníkovi, pak se zatočil a vzlétnul k oblakům. Ze země dál prýštil ten pramen a lidé se začali pomalu zvedat a utíkat k propasti.

„Co to... to byl Bůh? Horacio je Bůh?“ Koktal jsem směrem k Poutníkovi. Ten mi však neodpověděl a šel pomalu ke své skupince.

„Míšo?“

„Ty seš snad slepej?! Choval ses jak hulvát! Tobě to nedošlo? Bůh může mít tisíce podob, proč by nemohl být jako Horacio? Úplně jsme na boha zapomněli! Je to ale i má vina!“ Řekla už smutně Míša.

„Ale... já myslel, že...“

„Kdy tys naposled myslel? Co?“ Mávla rukou a šla za Poutníkem. Pomalu jsem se vydal za ní. Teď mi teprve docházelo, co se stalo.

„Ty vole!“ Kroutil jsem ohromeně hlavou. „To byl fakt Bůh!“

Ti dva mě však vůbec nevnímali, pomáhali ostatním plnit vaky s vodou. Lidem jejich skafandry značně ztěžovaly veškerou činnost, ale bez nich by rychle zahynuli. Když jsem si je prohlédl zblízka, tak na nich byly viditelné stopy útrap a vyčerpání. Někteří měli genetické vady a různé ekzémy. Jiní zase kulhali a dva nebo tři neměli nohu vůbec, tak deset z nich působilo celkem zdravým dojmem, ale to pouze v uvozovkách. Zdejší klima a plesnivě skafandry by zdolaly i toho nejsilnějšího jedince. Zbraně lidí byly velice primitivní, dva z nich měli jakési laserové pušky a jeden vlastnil kalašnikova. Byl to ale spíš liturgický předmět, protože se k němu pořád klaněli a nosili ho jak svátost. Poutník vůbec nevypadal jako obávaný zločinec, kterého naháněl celý svět, včetně paní Sue a její party. Pomáhal lidem s nákladem a utahoval jim řemeny na zádech. S někým občas prohodil slovo, ale přeživší lidé mluvili podivnou směsicí němčiny a angličtiny, takže jim nebylo moc rozumět. Pořád děkovali bohu a Mesiášovi, což měl být nejspíš Poutník...

Za zhruba hodinu jsme se dali všichni dohromady a vydali se na další cestu. Poutník šel vepředu a my s Míšou to uzavírali. Nikdo nás ale nenapadl a my pokračovali v chůzi až do večera.

Poutník určil hlídky a sám zůstal stát na stráž. Chtěl jsem s ním navázat rozhovor o tom co prožil, ale nebyla s ním řeč. Pravidl, že jsem urazil boha a že dojdu zatracení.

„Ale hovno. Dyť jsem nic neřek!“ Ohradil jsem se popudlivě.

„Řekl jsi a Bůh to slyšel i my jsme to slyšeli.“

„Jak jste to mohli slyšet, ti lidé kolem jsou zatemovaní v těch svých kuklách...“

„Nejsou, mají mikrofony a slyší mnohdy líp než já.“

„Ahá, no to je chytrý a co to pohání?“ Chtěl jsem vědět.

„Prý to pohání ten sliz co tu pořád lítá. Ve skutečnosti to jsou bakterie, které jsou bohaté na dusík a vodík, z toho se nějakou chemickou reakcí dostává energie a kyslík, který lidem umožňuje dýchat.“

„Jak to funguje?“ Zeptala se Míša.

„Nevím. Já, když jsem je našel, tak to už dávno používali. Nějakých čtyřista roků...“
Odpověděl.

„Ty vole, to je mazec!“ Pokýval jsem hlavou. „Jsem zvědavěj jak se odtud dostanem...“

„Bůh najde cestu.“ Řekl bez zaváhání Poutník.

„Horacio?“ Pochybovačně jsem se zeptal. „To sotva...“

„Už je to podruhé za tak krátkou dobu, co si ho urazil!“ Rozkřikl se na mě.

„Sory, já si jen nemůžu zvyknout, že človíček, kterého jsme chtěli nedávno trochu zmáčknot je bohem, prostě mi to nejde do hlavy...“

„Vy jste... vy... zmáčknot?“ Koktal zmateně Poutník.

„No...“ Připustil jsem. „...Míša by ho vzala do teplejších a dostala by z něho, co je zač a co je zač paní Sue, ale pak se to všechno zvrtilo a...“

„Nemluv! Nemluv proboha! Nebo...“

„Co jé?“ Divil jsem se. „Dyť ti říkám, že jsme nevěděli, co je zač. Teď už to víme.“
Pokrčil jsem rameny.

Poutník vztekle odběhl pryč a já si odpliv svojí denní dávku slizu, co se mi usazoval na patře.

„Hele, nová životní forma.“ Ukázal jsem na místní sliz, který se po smíchání s mou nažloutlou DNA rychle zavrtal do vyprahlé země.

„Tfuj! Ty seš prase, Eriku! Fakt prase!“ Pohlavkovala mě Míša.

„Co blbneš, ty to snad polykáš? To nedělej, nebo ti to provrtá žaludek. Už vím, proč vy ženský máte migrény, je to z toho, že neflušete na zem.“

Míša se urazila a vydala se za Poutníkem a něco si tam pak spolu špitali. Kroutil jsem nechápavě hlavou a pozoroval jsem náš tábor. Lidé začali stavět stany, byly dost podobné mongolským jurtám, akorát chyběl obvyklý otvor ve stropě. Kalašnikov, jejich modla zmizel v tom největším a lidé se začali pomalu odebírat na lůžko. Byl jsem na ně zvědavý, jestli v tom taky spí a proto jsem se zvednul a vydal se do jednoho na návštěvu.

Nejprve mě bázlivě vystrkovali tyčí pryč, ale když jsem ji tomu staříkovi vykroutil a sedl si mezi ně, tak se ostatní natlačili do protějšího koutku. Byli v těch svých skafandrech pořád. Jedno malé dítě, ještě v plínkách, leželo ve zvláštním košíčku. Nahnul jsem se k němu, ale matka, které to dítě patřilo, po mně začala házet kameny. Opustil jsem raději stan a začal shánět Míšu.

Narazil jsem na ně, jak vedle sebe klečí a dívají se za mizejícím slunečním stínem.

Kroutil jsem nad tím hlavou, ale neodvážil jsem je rušit. Obcházel jsem tábor a přemýšlel o věcech, které jsme zažili. Asi za deset minut se vrátili.

„Nechali jste tábor bez ochrany!“ Začal jsem hned zkraje.

„Bůh slíbil, že nás, jakmile se znovu zjeví, ochrání. Už se nemusíme bát, jsme spaseni.“

„Ty tomu věříš?“ Otočil jsem se na Míšu.

„Jsi Eriku jedinej, kdo tu nevěří!“ Odpověděla káravým hlasem.

„Nevěřící Erik.“ Usmál jsem se. „Jednou tak vstoupím do dějin. Bude se o mně psát v Nové Bibli.“ Poutník zakroutil nechápavě hlavou a vlezl do jednoho z těch stanů.

„Zajímalo by mě...“ Řekl jsem raději česky. „... jestli je taky pígluje?“

„Seš hrozný prase, Eriku! Byl svého času velice obávaný a zlý, ale změnil se. Pomáhá přeživším lidem a slabým.“ Hovořila se vší vážností.

„A nemocným taky?“ Chtěl jsem vědět. Přimhouřila oči, ale nic neřekla. „Tobě taky vymyli mozek, vid’?“

„Prosím tě, nech toho, ty si snad nic neviděl? Tys neviděl, co se stalo? Jak stvořil to tornádo, nebo udělal zemětřesení. To jsou zázraky!“

„Možná.“ Ušklíbl jsem se.

„Jak můžeš být tak slepý?“

„A jak ty můžeš bejt tak naivní? Přiletí sem nějaký chlápek, udělá tu trochu bordel a ty seš hned z toho vedle!“

Míša se na mne mračila, ale neřekla na to nic, otočila se a odešla za Poutníkem do stanu.

„My už spolu nespíme?“ Křikl jsem za ní, ale neodpověděla. Všichni zalezli a nikdo nehlídal tábor, vzal jsem si tyč a vylezl na skálu, abych měl přehled.

XXXXX

Zelené sajrady co pořád poletovaly vzduchem, tak ve tmě začaly světélkovat, bylo to docela zajímavé. Už jsem si na to celkem zvyknul, bylo to svým způsobem i hezký. Nedokázal jsem si představit, že někde existuje normální příroda, lidí a tráva. Byl zde hrozný smrad, jako když člověk spadne do žumpy, do které ještě někdo navíc vylije barel nafty, chlór a síru. Ještě že jsem nemusel často dýchat, to bych tu nevydržel ani minutu. Stačí, když se nadechnu jen jednou ráno, s tím pak vydržím do dalšího dne. Jak jsem tak pozoroval okolí a kochal se tou zelenou nádherou, uslyšel jsem za sebou kroky. Odkulil jsem se stranou a oběma rukama svíral tyč.

„Horacio?“ Podivil jsem se. Byl oblečen v zářivý bílý šat, který mu sahal až na kotníky, z jeho těla vystupovala tlumená zlatá záře. Vypadalo to dost mysticky.

Horacio se na mne usmál, rozhodil rukama a pravil:

„Eriku, vítej na Zemi.“

„Jo, dobrý, docela se to tu změnilo...“ Rozhlídl jsem se kolem. „Co se stalo?“

„Budeš se divit, Eriku, ale i já jsem byl oklamán.“ Pravil Horacio.

„Ty?“ Nevěřící jsem se zeptal. „Všichni vo tobě tvrdí, že jseš Bůh...“

Horacio kývnul.

„To mají pravdu, Eriku.“ Pravil laskavým hlasem.

„No... a jak někdo mohl oklamat boha?“ Chtěl jsem vědět.

„Vím, Eriku, co máš na mysli, ale problém byl v tom, že jsem v duši Yamako neviděl žádnou lež. S největší pravděpodobností ani Yamako nevěděla, že dojde k záhubě, i ona byla Hašimotem podvedena.“

„Hašimoto je břídil, ten to nevymyslel...“ Mávnul jsem rukou.

„A kdo tedy?“ Zeptal se zájmem Horacio.

„Tamada.“

„Ale...“

„Voni ho znova naklonovali, za všechno mohla Yamako, to ona všechno způsobila.“

„Já vím...“

„Co víš? Proč si nás nevaroval?“ Rozkřikl jsem se, ale pak jsem se stáhnul, nechtěl jsem ho rozhněvat. „Promiň...“

„To nic.“ Pokynul Horacio. „Chápu tvé rozhořčení, ale Horst vás měl varovat.“

„Ale jó, ale po chvíli se proměnil v rajský protlak a my taky.“

„Opravdu?“ Podivil se Bůh.

„Jo, jak to že to nevíš?“

„Já nemám vliv na paralelní vesmír, žiji a dokážu ovlivnit jen tento, je jedno jak daleko se to místo nachází, ale jen tenhle vesmír. Existenci dalších vesmírů jste dokázali vy, lidé.“

„A ty seš vopravdu Bůh?“

Horacio se usmál a kývnul.

„Ty vole.“ Ujelo mi, hned jsem se ale opravil: „Promiň, měl bych asi před tebou klečet, c’ó?“

„Nemusíš klečet, to je jen starý zvyk, který já nikdy nevyžadoval. Lidé vždy poklekli, když jsem se jim ukázal, nebo předvedl co umím.“

„Takže i tebe Tamada podvedl, hmm. Co budeme dělat?“

„Půjdem za Karolínou, už několik let kutí ve svém podzemí něco, co by se nám mohlo hodit.“

„Co to má bejt?“ Otázal jsem se.

„To nám řekne ona.“ Odpověděl tiše.

„A co uděláš se Zemí? Půjde to zpravit?“ Bůh ale jen zakroutil hlavou.

„Nepůjde. Když ta koule explodovala, měl jsem co dělat, abych zachránil sebe a tuhle planetu.“

„To bylo tak hustý, jó?“ Horacio mi však neodpověděl, jen na mně káravě pohlédl, nakonec řekl:

Vy však musíte nejdříve porazit Karolínu a zjistit, jak se ovládá ten její stroj.“

„Míša to z ní dostane, toho se nebojím a mám takový dojem, že jí v tom Poutník rád pomůže.“ Horacio spokojeně pokýval hlavou a řekl:

„Teď si jdi odpočinout, zítra dorazíte k hradu.“ Pak mávnul lehce rukou a rozplynul se před mými zraky.

„Co to blábolíš?“ Ozvalo se za mnou.

„Co...co?“

„Si povídáš sám se sebou?“ Bylo to Míša, asi se jí stýskalo.

„Já... já jsem mluvil s bohem...asi.“

„Ty?“ Podivila se. „A co ti řekl?“

„Že zítra dorazíme k hradu a máme dostat z Karolíny, jak se ovládá ten stroj, co tam staví.“

„Bože, tys vopravdu mluvil s bohem, my totiž taky a řekl nám to samé. Dokonce řekl, že nás povedeš a že jsi náš Mesiáš. Uvědomuješ si to, vole?“

„Já? Mesiáš? To je blbost!“

„No to si myslím taky, ale... když to řekl Bůh.“ Pokrčila rameny. „Tak pod’, prdelko, ukážeš se lidem.“ Chytla mě za ruku a táhla do tábora. Měl jsem nějaká dřevěná kolena a nevěděl, co jim mám říct.

„Ty vole, co mám dělat?“ Zeptal jsem se vyplašeně Míši.

„Co já vím, já jsem vyvolená nebyla.“ Řekla a strčila mě do velikého stanu. Všichni tam na mne čekali, byli natěsnáni jeden na druhého a hltali mě pohledem. Míša si sedla dopředu a uculovala se. Vůbec jsem nevěděl, co těm lidem mám říkat. Proto jsem se nejdříve podíval každému do očí, abych trochu získal čas. Potil jsem se a měl jsem nutkání se drbat. Někteří už začínali být nervózní a já musel chtě nechtě spustit...

„Bratři...“ Začal jsem. Míša se na mne okamžitě zamračila a já v tu ránu zapomněl připravený text. Musel jsem improvizovat. „... nastala rozhodující chvíle...“ Zase

pomlka. „... na tuhle příležitost čekal lidský rod celou dobu a vy jste byli předurčení!“ Neřekl jsem jim k čemu, protože bylo jasné, že spousta z nich zítra zemře.

„Čeká nás konec tohoto putování a vy najdete zaslíbenou zemi, tak jako Mojžíš...“ Pomalu jsem se začínal rozjíždět. „...čtyřicet roků putoval po poušti i vy jste dlouho putovali. Prošli jste si těžkostmi, ale vaše chvíle se přiblížila. Zítra svedem poslední boj a vy budete svobodní. Už nebudete muset nosit tyhle potupné skafandry a opět se budete moci svobodně nadechnout.“ Lhal jsem.

„Už nikdy více nebudete zotročeni a vaše děti budou volně dýchat!“ Jejich oči začaly hořet jasnými plamínky, přes ušmudlaná skla jsem viděl naději i prožité hrůzy. Vše se vyplavovalo napovrch.

„Bůh je s námi a s námi je i právo. Nepřítel je velice úskočný...“ Sice jsem o našem nepříteli nic nevěděl a jméno Karolína nevzbuzovalo žádnou negativní asociaci, ale je dobré tvrdit, že protivník je zlý a že my jsme v právu. „... a lstivý. Budete trpět tak dlouho, dokud ho zcela nezničíme. Skrývá se ve velikém hradu a jak zlý démon vysává z této planety veškerý život. Celé generace před vámi se plahočili touto zpustošenou krajinou a vy jste na prahu nového života. Života bez skafandrů, bez nestvůr a se svítícím sluncem, modrou oblohou...“ Někteří psychicky slabší jedinci začali nadsakovat, ale já ještě neskončil. „Země opět bude plná života a stane se kvetoucí zahradou...“ Můj hlas mohutněl a přidal jsem k tomu několik dramatických gest. I Míša civěla s otevřenou pusou, já však pokračoval:

„Zítra se nemocní znovu postaví na nohy, slepí prohlédnou a vy budete volně dýchat!“ Zvolal jsem nakonec. Odpovědí mi bylo něco jako hip, hip hurá, které bylo tlumené skafandrem. Lidé začali skákat, moc se to ale nepovedlo, protože stan byl příliš malý a jedna jeho stěna se protrhla. Vypotáčeli jsme se ven a já byl nucen nadechnout se té smradlavé břečky. Zvednul se mi žaludek, ale nemohl jsem v téhle sváteční chvíli zvracet, protože situace vyžadovala odhodlaný kukuč a ne bližícího řečníka. Několikrát jsem polknul a zachránil si tak reputaci.

Moje tělo zuřivě filtrovalo zbytky vzduchu a posílalo ho k orgánům. Scénka, která přede mnou vyvstala bude určitě znázorněna mnoha budoucími malíři. Vypadalo to spíše jak výjev z hororu. Lidé tančící v odpudivých těžkých skafandrech, mávajících kopími, zelený západ slunce a těžké kyselinou nasáklé mraky.

Brrr.

Začali tancovat nějaký podivný tanec okolo mě. Divoce při tom mávali rukama a ze skafandrů se ozývaly tlumené skřeky. Poutník s Míšou také tancovali, dokonce se mi zdálo, že Míša je v nějakém transu, jen jsem doufal, že nic nejedla. Zdejší „jídlo“ asi nebude nic zdravého.

Tance trvaly asi tři hodiny, nemělo to konce. Chtěl jsem je poslat spát, aby na zítřek měli sílu, ale nemělo by to smysl. Pak Poutník přede mně přistrčil jednoho stařešinu. Děd něco blábolil, rozuměl jsem každé třetí slovo a proto jsem poprosil Poutníka, aby mi překládal. Hovořil o tom, že toto jsou poslední lidé, co přežili, sebrání z celé planety. Míša se dorozumívala rukama a nohama s nějakýma ženskýma. Stařec dál naznačil, že je nějaký jejich náboženský vůdce a že do příchodu Poutníka, který je vysvobodil a uchránil před útoky zrůd vedl zbytky lidu. Pokýval jsem, jako že rozumím a obřadně ho objal. Cítil jsem se nesvůj, ale asi se to ode mne čekalo.

Usmál jsem se na starce a stisknul mu ruku. Začalo nové vyvolávání slávy a nové pitomé tance. Měli jsme si raději zkontrolovat zbraně a vyhotovit nějaký náskres hradu, ale nikdo se k ničemu neměl.

„Stejně vás půlka chcípne.“ Pomyslel jsem si a rezignoval.

XXXXX

Kolem čtvrté hodiny ranní jsme s konečně hnuli. Vepředu šel Poutník se stařešinou, pak nějakí chlapi s dlouhými oštěpy a uprostřed nesli kalašnikov. Průvod jsem uzavíral já s Míšou. Lidé šli jak na smrt, hlavy sehnuté, pomalý krok, chtělo to udělat nějakou krátkou agitku, ale měl jsem úplně vylágrovaný mozek. Ráno jsem se musel zase nadechnout a to mi neudělalo vůbec dobře. Poutník, kupodivu zdejší „smrádek“ snášel dobře. Dalo se to ostatně čekat, byl tu už dlouho, tak se jeho tělo mohlo pomalu přizpůsobit. My s Míšou jsme tu byli nováčci a těm se ostatně nikde nežije moc dobře. Vzpomněl jsem si při tom mimochodem na vojnu a na to, jak jsme dávali zabrat nově nastupujícím ročníkům. Já samozřejmě ne, to je jasný, to všechno dělali ostatní, ale...

„Co se směješ?“ Vytrhla mě ze snění Míša.

„Ale... na něco jsem si vzpomněl...“

„Na Zaju, vid’?“ Dloubla si do mě.

„Co blbneš?! Seš fakt blbá!“

„Jen se nedělej! Já jsem moc dobře viděla, jak na ni čumíš!“

„Ty seš zase těhotná, vid’?“

„Proč bych měla být těhotná?“ Urazila se.

„Protože takhle blbý dokážou být ženský akorát když jsou těhotný, nebo v přechodu.“ Tím jsem to ale přehnal, protože jsem dostal takovou herdu do zad, až jsem spadnul na zem.

„Seš kráva, nebo co?!“ Okřikl jsem ji. Naštěstí si toho všimli jen dva opozdilci a na ně jsem se trapně usmál. Otočili se nazpátek a něco si huhlali do masek.

„Chceš mě před nima schodit?!“

„Ty stejně nejseš žádněj mesiáš!“ Utrhla se na mě. „Všechno jsem voddřela já a ty jsi mi to vyfoukl!“ Natahovala k pláči.

„Ahá, tak to je. Ty mi závidíš! To jsem si teda vo tobě nemyslel.“ Přeháněl jsem své procitnutí.

„Ty v boha vůbec nevěříš, všechno sis to vymyslel!“ Dál mě obviňovala.

„Ale i vy jste s tím přišli, tak nežvaň! Seš vobyčejná kráva, tohle jsem si ale vo tobě nemyslel! Závistivá kráva!“ Řekl jsem na závěr. Míša se s brekem rozběhla pryč od naší skupiny. Neměl jsem chuť za ní běhat. Měl jsem jí plné zuby.

Kráva. Za celou tu dobu co jsme spolu, jsem na ni nebyl tak naštvaný, ani když mi přišla tu dlouhou ruku.

„Závistivá kráva!“ Dusil jsem v sobě zlost, ale neotočil jsem se za ní, dál jsem šel s lidmi vstříc dalšímu osudu. Štvalo mě, že jsem ji pořádně neodhadl, daleko větší spoleh byl na kteréhokoliv z těch lidí, než na ni. Přál jsem ji jenom to nejhorší a byl jsem rozhodnut zachránit ty lidi i za cenu své smrti. Možná, že to byl boží úmysl, ale mě to bylo všechno fuk.

K hradu jsme dorazili navečer. Bylo to něco neuvěřitelného. Byl to jeden z těch obrovských křížáckých hradů, zbudovaných na nepřístupném vršku za neskutečné námahy nevěřících. Hrad byl ale navíc zpevněn nynějším majitelem, nebo chcete-li majitelkou, a to tak, že frontální útok byl prakticky nemožný.

„Co uděláme?“ Zeptal jsem se nenápadně Poutníka, když jsme byli sami. On jen mírně pozdvihl obočí, jakoby nechápal, že mi to není jasné, ale pak řekl:

„Půjdeme přímo hlavní bránou.“ Pokrčil ledabyle rameny.

„Bránou?“ Vyděsil jsem se. „To budeme na sračku dřív, než řekneš švec!“

„Švec? Kdo to je?“ Podivil se.

„Ale to se jen tak říká... Nemůžeme jít hlavní bránou, to bychom...“

„Paní Karolína mě před nějaký časem vyslala, abych přivedl nějaké lidi na její zvrhlé hrátky...“ Usmál se Poutník. „Tak jí je vedu...“ Zase ten lišácký úsměv.

„Ahá...“

„Přesně tak!“ Přítakal. „Nic netuší. Bude sice nadávat, že jdu pozdě, ale to jí rychle přejde. Navlíknem tě do těch jejich hadrů, aby si zbytečně nezbuzoval pozornost a až bude vhodná příležitost, tak na ni společně vlítmem.“ Vysvětloval mi plán. Nezdálo se to špatný, sám bych stejně na nic lepšího nepřišel. Honily se mi v hlavě nějaké plány o tajné chodbě, která by tu mohla být, ale to byl stejně asi nesmysl.

„Mimochodem, kde je tvá přítelkyně?“ Zeptal se, v jeho očích jsem četl, že se nejedná o zdvořilostní otázku, ale o opravdový zájem.

„Neboj, ta se neztratí.“

„No to doufám, jen aby neudělala nějakou hovadinu...“ Pokrčil jsem rameny, že nevím co tím myslí a šel si navlíknout ty jejich plesnivé hadry. Šijí to z mršin nějakých velikých pásovců, které jsem ještě neviděl. Je to poměrně odolný materiál, ale strašně nepohodlný a neforemný. Prakticky existují dvě velikosti, pro děti a pro dospělé. Nic mezi tím.

XXXXX

Ráno jsme vyrazili za úsvitu. Do kopce se šlo dost těžko. Poutník šel první, za ním nějací tři lidé, kteří už byli nemocní a mohli jsme je tudíž postrádat a pak jsem šel já. Měl jsem zašpiněné tváře a ze zbytků masa vyhotovené puchýře. Bylo to docela dobrý, akorát že to svědilo. Musel jsem se pořád drbat a pak jsem se omylem nadechnul. Nejedl jsem už ani nepamatuju, ale žaludek, jak se zdálo, si nechával něco právě pro tuhle příležitost. Vyzvracel jsem to na sklíčka, která umožňovala slabý výhled ven, v tu ránu jsem zakopl a skácel se na toho člověka přede mnou. Oba jsme se tam váleli. Místo aby mi Poutník pomohl, tak do mě začal kopat a rvát cizí řečí.

Bolelo to, chtěl jsem se bránit, ale na poslední chvíli jsem si vzpomněl, že musí hrát tohle divadélko, protože jsem vlastně otrok. Zvednul jsem se proto na nohy a chtěl si otřít skla. Dostal jsem ale lepáka a musel tak pokračovat v chůzi. Vůbec nic jsem neviděl, držel jsem se proto souseda a ten mě vedl nejistou chůzí.

Naše objevení nezůstalo bez odezvy. Z hradu se snesl jakýsi dopravní prostředek, taková létající plošina, ale detaily jsem moc neviděl... Vystoupili z ní tři hromotluci a Poutník se před nimi hluboko sklonil. My ostatní jsme padli tváří na zem a čekali co

bude. Cítil jsem kolem sebe kroky, trochu se mi stáhl svěrač. V tom oblečku jsem byl hrozně zranitelný a taky jsem nevěděl, co jsou oni návštěvníci zač. Poutník mi o nich moc nevyprávěl, všechno se to vedlo v náboženských a duchovních aspektech. Když jsem na něho naléhal, abychom si rozdělili úlohy anebo, aby mi nakreslil plán hradu, debata skončila vždy u boha. V duchu jsem nadával na Horacia, čím že mě to pověřil. Také jsem poprvé zalitoval, že tu nemám Míšu. Všechno by bylo snazší.

Najednou jsem uslyšel nějaký děsivý křik. Byl to ten človíček, na kterého jsem spadnul, chtěl jsem se zvednout, ale soused mě zachytil ještě včas. Natočil jsem hlavu trochu na bok a viděl toho chudáka, jak mu roztrhli ten ochranný skafandr a ten prevít mu utrhnul hlavu. Krev vytryskla široko daleko a ti tři ve vteřině roztrhali jeho mrtvolu. Cpali se tím chudákem a ládovali si do pusy veliká sousta. Chtěl jsem po nich skočit, ale soused mě pořád držel na zemi.

Když se ti tři vrahouni nasytili, vydali povel k chůzi. Pokračovali jsme loudavou chůzí dál. Dva šli po boku a jeden šel vzadu. Po hodině plahočení do kopce jsme dorazili před masivní bránu. Byla otlučená a zprohýbaná. Musela jistě čelit nejednomu brutálnímu útoku, ale jak se zdálo, tak vydržela. Věže, které se tyčily nad ní, byly vysoké asi třicet metrů a už na první pohled bylo vidět, že jsou přecpány zbraněmi.

Prošli jsme bránou a vstoupili na první nádvoří. Tam stál dělová věž z nějakého křižníku. Její ráže určitě byla v Guinnessově knize rekordů. Vedle té věže byla další, už poněkud menší, ale za to nebezpečně smrděla benzínem.

Na prvním nádvoří nás převzali další mučitelé, byly zabiti další dva lidé, stejným odporným způsobem. Pak nás hnali temnou chodbou a mlátili hlava nehlava. Občas jsem slyšel zoufalý výkřik, ale neměl jsem čas se ohlížet.

Pak jsme se ocitli v nějaké veliké přijímací místnosti. Byla to směs gotiky a románského slohu. Na zdi plesnivé koberce, ze železných obručí trčely veliké čadící svíce a na zemi ležela staletím prošlapaná dlažba. U stropu litaly obří vážky a co chvíli některá z nich spadla sestřelena prakem. Střelce jsem ale neviděl, byl zřejmě ukryt za nějakým těžkým závěsem.

Uprostřed sálu byl trůn a na něm žena (?) neurčitého věku. Odhadem mohla být stará tři staletí, ale taky dvacet, to záleží, jak by se na to kdo koukal. V každém případě byla odporná, přesněji nic hnusnějšího jsem dosud neviděl.

Stráže nás strhly na zem. Ležel jsem hned za Poutníkem a pomalu si povoloval skafandr. Cítil jsem, jak se ta osoba sedící na trůně zvedla a jde po schodech dolů. Mráz mi přejel po zádech.

„Mami...“ Špitl jsem a opotil jsem se na jednom neslušném místě. Přesněji řečeno na dvou neslušných místech.

Šla k Poutníkovi.

„Vernere...“ Řekla skřehotavým hlasem, který byl ještě odpornější než ona sama.

„Kdes byl tak dlouho?“

„Má paní...“ Začal Poutník alias Verner. „Na svých cestách jsem byl několikrát napaden a pronásledován... promiňte mi mou nedochvilnost.“ Pokračoval v poníženém tónu. Paní Karolína měla na něho nějaký záhadný vliv, že se musel takhle ponižovat.

„To mě, ty prase, nezajímá!“ Okřikla ho. „Půl roku si se někde flákal, dobytku!“ A kopl do něho.

„Promiňte mi má nejmilostivější paní...“ Zúpěl, asi ho to bolelo.

„Dostaneš mrkvičku.“ Špitla mu do ucha.

„Né, smilování!“ Znovu zaúpěl Poutník.

„Co může být na mrkvi tak špatného?“ Podivil jsem se v duchu, ale raději jsem mlčel.

„Ty bastarde!“ Znovu křikla paní Karolína. „Máš štěstí, že si přivedl tolik lidiček...“ Zachechtala se.

„Jsou to už poslední, víc jsem na svých cestách neobjevil.“ Pravil pokorným hláskem Verner. Paní Karolína ho však nevnímala a procházela kolem nás jako vlk kolem ovčího stáda.

„Ty!“ Křikla. „Zvedni se!“ Stála za mnou a ukazovala na jednoho chromého nebožáka. Kdybych neměl na sobě ten podělaný mundúr, mohl jsem ji překvapit. Jedna dobře mířená zezadu a zhroutila by se mi do náruče.

Odporná představa.

Dotýčný se pomalu zvednul. Cítil jsem, jak se celý třese.

„Odporná zrúdo.“ Zasyčela mu zblízka do obličeje. Chlap omdlel a sesul se jí k nohám.

„Vernere!“ Zařvala paní. „Cos to sem přivedl?!“

„Račte odpustit...paní.“ Poutník se ohýbal tak, že měl hlavu strčenou až za kotníky.

„Jsou vyčerpaní po dlouhé a náročné cestě...“

„Jak to, že vás došlo tolik?“ Chtěla vědět. „To vás nikdo nenapadl?!“ Podezřívavě si ho měřila .

„Napadl paní, napadl, ale...“

„Ale co?“

„...ale měli jsme hrozné štěstí, sám jsem...“

„A co Lerapodové?“ Dál vyzvídala paní Karolína.

„Vždy jsem nechal nějakou oběť... abychom mohli pokračovat dál...“ Bázlivě odpověděl.

„Ty červe!“ Rozkřikla se na něho, už mě to nebavilo poslouchat, chtěl jsem na ni skočit, ale ještě jsem vyčkával na lepší příležitost. „Tys sis dovolil z mého... dávat oběť?! Víš co tě čeká.“

„Né...“ Zaúpěl Poutník.

„Mrkev!!!“ Zařvala paní Karolína až se otřásl sál.

„Já mám rád karotku.“ Řekl jsem nevinným hláskem a jediným trhnutím ze sebe sundal ten nemožný mundúr. Poutník zakroutil hlavou a paní Karolíně se rozšířily zorničky.

Docela dost se rozšířily.

„Čubko.“ Řekl jsem jí a mile se usmál, Než jsem ji stačil majznout tyčí, odpálila mě prudkým kopancem na protější stěnu.

„Au.“ Vyrazila mi tím sice dech, ale já dýchat stejně moc nepotřebuji.

Pak se stalo několik věcí najednou. Poutník se vrhnul na paní Karolínu, lidé na okolní strážce a já se na to nechtěl jen dívat. Vyskočil jsem a řítil se do vřavy. Rozmáchl jsem se a torzní tyčí vši silou udeřil do paní Karolíny. Dostala ji pěknou na spánek, ale ani se neohlídla a sázela Poutníkovi jednu za druhou, ten měl už z obličeje rajský protlak, tak jsem to zopakoval, ale se stejným výsledkem.

Polilo mě horko.

Lidem okolo se podařilo umlátit dva pořízky, ale ti se po chvíli zase začali zvedat na nohy.

Zarazil jsem svůj dlouhý nůž do zad paní Karolíny. Teprve teď si mně všimla.

Nechápavě se na mně otočila a řekla.

„Vydrž.“

Znovu mě polilo horko.

„Kurvá! Míšo, kde jsi?!“ Chtěl jsem vzít nohy na ramena, ale něčí silné paže mě chytily. Přesněji řečeno chytnul mě zbytek trupu jednoho z těch svalovců. Nemohl jsem se ho zbavit, visel na mně jak klíště. Když se to konečně podařilo a z původního počtu lidí zůstalo asi půlka, ostatní byli různě rozmázlí po stěnách, nebo chroptěli ve smrtelné křeči, bylo už pozdě. Paní Karolína konečně umlátila Poutníka a vydala se se ke mně.

„Pust ho.“ Řekla ostře k trupu a já se ocitl volný.

„Co seš zač?“

„Po tom ti je hovno, ty mumie jedna!“ A postavil jsem se do karatistického postoje.

„Pán žertuje. Tak dost!“ A tleskla do dlaní, znělo to jak úder bičem. „Já tě naučím poslušnosti.“ Usmála se.

„Ještě si nic pořádného nepředvedla.“ Snažil jsem se ji trochu vytočit a vyvést z míry, myslel jsem, že udělá nějakou chybu.

Měl jsem se na schopnosti paní Karolíny zeptat už dříve...

To první se mi povedlo, zbělela vzteky, ale chybu neudělala. Skočila po mně, nemohl jsme nic dělat. Jednou rukou chytla obě mé ruce za zády a podrazila mi nohy.

„Človíčku, ty budeš poslouchat, takhle drzej nebyl ani Verner.“ A lámala mi ruce, pokoušel jsem se jí vyškubnout, ale ruce jsem měl jak v nějaké rovnací stolici. Nejdřív povolil kloub v levé ruce a vzápětí v pravé.

Bolelo to.

Pak mě několikrát udeřila hlavou o zeď. To taky bolelo a nakonec mi rozdupala kotníky.

„Už ti to stačí?“

„Počkej, až se ti dostanu na kobytku!“ Zahrozil jsem a ona mi za to utrhla obě uši.

„Ty svině!“ Vyprskl jsem bolestí. Za to mi zajela nějakou dlouho vidlicí do ramenního kloubu. Sesunul jsem se bolestí k zemi.

„Tak jak?“ Chtěla vědět.

„Už je to lepší.“ Přikývnul jsem.

„Dobře.“ Řekla paní Karolína a odstoupila ode mne. „Ještě se vrátím.“ To jsem nepochyboval. Nevnímal jsem moc co se dělo dál, ale po nějaké chvíli mě naložili na zvláštní nosítka, přikurtovali mě řetězy a nesli neznámo kam.

Dva hromotluci mě za asistence paní Karolíny přikovali ke stěně sklepení. Všude byl vlhký odporný vzduch a sem tam se ozvalo zašustění těch všudypřítomných malých zvířátek, která provází člověka od doby, kdy slezl poprvé se stromu.

Krasy.

Ony zas až tak malé nebyly, některé vážily určitě i čtyři kila a měly neuvěřitelně dlouhé zuby a ostré drápy. Chvíli mě s nima nechali o samotě...

Pak, řádně ožraného, mě paní Karolína nechala zbičovat, s nostalgií jsem si vzpomněl na Dareka a jeho sofistickované formy mučení.

Tohle byl prachsprostý středověk.

Lítaly ze mne cáry masa, ale nepromluvil jsem, nechtěl jsem paní Karolíně způsobit potěšení. Ale za pět minut jsem řval jak malej a za dalších deset jsem prosil o odpuštění. Horacio se zřejmě musel za mě stydět, ale metody paní Karolíny byly abych tak řekl... přesvědčivé.

„Ale copak, copak?“ Nahnula se ke mně a kat okamžitě přestal švihat. „Už to nemůžeš vydržet?“

„Už né.“ Prosil jsem.

„Ale di ty. Věrně jsme takhle švihali tři roky, než jenom zkřivil tvář a ty hnedka prosíš.“ Kroutila nechápavě hlavou. „Víš, kdy začal poprvé prosit?“ Neodvažoval jsme se hádat.

„Po sedmdesáti letech.“ Usmála se.

Poklesly mi nohy.

„Sedmdesát roků?“ Ujelo mi, ale paní Karolína můj exces přešla s mávnutím ruky. Kat se totiž chystal, že tu opovržlivost potrestá. Zarazila ho.

„Pak to hned odvolal a já musela čekat dalších pět roků, než konečně povolil. To byly časy.“ Zasnula se.

„Ty se mi tu zhrouťš po půl hodině!“ Zařvala a některé myši s vrozenou srdeční arytmií dostaly infarkt. Ty odolnější se jenom zbláznily a utekly do svých koutů. Pak se na mě zas mile usmála.

„Říkals, že máš rád mrkvičku...?“

„Ano.“ Přitakal jsem a hned jsem se omluvně zašklebil.

„Abys věděl, že nejsem zas tak špatná, tak ti udělám radost.“ Usmál jsem se, už mi nepřipadala tak hrozná. Když se člověk chová slušně...

Dala pokyn k jednomu z pochopů a ten odkráčel někam dozadu.

Zase na mne usmála.

„Bude se ti to líbit.“ Začal jsem v tom tušit nějakou čertovinu.

Chlap, co před chvílí odešel, se vrátil s obrovskou přerostlou mrkví. Podíval jsem se nechápavě na moji věznicelku.

„Mrkvička.“ Špitla jakoby dětským hláskem. Chápavě jsem přikývl, nechtěl jsem si ji znovu rozhněvat.

„Ukaž Gastorovi zadeček.“ Vybídla mě.

„Có?“ Za svojí opovržlivost jsem byl okamžitě potrestán a chlapík ze mne strhnul kalhoty.

„To né!“ Zaječel jsem.

XXXXX

Myslel jsem, že teď Bůh zasáhne a paní Karolínu rozmázne o zeď, ale nestalo se tak. Bylo to něco neuvěřitelného. Myslel jsem, že hrátky paní Yamako, nebo Nakataua jsou ty největší prasečiny a zvrhlosti, ale paní Karolína... těžko se mi o tom mluví. Podobný zážitek bych už nikdy nechtěl absolvovat.

Nikdy!

Trvalo to dlouho, zatraceně dlouho. Stala se ze mne jen loutka, zlomili mě asi v rekordní době, ale já nejsem prototyp hrdiny a už vůbec ne Mesiáš. Bůh-Horacio nade mnou zlomil asi hůl. Kdo nade mnou však hůl nezlomil, tak to byla Míša.

První do mučírny vletěly dveře a na nich mastný flek od nějakého ničemy, který se opovážil Míše postavit do cesty.

Paní Karolína se zvědavě otočila a povytáhla namalované obočí.

„Eriku...“ Začala káravým hlasem Míša, když viděla, v jaké ležím pozici. „... myslela jsem, že nemáš rád análek?“

„Uteč!“ Křikl jsem na ni, aby si zachránila život.

„Copak to tu máme?“ Zvědavě se zeptala paní Karolína. Zakroutil jsem neurčitě hlavou, nechtěl jsem si rozhněvat ani jednu z nich. Člověk nikdy neví.

„Uteč!“ Znovu jsem ji vyzval, ale bylo to marné. Míša udělala krok dopředu a u pasu se jí houpalo podivné monstrum.

„Děvko.“ Utrousila česky Míša a namířila zbraň na paní Karolínu.

Proud energie, který projel místností, mi zatlačil oči až do mozku a vytlačil mrkev z těla. Co se dělo dále, znám jen z vyprávění, ale paní Karolína byla hned Míšou svázána a permanentně „ohřívána“ tou záhadnou věcí.

XXXXX

„Co to...kde to...?“ Nechápatě jsme se ptal, když jsem nad sebou rozeznal Míšin obličej.

„Čumáčku.“ Pohládila mě. Vedle ní stál Poutník a hrdě na mne hleděl.

„Vydržel jste toho dost!“ Začal, vůbec jsem nechápal kam tím směřuje. „Tohle si k ní ještě nikdo nedovolil.“ Poplácal mě po rameni.

„Ehmm?“

„Jen spi, čumáčku.“ Míša mě přikryla barevnou dekou a zase mě pohládila. Pak pravila k Poutníkovi:

„Je hrozně skromnej...“ Ten uznale pokýval hlavou a řekl.

„Frajer, fakt.“ Pak oba odešli.

Ležel jsem tam a přemýšlel co se stalo.

Po půl hodině přišla Míša.

„Podívej se, prdelko...“ Řekla a usmála se.

„Takhle mi už nikdy, rozumíš, nikdy...“

„No, no, nakukala jsem jim, žes ji držel dlouho v šachu, abych mohla najít doktora, víš?“

„Jakého doktora?“ Zeptal jsem se nechápatě.

„Poutník mi o něm vyprávěl, ta čuba ho prý taky mučila a on se jí chtěl pomstít. Byl zavřený někde v katakombách hradu a nikdo o něm pořádně nevěděl. Já jsem se k němu dostala podzemní stokou, kterou vypouštějí sračky. Našla jsem ho po čuchu. Chtěl mě tam usmažit, ale tak nějak jsem ho přesvědčila. Přechovával u sebe takovou věc... ukázala mi podivný nevzhledný krám.

„Co to je?“ Chtěl jsem vědět.

„Nevím, Poutník tomu říká Čínský výlisek. Opravdu to vypadá, jakoby to dělali Číňani...“ Usmála se a pohládila ten verk. „... je to nějaká mikrovlnka, nebo co, já nevím, ale je to docela účinné.“

„Hlavně, že to fungovalo.“ Řekl jsem spokojeně a hned se zeptal: „Kde je ten doktor?“ Míša ale zakroutila hlavou.

„Sežraly ho krysy...“

„Jo to znám, mě taky žraly...“ Skočil jsem ji do řeči.

„Có, tebe žraly krysy?“

„Jo, ale asi jen deset minut, pak mě zbičovala.“

„Chudáčku, čumáčku... no, ale kde jsem to skončila... a už vím, chtěla jsem se tam pro něj vrátit, ale bylo už pozdě. Von se proti nim tam dole bránil. Ty svině, když zjistily, že nic nemá... nic z něj nezbylo.“ Pokrčila rameny Míša.

„Hrozný.“ Kýval jsem soustrastně hlavou.

„To jo, ale to je teď fuk, von beztak nebyl moc normální...“ Zachichotala se. „Ostatním jsem nakecala, že si nepromluvil a pro všechny si se obětoval.“

„Já? No... něco pravdy na tom je, ale...“

„No, tak to nepokaž!“ Napomenula mě Míša.

„A jak jsem ji držel v šachu?“ Zeptal jsem se.

„To je jedno, něco si vymysli, my jsme se před tím, než jste „zaútočili“ na hrad schválně rozdělili, ostatní tě maj za vojevůdce a za...“

„Mesiáše.“ Dokončil jsem za ní.

„Přesně, tak to zase neposer, něco se jim nakukat musí.“

„Kolik jich zůstalo?“

„Asi sedmdesát... to de.“

„To je dost málo!“

„Ale to je dobrý.“ Mávla rukou Míša. „Stejně nevím co budou dělat v našem světě. Jsou tak prolezlí nemocema...“

„Doktoři si s nima poradí, neboj. A co ten stroj?“ Chtěl jsem vědět, jak vypadá a jestli vůbec existuje to, proč jsme tady.

„Je v jedné z věží. Snad to bude fungovat. Právě vyslýchám pár chlápku, co to měli na starost. Jsou docela tuhý, to víš, škola paní Karolíny.“ Řekla omluvně.

„A co je s ní?“

„Vona? Docela si to užívá. Poutník s ní má nevyřízené účty, tak se spolu bavěj...“

„No, to si dovedu představit. Análek?“ Zeptal jsem se.

Kývla a zachichotala se.

„Já nevím, co se ti na tom nelíbilo...?“ Smála se a hodila po mě polštář.

Ještě teď mě zabolí, když si vzpomenu na tu hrůzu...

XXXXX

Zotavil jsem se poměrně rychle. Šel jsem se podívat na paní Karolínu. Ostatní, jak mě viděli, padali obličejem k zemi. Nerozmlouval jsem jim to. Trochu respektu si myslím zasloužím. Navíc, jsem taky jejich spasitel a tomu by se měla projevovat náležitá úcta. Když se při tom nepomočí, tak je mi to jedno.

Míša mě ale měla připravit na to co uvidím, byl to výjev jak z pekla. Příšerný řev paní Karolíny byl slyšet přes troje zavřené dveře. Dovnitř jsem si musel vzít špunty do uší. Poutník docela slušně asistoval Míše. Oba byli od krve a na pitevním stole ležela paní Karolína.

„Nemohl jsem se dívat na ty její oči.“ Řekl Poutník.

„Tak jí je vypíchnul!“ Žalovala na něho.

„Měli byste ji zabít a po prdeli!“ Ukázal jsem na její seschlou tělesnou schránku.

„No to určitě!“ Ohradil se. „Víš jak dlouho mě mučila?“

„Ne.“ Zakroutil jsem hlavou.

„Pětset roků!“

„Ty vole!“ Ujelo mi. „Fakt?“

Míša mě vzala stranou.

„Nech ho bejt, baví ho to.“

„A tebe?“ Otázal jsem se.

„Mučila tě, to už si zapomněl?“

„Nezapomněl, ale tohle nemá cenu, já bych ji zabil! Může se z toho dostat.“

„To je nesmysl! Jak se z toho může dostat?“

„A jak se z toho dostal Poutník? Nó?“

„Pustila mě.“ Odpověděl za ní.

„Ty umíš česky?“ Podivili jsme se.

„Jo, nějaký čas jsem působil i u vás...“ Odpověděl skromně.

„Působil, hmm.“ Zopakoval jsem. „Ani se neptám na podrobnosti.“

„Neptej.“

„Co bude dál?“

„To určí Bůh.“ Řekla s určitostí Míša.

„Pojedete domů.“ Ozvalo se za našimi zády. Všichni tři jsme se otočili.

Horacio?“ Podivil jsem se.

„Bože.“ Míša s Poutníkem poklekli.“

„Mám si taky kleknout?“ Ale než stačil Horacio odpovědět, Míša mě stáhla na zem.

Bůh se na nás usmál.

„Děti...“ Řekl. Sklonili jsme všichni hlavu. Z Horacia číselo ohromná energie, nasával jsem ji celým svým tělem. „...už se nemáte čeho bát. Dokázali jste vzít osud do svých rukou a přemoci zlo.“ Ukázal na paní Karolínu.

„I ona je ale obětí lidské zášti a především tvou.“ Ukázal na Poutníka a zvýšil při tom hlas. Moc jsem tomu nerozuměl, ale pochopil jsem z toho, že Poutník a paní Karolína jsou staří „přátelé“.

Udělal gesto rukou a paní Karolíně se uvolnily řetězy. Nikdo nic nenamítal.

„Dost bylo zášti. Vstaňte.“ Vyzval nás.

„Vy se vrátíte zpátky.“ Ukázal na nás. „A vy...“ Řekl směrem k Poutníkovi a Karolíně. „...zůstanete tu.“

„Ale...“ Polknul na prázdno Poutník.

„Je to trest za to, jak jste se chovali. Je to mírný trest. Budete tu bloudit tak dlouho, dokavad' já uznám za vhodné.“

Přistihl jsem se jak kývám, cítil jsem se trapně. Nevím sice, co Poutník spáchal, ale nebýt jeho...

Horacio se zamračil a stočil na nás své zraky.

„Vím co se vám honí hlavou.“ Řekl. „Jdeme k věži, ale ještě jedno malé překvapení...“

Usmál se a vyšel ven. V zápětí nám pokynul a my šli za ním.

Když se za námi zavřela ta troje vrata a my se zase ocitli v přijímací místnosti nemohl jsem uvěřit svým očím.

Vyhrkly mi slzy.

Byli tam naši rodiče.

„Mami... tati...?“

„Eriku, chlapče...“ Rozběhla se ke mně matka a ji pořádně objal, táta šel hned za ní a zkoumavě si to tu prohlížel.

„Kluku...“ Řekl jenom a taky mě objal.

„Vypadá to...“ Ozval se vedle mně známý hlas. „...jako bysme byli na Bezdězu... nebo na Kosti, ale tam to tolik nesmrdělo...“

Otočil jsem se tím směrem a nebylo pochyb, byl to tatík Míši i s tím svým šíleným knírem. Matinka se něčemu tiše pochechtávala a když mě poprvé spatřila tak propukla v nezřízený smích.

Pravda moje sežehlé vlasy a roztrhaný šat možná nepůsobily právě důstojně, ale přítomnost Boha! Ne, mámu Míši nic nemohlo rozházet. Tatík, když viděl Horacia, tak mu povídá:

„Já sem nějaký Mírek.“ A podal mu ruku, v tu chvíli mi přestala fungovat kolena a zachytil jsem se o otce.

„Tati!“ Vykřikla Míša.

„No cо? Ruku mi, kurva, snad podat může, né?“ Matinka propukla opět v další hysterickou vlnu smíchu a Bůh se zamračil.

„Nemáš Bráníka, kámo? Něk mi vyschlo...“ Chtěl vědět.

„Víš vůbec s kým mluvíš?“ Zařvala na něho Míša.

„No, tenhle frajer říkal, že se pojede domů, tak to von bude asi vedoucí tý cestovky. Ani jsme se ještě nepředstavili...“ Dělal otec.

„Tati! Stojíš před samotným Bohem!“ Mamince zaskočilo a začala kašlat. „Mírek“ se jenom usmál a pravil k Horaciovovi:

„Vole, si dělá jenom kozy. Tak si to tak neber...“ Pak ho vzal kolem ramen a vytáhl z kapsy klíče, zazvonil s nima a křikl na nás:

„Mládeži, odchod!“

